

HET EVANGELIE NAAR JOHANNES

UIT DE 'SYNOPSIS' DEEL 6
VAN J.N. DARBY

6.1

© UIT HET WOORD DER WAARHEID

DE 'SYNOPSIS' IS EEN DIEPGAAND COMMENTAAR
OP DE HELE BIJBEL,
VERSCHENEN IN 8 DELEN BIJ DEZE UITGEVER.

VOOR BEGINNERS OF HEN DIE MEER WILLEN LEZEN VERWIJZEN WE NAAR:

- 'GODS WOORD VOOR ELKE DAG', J. KOECHLIN
- DE HEER DER HEERLIJKHEID, H.C. VOORHOEVE
- WIJ HEBBEN ZIJN HEERLIJKHEID AANSCHOUWD, A.C. GAEBELEIN

MET DANK AAN BR. H.C.M. TEN HAAKEN VOOR ZIJN INITIATIEF EN INZET!

DEZE EERSTE DIGITALE VERSIE KAN NOG ENKELE SCANFOUTEN BEVATTEN, WAARVOOR ONZE EXCUSES.
ER WORDT AAN GEWERKT DEZE TEKST NOGMAALS DOOR TE NEMEN.
TOCH DENKEN WE DAT HIJ NU AL NUTTIG KAN ZIJN VOOR BELANGSTELLENDE.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

INHOUD

[Johannes evangelie](#)

[Hoofdstuk 1](#)

[Hoofdstuk 2](#)

[Hoofdstuk 3](#)

[Hoofdstuk 4](#)

[Hoofdstuk 5](#)

[Hoofdstuk 6](#)

[Hoofdstuk 7](#)

[Hoofdstuk 8](#)

[Hoofdstuk 9](#)

[Hoofdstuk 10](#)

[Hoofdstuk 11](#)

[Hoofdstuk 12](#)

[Hoofdstuk 13](#)

[Hoofdstuk 14](#)

[Hoofdstuk 15](#)

[Hoofdstuk 16](#)

[Hoofdstuk 17](#)

[Hoofdstuk 18](#)

[Hoofdstuk 19](#)

[Hoofdstuk 20](#)

[Hoofdstuk 21](#)

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

HET EVANGELIE NAAR JOHANNES

Het Evangelie naar Johannes heeft bijzondere kenmerken, waardoor het anders is dan de overige drie Evangeliën. Het geeft ons niet de geboorte van Christus in deze wereld als de Zoon van David, zoals Mattheüs. Evenmin Zijn geslachtsregister dat teruggaat tot op Adam, om Zijn titel als Zoon des mensen te doen uitkomen, zoals Lukas. Ook stelt het ons niet, zoals Markus, de Profeet voor die door Zijn getuigenis Zijn dienst voor de Vader hier beneden vervult. We vinden in Johannes noch Zijn geboorte, noch het begin van Zijn Evangelie, maar Zijn bestaan vóór het begin van alles wat een begin had. “In het begin **was het Woord**”. Het gaat om de heerlijkheid van de Persoon van Jezus, de Zoon van God, boven elke bedeling verheven - een heerlijkheid die op vele manieren in genade wordt ten toon gespreid, maar die altijd zichzelf gelijk is. Het gaat er om wat Hij is; maar tevens worden wij deelgenoten gemaakt van al de zegeningen die eruit voortvloeien, wanneer Hij zo wordt geopenbaard om ze aan ons mee te delen.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 1

Dit hoofdstuk stelt vast wat Hij was voor alle dingen bestonden, en geeft ons de verschillende waardigheden, waarin Hij, vleesgeworden, een zegen is voor de mens. Hij is de Logos, dat is: het Woord, het hele wezen van God en de uitdrukking ervan. In het begin **was** Hij. Als we in gedachten zover mogelijk teruggaan, hoe ver ook vóór het begin van alles wat eens een begin heeft gehad, dan is Hij daar. Dit is de volmaaktste voorstelling die we ons geschiedkundig kunnen maken (als ik me zo mag uitdrukken) van het bestaan van God en van de eeuwigheid.

“In het begin **was** het Woord”. Was er niets buiten Hem? Onmogelijk, waarvan zou Hij dan het Woord geweest zijn? “Het Woord was bij God”. Dat wil zeggen: dat Hem een persoonlijk bestaan wordt toegekend. Maar opdat wij niet zouden denken, dat Hij iets was, dat de eeuwigheid insluit, maar dat de Heilige Geest nu komt openbaren, staat er dat Hij „**God was**”. In Zijn bestaan eeuwig, - in Zijn natuur Goddelijk, - in Zijn Persoon onderscheiden - En omdat men nu misschien nog over Hem zou spreken als een stroming (een emanatie) in de tijd, alsof Zijn persoonlijkheid tot de tijd hoorde, al was ze in haar natuur eeuwig, voegt de Heilige Geest eraan toe: “Dit was in het begin **bij** God.” Het is de openbaring van de eeuwige Logos, het Woord, vóór iedere schepping. Dit Evangelie begint dan ook werkelijk vóór Gn.1:1. Daar lezen we over de geschiedenis van de wereld in de tijd. Maar Johannes geeft ons die van het Woord, dat in de eeuwigheid bestond voordat de wereld er was. Van Hem, die als men van een begin kan spreken, toen was, en bijgevolg niet begon te bestaan. De taal van het Evangelie is zo duidelijk mogelijk en keert zich, zoals het zwaard in de hof van Eden, naar elke kant tegen de redeneringen en gedachten van de mens, om de Godheid en de Persoonlijkheid van de Zoon van God te verdedigen.

Hij heeft ook alle dingen geschapen. Er zijn dingen die een begin hadden en alle ontstonden ze door Hem: “Alle dingen zijn door Hem geworden en zonder Hem is niet één ding geworden dat geworden is”. Wat een nauwkeurig, beslist, en volstrekt onderscheid tussen alles wat **geworden** is en Jezus. Als er iets geworden of gemaakt is, dan is het niet het Woord, want alles wat geworden is, is gemaakt door dat Woord.

Maar behalve de hoogste daad van het scheppen van alle dingen - een daad die het Woord kenmerkt - is er nog iets anders, namelijk, wat **in Hem** was. De hele schepping is door Hem gemaakt, maar bestaat niet in Hem. Doch **in** Hem was leven. En hierdoor stond Hij in verbinding met een bijzonder deel van de schepping - een deel dat het voorwerp was van de gedachten en de voornemens van God. Dit leven dat het licht van de mensen was, openbaarde zich als een getuigenis van de Goddelijke natuur, in rechtstreekse verbinding met de mensen, zoals het dit volstrekt niet deed ten opzichte van iemand anders, wie dan ook. Dit ligt opgesloten in de manier waarop het in het Grieks gezegd wordt. De Griekse manier van zeggen vereenzelvigd heel nadrukkelijk **het leven** met het licht van de mensen, de beide zinsdelen zijn gelijkwaardig.

Vs.5. Maar in feite scheen dit licht te midden van iets dat er van nature mee in strijd was en dat onvoorstelbaar boos was. Want de duisternis verdwijnt waar het licht komt; maar hier kwam het licht en de duisternis merkte het niet - ze bleef duisternis, die daarom het licht niet begreep noch opnam. Dit zijn de betrekkingen van het Woord (abstract in Zijn natuur bezien) met de schepping en met de mens. De Heilige Geest vervolgt dit onderwerp en geeft ons de historische bijzonderheden van de verbinding van het Woord met de mens.

Het is hier niet mijn doel aan te tonen, hoe de Schrift de dwalingen van de menselijke geest behandelt. Maar terwijl de waarheid van God erin wordt geopenbaard, worden op een opmerkelijke manier al de dwalingen van het menselijk verstand weerlegd. De eerste verzen van Jh.1 getuigen daarvan met het oog op de Persoon van de Heer. Hier wordt de dwaling, die van het beginsel van de duisternis een tweede god maakt, die in gelijkwaardige strijd is met de goede Schepper, weerlegd door de eenvoudige verklaring, dat het leven het licht was en de duisternis een zedelijke toestand zonder kracht, negatief, en temidden waarvan dit leven geopenbaard werd als licht. Als we de waarheid zelf hebben, is het niet nodig de dwaling te kennen. Indien we de stem van de Goede Herder kennen, weten we zeker dat elke andere stem niet de Zijne is. Het bezit van de waarheid, zoals die in de Schrift geopenbaard is, is in feite het antwoord op alle dwalingen waarin de mens is vervallen, hoe ontelbaar veel dat er ook zijn.

Vs.6. Let er hier op, want het is belangrijk, hoe de Geest van de goddelijke en eeuwige natuur van het Woord dat vóór alle dingen was, overgaat tot de openbaring in deze wereld van het vlees geworden Woord in de Persoon van Jezus. Aan al de wegen van God, de bedelingen en aan Zijn regering van deze wereld wordt stilzwijgend voorbijgegaan. Als we Jezus op aarde zien, zijn we in directe verbinding met Hem, zoals Hij bestond voordat de wereld was. Alleen wordt Hij ingeleid door Johannes de dooper, en wat in de wereld wordt gevonden wordt als geschapen erkend. Johannes is gekomen om van het licht te getuigen. Dit was het ware licht dat in de wereld kwam en voor alle mensen scheen, dus niet voor de Joden alleen. Hij is in de wereld gekomen, en de wereld in het duister en blind, heeft Hem niet gekend. Hij is tot het Zijne gekomen en de zijnen, dat wil zeggen de Joden, hebben Hem niet aangenomen. Maar er waren sommigen die Hem wel aannamen. Van hen wordt twee dingen gezegd:

1. Ze hebben het recht gekregen om kinderen ⁴ van God te worden, om hun plaats als zodanig in te nemen.
2. Ze zijn, in feite, uit God geboren. Natuurlijke afstamming en de wil van de man komen hierbij niet in aanmerking.

We hebben zodoende gezien het Woord, abstract voorgesteld in Zijn natuur (vs.1-3), en als het leven, de openbaring van goddelijk licht in een mens, met de gevolgen van die openbaring (vs.4-5), en hoe Hij werd ontvangen waar deze openbaring plaats vond (vs.10-13). Dit algemene gedeelte, met betrekking tot Zijn natuur, eindigt hier. De Geest gaat verder met de geschiedenis van wat de Heer is, geopenbaard als mens op aarde. We beginnen hier in vs.14 als het ware opnieuw met Jezus op aarde: wat het Woord **werd** en niet wat Hij **was**.

Als licht in de wereld bleef de aanspraak van wat Hij was op de mens onbeantwoord. Het enige verschil was, dat Hij niet gekend werd door de wereld, en dat het volk waarmee Hij,

door bedelingen in een zekere verhouding stond, Hem verwierp. Maar dan komt de genade in levengevende kracht, om mensen er toe te brengen Hem aan te nemen. De wereld kende zijn Schepper niet, die als licht in de wereld was gekomen. Zijn eigen volk, de zijnen, verwierpen hun Heer. Zij die niet door de wil van de man, maar uit God geboren waren, namen Hem aan. Het gaat er dus niet om wat het Woord **was**, maar om wat Hij **geworden is**.

Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond in de volheid van genade en waarheid. Dat is het belangrijke feit, de bron van alle zegen voor ons, (al was de toestand van de mens zo, dat zonder de dood van de Heer niemand deel zou hebben gehad aan de zegen. Tenzij de tarwekorrel in de aarde valt en sterft blijft hij alleen. Maar als hij sterft draagt Hij veel vrucht. Jh.12:24) Letten we op twee aspecten: Zijn menswording is de volkomen uitdrukking van God, die door het aannemen van de natuur van de mens zelf zich aanpast aan alles wat in de mens is om in iedere menselijke behoefte te voorzien. En tevens: heel de bekwaamheid van de nieuwe natuur in de mens, om te kunnen genieten van de uitdrukking van alles wat in God is voor hem. Het is meer dan licht, dat rein is en alle dingen openbaar maakt. Het is de uitdrukking van wat God is, en wel van God in genade, en als bron van zegen. En let er wel op, dat God voor de engelen niet kon zijn wat Hij voor de mensen is: genade, geduld, barmhartigheid, liefde, zoals Hij die heeft betoond aan zondaars. En dit alles is Hij, en ook de zaligheid van God, voor de nieuwe mens. De heerlijkheid waarin zij die ogen hadden om te zien Christus zagen toen Hij zo op aarde werd geopenbaard, was de heerlijkheid van een Eniggeborene bij Zijn Vader: het ene Voorwerp dat het welbehagen van de Vader geheel op Zich richtte.

Dit zijn de twee delen van deze grote waarheid. Het Woord dat bij God was, en God was, is vleesgeworden. En Hij die op aarde werd gezien, had de heerlijkheid van een eniggeboren Zoon bij de Vader.

Twee dingen vloeien hieruit voort. **Ten eerste:** Genade, (en welke genade kon groter zijn? Het is de liefde zelf die geopenbaard is en wel ten opzichte van zondaars!), en waarheid is geworden (niet slechts verklaard) door Jezus Christus. De ware verhouding waarin alle dingen staan tot God wordt aan het licht gebracht en hoever alle dingen van de ware verhouding zijn afgeweken. Dit is het fundamentele werk van de waarheid. Alles krijgt in elk opzicht zijn ware karakter en plaats; en het middelpunt waarmee alles in betrekking staat is God. De aanwezigheid van Christus maakt alles openbaar: wat God is, wat de volmaakte mens, wat de zondige mens, wat de wereld, en wat de overste van de wereld is. Genade en waarheid zijn dus gekomen. **Ten tweede:** het is, dat de eniggeboren Zoon in de schoot van de Vader God openbaart en Hem bijgevolg openbaart zoals Hijzelf in die positie Hem kent. En dit is van groot belang in verband met de aard en de openbaring van de genade in het Evangelie van Johannes. **Ten eerste** de volheid die zich aan ons meedeelt en waaruit wij allen hebben ontvangen. **En ten tweede:** de betrekking, waarin wij worden gebracht.

Maar er zijn nog meer belangrijke lessen in deze verzen. De Persoon van Jezus, het vleesgeworden Woord, woonde onder ons en was vol van genade en waarheid. Uit deze volheid hebben wij allen ontvangen, niet waarheid op waarheid (de waarheid is eenvoudig en zet dingen zedelijk en in hun natuur precies op hun plaats). Maar wij hebben ontvangen wat wij nodig hadden: genade op genade, Gods gunst, overvloedig, een opeenstapeling van goddelijke zegeningen, die de vruchten zijn van Zijn liefde. De waarheid schijnt - zodoende is

alles volkomen openbaar gemaakt; en de genade is gegeven.

Vs.17. Vervolgens leren we de verbinding tussen deze openbaring van de genade van God in het vleesgeworden Woord (waarin zich ook volmaakte waarheid openbaart) en andere getuigenissen van God. Johannes de dooper getuigde van Hem; de dienst van Mozes had heel andere kenmerken. Johannes was de voorloper van de Heer in zijn dienst op aarde, maar Jezus moet de eerste plaats innemen, de plaats vóór Johannes. Want hoe nederig de Heer ook mocht zijn, Hij was: "God over alles, gezegend tot in eeuwigheid."

Hij was vóór Johannes, al kwam Hij na hem. Mozes gaf de wet, die volmaakt was op zijn plaats en van Godswege van de mens eiste wat hij moet zijn. God was toen verborgen en zond een wet uit die aangaf wat de mens behoorde te zijn. Maar nu heeft God Zich in Christus geopenbaard en de waarheid met betrekking tot alle dingen, en de genade zijn gekomen. De wet was niet volkomen en volledig in elk opzicht de waarheid, zoals in Jezus, en evenmin genade. De wet bracht niet onder woorden wat God was, maar was een volmaakte leefregel voor de mens. (De wet zei wel wat de mens hoorde te zijn, maar niet wat de mens, of iets anders in feite is. En dit laatste is de waarheid in de eigenlijke zin.) Genade en waarheid is door Jezus Christus geworden, niet door Mozes. Niets kan wezenlijk belangrijker zijn dan deze verklaring. De wet eist van de mens, wat hij hoort te zijn voor God. En als hij de wet vervult is dat **zijn** gerechtigheid. De waarheid in Christus toont aan wat de mens is (niet wat hij hoort te zijn) en wat God is. En daar ze onlosmakelijk verbonden is met de genade, eist ze niet van de mens, maar brengt ze hem wat hij nodig heeft. De Heiland zegt tot de Samaritaanse vrouw: "Als gij de **gave** van God kende." En zo moet Bileam aan het eind van de woestijnreis zeggen: "In die tijd zal van Jakob gezegd worden en van Israël, wat God gewerkt heeft" "Is geworden" na genade en waarheid is enkelvoud. Christus is beide tegelijk. Ja als de genade er niet bij was, zou Hij niet de waarheid over God zijn. Van de mens te eisen wat hij hoort te zijn is een rechtvaardige eis. Maar genade en heerlijkheid te **geven**, Zijn Zoon te geven was in elk opzicht iets anders. Maar de wet wordt als volmaakt op zijn plaats gehandhaafd.

We hebben zodoende het karakter en de positie van het vlees geworden Woord - dat wat Jezus hier op aarde was, het vleesgeworden Woord. Zijn heerlijkheid **zoals het geloof die zag**, als van een Eniggeborene bij Zijn Vader. Hij was vol van genade en waarheid. Hij openbaarde God zoals Hij Hem kende, als de eniggeboren Zoon in de schoot van de Vader. Het was niet alleen het karakter van Zijn heerlijkheid hier op aarde, maar wat Hij was (wat Hij was geweest, wat Hij eeuwig is) in de schoot van de Vader Zelf in de Godheid; zo verklaarde Hij God. Hij was vóór Johannes de dooper, al kwam Hij na hem. En Hij bracht in Zijn eigen Persoon wat naar de aard totaal verschillend was van de door Mozes gegeven wet.

Hier zien we dus: de Heer op aarde geopenbaard. Nu volgen Zijn betrekkingen tot de mensen, de positie die Hij innam, de waardigheden die Hij aannam overeenkomstig de raadsbesluiten van God, en het getuigenis van Zijn woord onder de mensen.

Het is van belang, om voordat we verder gaan met vs.19, te letten op de indeling van dit hoofdstuk. Er zijn vier delen waarvan er drie weer onderverdeeld kunnen worden.

1. De verzen 1-18 worden onderverdeeld in 1-5; 6-13; 14-18;
2. De verzen 19-28 niet onderverdeeld.

3. De verzen 29-34 worden onderverdeeld in: 29-31; 32-34.
 4. De verzen 35-52 worden onderverdeeld in: 35-42; 42-52.
-
1. Eerst hebben we wat Christus abstract en in Zichzelf is; dan het getuigenis dat Johannes geeft van Hem als het Licht. Dan wat Hij persoonlijk in deze wereld is, als Hij op aarde is gekomen.
 2. Dan hebben we Johannes, die slechts de voorloper is van Je-hovah, de getuige van de uitnemendheid van Christus.
 3. Dan het werk van Christus, het Lam van God dat de zonde van de wereld wegneemt. Hij doopt met de Heilige Geest en is de Zoon van God.
 4. Vervolgens: Johannes vergadert tot Hem. Tenslotte: Hij vergadert tot Zichzelf. Dit laatste gaat door tot het overblijfsel van Israël, waarin geen bedrog is, Hem erkent als de Zoon van God, de Koning van Israël; daarna neemt Hij het meer omvattende karakter van Zoon des mensen aan.

Al de persoonlijke waardigheden van Christus, om zo te spreken, worden hier gevonden, en Zijn werk: het Woord; de Zoon van God; het Lam van God; de Doper met de Heilige Geest; en in overeenstemming met Ps.2, de Zoon van God, de Koning van Israël; en overeenkomstig Ps.8: de Zoon des mensen, die gediend wordt door engelen, Hij is tevens God, het Leven en het Licht der mensen.

Maar we vinden hier niet Zijn waardigheden in verhouding tot anderen zoals Christus Priester, of Hoofd van de gemeente, Zijn lichaam.

Vs.19. Johannes maakt plaats voor Hem. We zullen zien dat Johannes de doper in elk van de onderdelen van dit hoofdstuk getuigenis aflegt.

1. Vanaf vs.6, over de uitwerking van de abstracte openbaring van de natuur van het Woord, als het Licht. En in vs.15 met betrekking tot Zijn openbaring in het vlees.
2. Vanaf vs.19 getuigt Johannes over de heerlijkheid van Zijn Persoon, al komt Hij na hem.
3. Vanaf vs.29: het getuigenis met het oog op Zijn werk en het resultaat daarvan.
4. Vanaf vs.36 het getuigenis voor de toenmalige tijd, opdat men Hem zou volgen, als Degene die gekomen was om het Joodse overblijfsel te zoeken.

(We zijn hier begonnen met het eerste gedeelte vanaf vs.6, omdat de eerste 5 verzen op zich staan, doordat ze een strikt abstracte uiteenzetting geven. Het onderwerp: Christus als licht **in de wereld gekomen**, brengt Johannes naar voren. Het is niet langer strikt abstract. Al wordt hier niet verder uiteengezet wat het Woord is geworden, toch is dit gedeelte geschiedkundig wat betreft het aannemen van het Licht. Het toont ons in verband met het al of niet aannemen van het Licht wat de mens was, en wat hij door genade is als uit God geboren.)

Na de abstracte openbaring van de natuur van het Woord, en die van Zijn verschijning in het vlees, vinden we het getuigenis dat daadwerkelijk in de wereld wordt afgelegd. De verzen 19-28 vormen een soort inleiding, waarin Johannes, op de vraag van de schriftgeleerden en farizeeën, uitsluitel geeft over zichzelf, en naar aanleiding daarvan over het onderscheid

spreekt tussen de Heer en hemzelf. Zo treedt steeds - welke waardigheid Christus ook aanneemt in verband met Zijn werk - de heerlijkheid van Zijn Persoon op de voorgrond. Om zo te zeggen, is de getuige daarmee vanzelfsprekend bezig voordat hij getuigt van het ambt dat hij vervult. Hij is de door Jesaja genoemde stem, die de weg van de Heer voor Zijn aangezicht bereiden moest. Als we er op letten hoe het er precies staat, is het niet: voor het aangezicht van de Messias, al was Hij dat; ook is hij niet Elia voor de dag van Jahweh; maar de stem in de woestijn voor het aangezicht van de Heer (Jahweh) Zelf. Jahweh was in aantocht, en daarvan spreekt hij. Johannes doopte wel tot bekering, maar er was al, onbekend in hun midden, Eén die, na hem gekomen, toch zijn meerdere was, Wiens schoenriem hij niet waardig was los te maken.

Dan volgt het directe getuigenis van Johannes, als hij Jezus tot zich ziet komen. Hij wijst op Hem, niet als Messias, maar in overeenstemming met de hele omvang van Zijn werk, zoals wij ons daarover verheugen, in het eeuwige heil dat Hij heeft aangebracht, en overeenkomstig het volle resultaat van het heerlijke werk dat dat eeuwige heil heeft tot stand gebracht. Hij is het Lam van God - dat Lam, dat God alleen kon geven, en dat voor God en naar Zijn gedachten was, en dat de zonde (niet de zonden) van de wereld wegneemt. Dat wil zeggen: Hij herstelt (niet al de bozen, maar) de grondslagen van de betrekkingen tussen de wereld en God. Wat ook de wegen ² van God mogen zijn, sinds de zondeval is het werkelijk de zonde, die God in Zijn verbindingen met deze wereld in aanmerking moest nemen. Het gevolg van Christus werk zal zijn, dat dit niet langer het geval is. Zijn werk zal de eeuwig blijvende grondslag zijn van deze betrekkingen in de nieuwe hemelen en op de nieuwe aarde, als de zonde helemaal verwijderd zal zijn. **Wij** weten dit door het geloof, voordat het openlijk tot stand komt in de wereld.

Al is Hij een Lam ten slachtoffer, toch staat Hij boven Johannes de dooper, want Hij was vóór hem. Het Lam dat weldra geslacht zou worden was Jahweh Zelf. In het bestuur van de wegen van God moest dit getuigenis worden afgelegd in Israël, al was de inhoud van het getuigenis het Lam (Wiens offerande zich uitstreckte tot de zonde van de wereld) en de Heer Jahweh. Johannes had Hem niet persoonlijk gekend, maar Hij was het éne, uitsluitende voorwerp van zijn zending. Maar dit was niet alles. Hij was Zelf mens geworden en had als mens de volheid van de Heilige Geest ontvangen, die op Hem was neergedaald en op Hem bleef; en de mens die op die manier aangewezen en door de Vader verzegeld werd, zou Zelf met de Heilige Geest dopen. Tegelijkertijd werd Hij door het neerdalen van de Heilige Geest in een andere waardigheid aangeduid, waarvan Johannes daarom getuigt. Hij die zo op aarde was, die men zag en die door de Vader verzegeld werd, was de Zoon van God. Johannes erkent Hem en verkondigt Hem als zodanig.

Dan volgt, wat we de rechtstreekse uitoefening en uitwerking van Zijn dienst in die tijd kunnen noemen. Maar het is altijd het Lam waarover hij spreekt, want dat was het Voorwerp, het doel van God. En daar gaat het om in dit Evangelie, al wordt Israël op zijn plaats erkend, want het volk nam die plaats in van Godswege.

Nadat de discipelen van Johannes dit getuigenis gehoord hebben, ³ volgen zij Christus naar Zijn verblijfplaats. De uitwerking van Johannes getuigenis is, dat het overblijfsel aan Jezus wordt verbonden, Hij is het Middelpunt waarom zij samenkomen. Jezus wijst dit niet af, zij vergezellen Hem.

Toch gaat dit overblijfsel, hoe ver het getuigenis van Johannes zich ook uitstrekte, in feite niet verder dan dat zij Jezus als de Messias erkennen. Zo was het geschiedkundig, ⁴ maar Jezus kende hen door en door en spreekt over het karakter van Simon, zodra deze tot Hem komt, en Hij geeft hem de naam die bij hem past. Dit was een daad van gezag, die Hem aankondigde als het Hoofd en Middelpunt van het hele systeem. God kan namen geven want Hij weet alles. Hij gaf dit recht aan Adam, die het overeenkomstig Gods bedoeling uitoefende met betrekking tot alles wat onder hem gesteld was en ook ten aanzien van zijn vrouw. Grote koningen die aanspraak maken op deze macht, hebben hetzelfde gedaan. Eva probeerde het te doen, maar ze vergiste zich. Al kan God inzicht geven, zodat het hart onder Zijn invloed zich in deze dingen juist uitdrukt. Welnu, Christus doet het hier met gezag en volkomen kennis, zodra het geval zich voordoet.

Deze verzen 38 en 43 spreken ook over twee kenmerken van de manier waarop wij met Christus te doen hebben. Hij ontvangt hen, en zij blijven bij Hem, en Hij roept hen op om Hem te volgen. Wij hebben geen wereld waar we kunnen blijven, wij hebben in de wereld geen middelpunt waarom de voorwerpen van de genade zich kunnen vergaderen. Geen enkele profeet, geen dienaar van God kon zo'n middelpunt zijn. Christus is het enige Middelpunt waarom we kunnen vergaderen in deze wereld.

Verder veronderstelt het feit dat wij **volgen**, dat wij niet in de rust van God zijn. In Eden was het niet nodig te volgen. In de hemel zal er geen sprake zijn van volgen. Daar vinden we volmaakte vreugde en rust op de plaats waar we zijn.

In Christus hebben wij een goddelijk voorwerp, dat ons een duidelijk pad wijst door een wereld waarin we niet kunnen rusten als we God toebehoren, want de zonde is hier.

Vs.43. We krijgen vervolgens het rechtstreekse getuigenis van Christus Zelf en van Zijn volgelingen. In de eerste plaats, wanneer Hij vertrekt naar de plaats waar Hij hier op aarde als pelgrim wandelde, in overeenstemming met de profetieën, roept Hij anderen om Hem te volgen. Nathanaël begint ermee iemand die uit Nazareth komt te verwerpen; ongetwijfeld stelt hij het overblijfsel voor uit de laatste dagen: (het getuigenis dat bij het evangelie van genade hoort kwam eerst, de verzen 29-34). We zien aanvankelijk dat hij de door het volk verachte verwerpt, en hij zit onder de vijgenboom, die het volk Israël voorstelt; zoals de vijgenboom die geen vrucht meer zou dragen, Israël onder het oude verbond voorstelt. Maar Nathanaël is het beeld van een overblijfsel in verbinding met Israël, en de Heer ziet en kent hen. De Heer die Zich zo aan zijn hart en geweten openbaarde, wordt door hem beleden als de zoon van God, en Koning van Israël. Dat is het geloof van het gespaarde overblijfsel van Israël in de laatste dagen, volgens Ps. 2. Maar degenen die Jezus aannamen toen Hij op aarde was, zouden grotere dingen zien dan die waardoor ze overtuigd waren. Bovendien zouden zij van nu aan (er staat niet: hierna) de engelen van God zien opstijgen en neerdalen op de Zoon des mensen. Hij die door Zijn geboorte Zijn plaats onder de mensenkinderen had ingenomen, zou uit hoofde van die titel, het Voorwerp zijn van de dienst van Gods uitnemendste schepselen. De uitdrukking is nadrukkelijk. De engelen van God Zelf zouden in dienst staan van de Zoon des mensen. Zodoende erkent het overblijfsel van Israël, in wie geen bedrog is, Hem als de Zoon van God en de Koning van Israël; en de Heer verklaart Zelf ook dat Hij de Zoon des mensen is -wel in vernedering, maar toch het voorwerp van de

dienst van de engelen van God.

Zo hebben we de Persoon en de titels van Jezus, vanaf Zijn eeuwig en Goddelijk bestaan als het Woord, tot Zijn plaats in het duizendjarig rijk als Koning van Israël en Zoon des mensen; Hij was dit al toen Hij geboren werd in deze wereld, maar het zal verwerkelijkt worden als Hij terug komt in Zijn heerlijkheid. We vinden hier Zijn Persoon en titels behalve wat betreft de gemeente en Israël. Hij is hier niet Hogepriester, niet het Hoofd van het lichaam, Hij wordt niet geopenbaard als de Christus. Het Evangelie van Johannes geeft ons niet de Mens in de hemel te zien, maar toont ons God in de mens op aarde - dus niet wat hemels is en wie daarheen is opgevaren, maar wat Goddelijk is hier beneden. Van begin tot eind wordt Israël gezien als verworpen. De discipelen erkennen Hem als de Christus, maar Hij wordt niet als zodanig gepredikt.

Laten we, voordat we verder gaan, nog eens enige punten uit dit hoofdstuk nagaan. De Heer wordt geopenbaard als het Woord -als God en bij God - als het Licht - als het Leven. Verder, als het vleesgeworden Woord, dat de heerlijkheid bezit als van een Eniggeborene van een vader - als zodanig is Hij vol genade en waarheid; die door Hem geworden zijn. Uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, en Hij heeft de Vader verklaard (vgl. hfdst. 14). Als het Lam van God - als Degene op wie de Heilige Geest kon neerdalen, en die met de Heilige Geest doopte - als de Zoon van God. Vervolgens, Zijn werk, wat Hij doet: het Lam van God dat de zonde van de wereld wegneemt, en de Zoon van God en Koning van Israël. Hiermee besluit de openbaring van Zijn Persoon en werk.

Dan vinden we in de verzen 35-42 de dienst van Johannes; maar hier wordt Jezus (en Hij alleen kon dit worden) het Middelpunt waarom anderen zich verzamelen.

In vs.43, de dienst van Christus; Hij roept anderen om Hem te volgen. In dit gedeelte, samen met de verzen 38-39 vinden we de twee kenmerken van Hem als de Enige die anderen tot Zich trekt in de wereld: Hij **ontvangt** hen en ze **blijven** bij Hem; Hij roept hen en ze **volgen** Hem.

Hierbij vinden we Zijn volkomen vernedering, maar ook hoe Hij door een goddelijk getuigenis wordt erkend als Hij komt tot het overblijfsel, volgens Ps.2. Maar Hij neemt de titel: Zoon des mensen, volgens Ps.8.

In vs.34 zien we Hem als de Zoon van God in deze wereld; in vs.14 heeft Hij de heerlijkheid als van een eniggeboren Zoon bij Zijn Vader; en in vs.18, is Hij de Zoon in de schoot van de Vader.

We mogen wel zeggen dat we hier al Zijn persoonlijke titels vinden. Zijn betrekking tot de gemeente vinden we hier niet, evenmin Zijn ambt als Priester; maar wel wat bij Zijn Persoon behoort, en bij de verbinding van de mens met God in deze wereld. Behalve Zijn Goddelijke natuur, hebben we hier zodoende alles wat Hij is geweest en zal zijn in deze wereld. Zijn hemelse plaats en de gevolgen daarvan voor het geloof worden ons elders geleerd, en in dit Evangelie wordt er, als het nodig is, nog vaag op gezinspeeld.

Let ook hierop: wanneer Christus gepredikt wordt op zo'n manier dat er tot op zekere

hoogte een volledig getuigenis van Hem wordt gegeven, kan het zijn, dat het hart van de hoorder werkelijk gelooft en dat hij zich aan Hem hecht, terwijl hij Hem toch niet in Zijn hoogste karakter kent, doordat de toestand van de ziel nog niet zo ver is. Hij is nog onwetend wat betreft de volheid waarin Hij geopenbaard is. Waar het getuigenis echt is raakt het toch echter altijd het hart, hoe verheven van aard dat getuigenis ook is. Johannes zegt: "Zie, het Lam van God." De discipelen die Jezus gevolgd zijn op het getuigenis van Johannes zeggen: "Wij hebben de Messias gevonden." We kunnen ook opmerken dat de uitdrukking van wat in het hart van Johannes was, een krachtiger uitwerking had, dan een meer formeel, een meer leerstellig getuigenis. Johannes zag Jezus, en ineens roept hij uit: "Zie, het Lam van God!" De discipelen horen het en volgen Jezus. Ongetwijfeld was dit het juiste getuigenis dat Johannes van Godswege gaf, nu Jezus daar was; maar het was geen leerstellige uiteenzetting zoals we van hem krijgen in de voorafgaande verzen.

De twee getuigenissen die van Christus moesten worden gegeven in deze wereld zijn afgelegd. Allebei hebben Hem als het Middelpunt waarom anderen zich vergaderen. Het eerste was het getuigenis van Johannes, en het tweede dat van Jezus die Zijn plaats inneemt in Galilea bij het overblijfsel.

Nog drie opmerkingen tot besluit:

1. Jezus aanvaardt de plaats van dat Middelpunt waarom zielen verzameld worden - dit is een heel belangrijk beginsel. Niemand anders kon deze plaats innemen. Het was een goddelijke plaats. De wereld was helemaal fout, zonder God, en nu zou er om Hem vergaderd worden; dit was iets nieuws; ze werden uit de wereld genomen en vergaderd om Hem.
2. Hij geeft de weg aan waarop de mens moet wandelen. "Volg Mij!" Adam in de hof van Eden had geen weg nodig. Christus geeft een weg die door God is aangewezen, een weg, in een wereld waar uit de aard der zaak nooit een juiste weg kon zijn, want de toestand waarin de wereld verkeerde was geheel het gevolg van de zonde.
3. Hij openbaart de mens in Zijn Persoon als het heerlijke Hoofd boven alle dingen; de hoogste schepselen dienen Hem.

Voetnoten:

¹ De titel "zonen" in de brieven van Paulus duidt de plaats aan die Christenen hebben in verbinding met God en waarin Christus hen door de verlossing gebracht heeft. Dat wil zeggen: het is de plaats van Christus eigen betrekking tot God overeenkomstig diens raadsbesluiten.

De titel "kinderen" geeft aan dat ze tot de familie van de Vader behoren. Beide titels vinden we in Rm.8:14-16 en daar kunnen we de betekenis zien. We roepen: "Abba Vader." en zijn dus kinderen. Maar door de Geest nemen we met Christus de plaats van volwassen zonen in voor Gods aangezicht. In Jh.1 hebben we tot aan het eind van vs.13 eerst abstract wat Christus in Zichzelf en van eeuwigheid was en wat de mens was, nl. duisternis, (vs.1-5); vervolgens Gods handelingen en de plaats en dienst van Johannes de dooper, (vs.6-8) Daarna, dat het Licht kwam in de wereld die Hij gemaakt had, en dat de wereld Hem niet kende; en Hij kwam tot de zijnen en zij wilden Hem niet aannemen. Maar er waren er die uit God geboren waren. Zij vormden een nieuw geslacht en hebben het recht de plaats van de kinderen van God in te nemen.

² Zoals de zondvloed, de wet, de genade. Eerst was er een paradijs van onschuld, toen een wereld van zonde, straks een koninkrijk van gerechtigheid, en tenslotte een wereld (nieuwe hemelen en een nieuwe aarde) waarin gerechtigheid woont. Maar het is een eeuwige gerechtigheid en gegrond op dat werk van het Lam van God, dat nooit zijn waarde verliezen kan. Het is een onveranderlijke stand van zaken. De gemeente of de Vergadering is iets boven en los van dit alles, hoewel daarin geopenbaard.

³ Let er ook op dat deze discipelen Christus niet volgen als resultaat van het openbaar getuigenis van Johannes, maar wanneer zij horen hoe hij uitspreekt wat in zijn hart leeft, zonder dat hij zich tot iemand persoonlijk richt.

⁴ Hen uiterst belangwekkend beginsel voor ons, een gevolg van de genade. Wanneer wij Jezus aannemen, ontvangen wij alles wat Hij is, al zien wij in Hem op dat ogenblik misschien alleen het minst verheven deel van Zijn heerlijkheid.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 2

In dit hoofdstuk vinden we **de derde dag**.

Er vindt een bruiloft plaats in Galilea. Jezus is daar, en het water voor de reiniging wordt veranderd in wijn van vreugde over het huwelijksfeest. Daarna, in Jeruzalem, reinigt Hij met gezag de tempel van God, en Hij oefent het oordeel uit over allen die ze ontwijden. In beginsel zijn dit de twee dingen die kenmerkend zijn voor de plaats die Hij bekleedt in het duizendjarig rijk. Ongetwijfeld hebben deze dingen toen werkelijk plaats gevonden; maar wanneer ze hier en op deze manier worden ter sprake gebracht, is het duidelijk dat ze een veel wijdere strekking hebben. Bovendien, waarom op de derde dag? De derde dag na wat? Twee dagen van getuigenis hadden plaats gevonden - het getuigenis van Johannes, en dat van Jezus; en nu komen de zegen en het oordeel tot stand. In Galilea was de plaats van het overblijfsel; en het is de plaats van zegening, volgens Js.9 is Jeruzalem de plaats van het oordeel. Op het feest wilde Hij Zijn moeder niet kennen; dat ziet op de verbinding van Zijn natuurlijke verwantschap met Israël.

Als we Hem beschouwen als geboren onder de wet, was Israël Zijn moeder. Hij scheidt Zich van haar af om de zegen tot stand te brengen. Daarom gebeurt het voorlopig alleen in getuigenis in Galilea. Wanneer Hij terugkeert zal de goede wijn voor Israël zijn - tenslotte ware zegen en vreugde. Hij blijft evenwel nog bij Zijn moeder, die Hij, wat Zijn werk betreft, niet erkent. En dit was ook het geval ten aanzien van Zijn verbinding met Israël.

Hierna, als Hij de Joden oordeelt en als Rechter de tempel reinigt, stelt Hij Zich voor als de Zoon van God. Het is het huis van Zijn Vader. Het bewijs dat Hij hiervan geeft is Zijn opstanding, wanneer de Joden Hem zouden hebben verworpen en gekruisigd. Bovendien was Hij niet alleen de Zoon: God was aanwezig in Hem - niet in de tempel. Die was leeg - dat huis dat Her odes gebouwd had. Het lichaam van Jezus was nu de ware tempel. Met het zegel van Zijn opstanding hadden de Schriften en het woord van Jezus voor de discipelen goddelijk gezag. Want daarin werd van Hem gesproken volgens de bedoeling van de Geest van God.

Met vs.22 eindigt dit onderdeel van het Evangelie. Het vormt het besluit van de openbaring van Christus op aarde, met inbegrip van Zijn dood; maar niettemin is deze de zonde waaraan de wereld schuldig is. hfdst. 2 geeft het duizendjarig rijk; hfdst. 3 is het werk in en voor ons geschikt te maken voor het koninkrijk op aarde of voor de hemel. En het werk voor ons, dat een einde maakt aan de verbinding van de Messias met de Joden, opent de deur voor de hemelse dingen, door middel van de verhoging van de Zoon des mensen - de liefde van God en het eeuwige leven.

De wonderen die Hij deed overtuigden velen wat hun natuurlijk verstand aangaat. Ongetwijfeld meende men het oprecht; maar het was slechts een menselijke gevolgtrekking. Maar nu wordt een andere waarheid ontwikkeld. De mens in zijn natuurlijke toestand was in werkelijkheid niet in staat om de dingen van God aan te nemen. Niet dat het getuigenis

onvoldoende was om hem te overtuigen of dat hij nooit overtuigd was: velen waren het op dat ogenblik. Maar Jezus Zelf vertrouwde Zich niet aan hen toe. Hij wist wat de mens was. Al was hij overtuigd dan was zijn wil, zijn natuur, toch nog onveranderd. Als er een tijd van beproeving zou komen, zou blijken wie de mens was: vervreemd van God, en zelfs een vijand van God. Een treurig, maar al te waar getuigenis! Het leven en de dood van Jezus bewijzen dat het zo is. Hij wist dit, toen Hij Zijn werk begon. Evenwel Zijn liefde verkoelde niet: want de kracht van die liefde berustte in de liefde zelf.

Tenslotte nog dit: de natuurlijke toestand van de mens wordt hier volledig en grondig openbaar gemaakt. Verondersteld dat hij uiterlijk rechtvaardig is in overeenstemming met de wet, en dat hij volgens zijn oprechte natuurlijke overtuigingen in Jezus gelooft, dan gebruikt hij dit alles als een dekmantel waarin hij zich hult om voor zichzelf te verbergen wat hij in werkelijkheid is. Hij kent zichzelf volstrekt niet. Wat hij is, blijft onaangeroerd. En hij is een zondaar. Maar dit leidt ons tot nog een opmerking. Van de hof van Eden af zijn er twee belangrijke beginselen: de verantwoordelijkheid en het leven. De mens kan die nooit uit elkaar houden, totdat hij leert dat hij verloren is, en dat in hem geen goed is. Dan is hij blij als hij weet dat er buiten hem een bron is van leven en vergeving. Dat wordt ons hier getoond. Er moet een nieuw leven zijn; Jezus geeft geen onderwijs aan een natuur die alleen zonde is. Deze twee beginselen lopen op een merkwaardige manier door heel de Schrift heen: ten eerste, zoals al opgemerkt, in het paradijs, de verantwoordelijkheid en het leven in kracht. De mens nam van de ene boom, schoot te kort in verantwoordelijkheid, en verbeurde het leven. De wet gaf de maatstaf van de verantwoordelijkheid toen de mens goed en kwaad kende, en beloofde het leven op grond van het volbrengen van wat de wet eiste; zo voldeed de wet aan de verantwoordelijkheid. Christus komt en voldoet aan de behoefte die ontstaan is doordat de mens heeft gefaald in zijn verantwoordelijkheid. Christus is, en geeft, eeuwig leven. Zo, en zo alleen, kan de moeilijkheid opgelost worden, en worden de twee beginselen met elkaar verzoend.

Verder worden in Hem twee dingen voorgesteld om God te openbaren. Hij kent de mens, en alle mensen. Wat een kennis in deze wereld! Een profeet weet wat aan hem geopenbaard is; in zoverre bezit hij goddelijke kennis. Maar Jezus kent alle mensen in de volstreekte zin van het woord. Hij is God. Maar wanneer Hij eenmaal in genade het leven in de wereld heeft gebracht, spreekt hij over iets anders.

Hij spreekt wat Hij weet en getuigt wat Hij gezien heeft. Welnu, Hij kent God, Zijn Vader in de hemel. Hij is de Zoon des mensen die in de hemel is. Hij kent de mens op een goddelijke manier; maar Hij kent God en al Zijn heerlijkheid ook op een goddelijke manier.

Wat een prachtige schildering, of ik zou liever zeggen, openbaring, van wat Hij voor ons is. Want Hij zegt dit ons hier als Mens. En opdat wij er deel aan zouden hebben en ervan zouden genieten wordt Hij het offer voor de zonde in overeenstemming met de eeuwige liefde van God Zijn Vader.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 3

Er was een man - en nog wel een farizeeër - die niet tevreden was met de verstandelijke overtuiging die verder geen uitwerking had. Zijn geweten was geraakt. Hij had Jezus gezien, Zijn getuigenis gehoord, en dit had in zijn hart een besef teweeggebracht dat hem iets ontbrak. Dit was niet de kennis van de genade, maar ten aanzien van de toestand van de mens was het een volslagen ommekeer. Hij weet niets van de waarheid af, maar hij heeft gezien dat de waarheid in Jezus is, en hij verlangt ernaar. Instinctief voelt hij ook meteen, dat de wereld tegen hem zal zijn; en hij komt 's nachts. Het hart vreest de wereld, zodra het met God te doen heeft; want de wereld verzet zich tegen God. "Vriendschap met de wereld is vijandschap tegen God". Het besef dat hem iets ontbrak maakte dat het in geval van Nicodémus anders was. Evenals anderen was hij overtuigd. Hij zegt dan ook: "**Wij** weten dat Gij een leraar zijt van God gekomen." En deze overtuiging vond haar oorsprong in de tekenen. Maar de Heer valt hem in de rede; en wel omdat Nicodémus in zijn hart waarlijk voelde dat hij iets nodig had. Het zegenrijke werk zou niet verricht worden door het onderwijzen van de **oude** mens. De mens moest vernieuwd worden in de oorsprong van zijn natuur, zonder die vernieuwing kon hij het Koninkrijk van God niet zien. (Dat wil zeggen, zoals het toen was gekomen. Zij zagen de zoon van de timmerman. Het Koninkrijk in heerlijkheid zal natuurlijk ieder oog op aarde zien.) De dingen van God worden geestelijk onderscheiden, en de mens is vleeselijk, hij bezit de Geest niet. De Heer gaat niet verder dan het Koninkrijk - wat overigens iets anders was dan de wet - want Nicodémus had wel iets behoren te weten van het Koninkrijk. Maar de Heer begint niet de Joden te onderwijzen zoals een profeet onder de wet dat deed. Hij stelt het Koninkrijk zelf voor, maar om het te zien, overeenkomstig Zijn getuigenis, moet de mens opnieuw geboren worden. Het Koninkrijk zoals het gekomen was in de Zoon van de timmerman kon men niet zien, als men niet een geheel nieuwe natuur had. Het voldeed helemaal niet aan de opvattingen van de mens of aan de verwachtingen van de Joden, hoewel er in woord en werk ruimschoots getuigenis van werd gegeven. De Heer spreekt er uitvoeriger over hoe een mens er kon ingaan en er deel aan kon hebben.

Nicodémus ziet niet verder dan het vlees.

De Heer verklaart Zich nader. Twee dingen waren noodzakelijk: geboren te worden uit water, en uit de Geest. Water reinigt. Doordat het Woord van God in de kracht van de Geest wordt toegepast leeft de mens, in geestelijke zin, in zijn genegenheden, hart, geweten, gedachten, daden enzovoort, en ook wordt hij er in de praktijk zedelijk door gereinigd. Het Woord oordeelt alle dingen, en bewerkt in ons op een levende manier nieuwe gedachten en genegenheden. Dat is het water; het is tegelijkertijd de dood van het vlees. Het ware water dat op christelijke wijze reinigt kwam uit de zijde van een gestorven Christus. Hij kwam door water en bloed, in de kracht van reiniging en verzoening. Hij heiligt de gemeente, doordat Hij haar reinigt door de wassing met water door het Woord. "Gij zijt al rein om het woord dat Ik tot u gesproken heb." Het is daarom het machtige woord van God; en daar de mens opnieuw moet worden geboren in het beginsel en de oorsprong van zijn zedelijk bestaan,

oordeelt het Woord alles wat van het vlees is; want het vlees is dood. Maar in feite vindt er de mededeling van een nieuw leven plaats; wat uit de Geest geboren is, is geest, en niet vlees, het ontvangt zijn natuur van de Geest. Er staat niet: wat uit de Geest geboren is, is de Geest - dan zou het een vleeswording van de Geest inhouden; maar dit nieuwe leven is geest. Het bezit de natuur van zijn oorsprong. Zonder die natuur kan de mens het Koninkrijk niet binnengaan. Maar dit is niet alles. Het was ook nodig voor een Jood, die in naam reeds een kind van het Koninkrijk was; want het gaat hier om wat wezenlijk en waarachtig is. Maar het was ook een vrijmachtige daad van God, en bijgevolg wordt het overal verwezenlijkt waar de Geest in kracht werkt. "Zo is **een ieder** die uit de Geest geboren is." Dit opent, in beginsel, de deur voor de volken.

Ik wijs er hier nog op dat de doop niet het teken is dat de gave van het leven voorstelt, maar het teken van de dood. Wij zijn tot Zijn dood gedoopt. Als we uit het water opstijgen, beginnen we een nieuw leven in de opstanding. Alles wat bij de natuurlijke mens hoorde, wordt beschouwd als gestorven te zijn in Christus; het is voor altijd voorbij. "Gij zijt gestorven"; en: "wie gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde." Maar wij leven toch ook, en hebben een goed geweten door de opstanding van Jezus Christus. Zo vergelijkt Petrus de doop met de zondvloed; Noach ging er door en werd gered, maar de oude wereld ging er door ten onder. De wereld had, als het ware, een nieuw leven toen hij uit de vloed tevoorschijn kwam.

Als leraar van Israël had Nicodémus evenwel deze dingen moeten begrijpen. De profeten hadden verklaard, dat Israël deze verandering zou ondergaan, om te kunnen genieten van de vervulling van de beloften (zie Ez.36). God had hun die beloften gedaan met betrekking tot hun zegening in het heilige land. Maar Jezus sprak rechtstreeks over deze dingen, en in verband met de natuur en heerlijkheid van God Zelf. Een leraar in Israël had moeten weten wat het vaste profetische woord inhield.

De Zoon van God sprak wat Hij wist, en wat Hij bij Zijn Vader had gezien. De onreine menselijke natuur kon niet in betrekking staan tot Hem die Zich openbaarde in de hemel, waar Jezus vandaan kwam. Hij kwam uit de volmaakte heerlijkheid, en deze was het onderwerp van Zijn getuigenis daar Hij die gezien had. Het Koninkrijk vond zijn oorsprong in die heerlijkheid. Deze heerlijkheid nu, kon niets toelaten dat onrein was. Men moet opnieuw geboren worden om die heerlijkheid te bezitten. Hij gaf daarom Zijn getuigenis als Eén die van Boven was gekomen en Die wist wat betamelijk was voor God Zijn Vader. De mens nam Zijn getuigenis niet aan. Hij werd misschien uiterlijk overtuigd door wonderen; maar het was nog iets anders of hij aannam wat passend was voor de tegenwoordigheid van God. En als Nicodémus de waarheid niet kon aannemen die in verband stond met het aardse deel van het Koninkrijk, waarover zelfs de profeten hadden gesproken, wat zouden hij en de andere Joden dan doen als Jezus van de hemelse dingen sprak? Toch bestond er geen enkel ander middel waardoor iemand hier iets van te weten kon komen. Niemand was in de hemel opgevaren en weer neergedaald om het hier beneden te berichten. Alleen Jezus kon deze dingen openbaren, in de kracht van wat Hijzelf was. Hij, de Zoon des mensen, die tegelijkertijd in de hemel was, die aan de mens kwam openbaren wat de hemelse dingen waren, die God Zelf openbaarde in de Mens. Hij kon deze dingen openbaren als God die in de hemel en overal is en als de Zoon des mensen die zichtbaar aanwezig was voor Nicodémus en alle anderen. Evenwel, Hij moest gekruisigd worden, en zodoende verhoogd

van deze aarde waarheen Hij was gekomen als de openbaring van de liefde van God in al Zijn wegen en als de openbaring van God Zelf. Alleen op die manier zou de deur geopend kunnen worden om zondige mensen in de hemel toe te laten, alleen op die manier kon er verbinding ontstaan tussen mens en hemel.

Hier komt een andere grondwaarheid aan het licht. Als het over de hemel ging, was er nog iets meer nodig dan opnieuw geboren te worden. De zonde was daar. Die moest weggedaan worden voor hen die het eeuwige leven zouden krijgen. Jezus was uit de hemel neergedaald, en hier gekomen om dit eeuwige leven aan anderen mee te delen. Als Hij dit werk op Zich neemt, moet Hij de zonde te niet doen - tot zonde worden gemaakt - opdat de oneer, God aangedaan, wordt goedge maakt en de waarheid van Zijn wezen wordt gehandhaafd. Want zonder die handhaving kan er niets betrouwbaars, goeds of rechtvaardigs bestaan. De Zoon des mensen moet verhoogd worden, zoals de slang in de woestijn verhoogd is, opdat de vloek waaronder het volk stierf zou kunnen worden weggedaan. Nu Zijn goddelijk getuigenis was verworpen, had de mens bewezen dat hij, zoals hij hier beneden was, niet in staat was om de zegen uit de hemel aan te nemen.

Hij moest verlost worden; zijn zonde moet worden verzoend en weggedaan. Er moet met de mens gehandeld worden in overeenstemming met de werkelijkheid van zijn toestand, en in overeenstemming met de natuur van God, die Zichzelf niet kan verloochenen.

Jezus heeft in genade op Zich genomen dit te doen. **Het was noodzakelijk** dat de Zoon des mensen werd verhoogd, - van de aarde verworpen door de mensen - om verzoening tot stand te brengen voor het aangezicht van de God der gerechtigheid. Kortom: Christus komt met de kennis van wat de hemel en de goddelijke heerlijkheid is. Zal de mens daaraan deel kunnen hebben, dan moet de Zoon des mensen sterven - moet Hij de plaats van het zoenoffer innemen - buiten de aarde.

Aan het kruis is Christus niet op aarde, maar van de aarde verhoogd, schandelijk verworpen door de mens. Maar tevens biedt Hij Zich hierdoor als een slachtoffer aan op het altaar van God. Let op de heerlijkheid en diepte van de dingen die Jezus met Zich bracht, van wat Hij openbaarde.

Het kruis en de volstreekte scheiding tussen de mens op aarde en God - dat is de plaats waar het geloof en God elkaar ontmoeten. Want daar vinden we tegelijkertijd de waarheid wat betreft de toestand van de mens, en de liefde die daaraan tegemoet komt. Wanneer men dan ook vanuit de legerplaats naderde tot het heiligdom, was het eerste dat men ontmoette, als men door de poort van de voorhof ging, **het altaar**. Het stond daar voor iedereen die de wereld daarbuiten verliet en binnenkwam. Christus, van de aarde verhoogd trekt alle mensen tot Zich. Tengevolge van de toestand waarin de mens verkeerde, van God vervreemd en schuldig, was het **noodzakelijk** dat de Zoon des mensen werd verhoogd van de aarde, opdat een ieder die in Hem gelooft eeuwig leven heeft. Maar er is nog een ander gezichtspunt, waaruit we dit heerlijke feit kunnen beschouwen; **God heeft** de wereld zo **liefgehad**, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft eeuwig leven heeft. Aan het kruis zien wij wat zedelijk de noodzaak was van de dood van de **Zoon des mensen**, en wij zien de onuitsprekelijke gave van de **Zoon van God**. Deze twee waarheden verenigen zich in het gemeenschappelijke doel: de gave van het eeuwige leven

aan alle gelovigen. En als het zou gelden voor **allen** die geloven, dan was het een kwestie van de mens, van God, en van de hemel, en ging het verder dan de beloften die aan de Joden waren gedaan; dan werden de grenzen overschreden van de wegen die God ging met dat volk. Want God heeft Zijn Zoon in de wereld gezonden, niet opdat Hij de wereld zou oordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden. Maar het heil is door het geloof; en wie gelooft in de toekomst van de Zoon, die nu een toetssteen voor allen wordt, wordt niet geoordeeld. Diens toestand is geregeld en vast door het feit dat hij gelooft. Wie niet gelooft is reeds geoordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God: zo iemand heeft zijn eigen toestand aan het licht gebracht door zijn ongeloof.

En dit is het juist wat God de mensen ten laste legt.

Het licht is in de wereld gekomen, en zij hebben de duisternis **liefgehad**, omdat hun werken boos waren. Zou er een rechtvaardiger grond voor hun veroordeling kunnen zijn? Het ging er niet om dat zij geen vergeving hadden gekregen, maar zij gaven de voorkeur aan de duisternis boven het licht omdat zij in de zonde wilden blijven.

De rest van dit hoofdstuk toont ons de tegenstelling tussen de positie die Johannes innam en die Christus innam. Ze worden allebei voorgesteld. De één is de trouwe vriend van de Bruidegom, hij leeft alleen voor Hem. De Ander is de Bruidegom, Wie alles toebehoort. De één is in zichzelf een aards mens, hoe groot de gave ook was die hij uit de hemel ontvangen had. De Ander komt Zelf uit de hemel en is boven allen. Hem behoorde de bruid toe. De vriend van de Bruidegom hoort Zijn stem en is verblijd. Is er iets mooiers dan deze uiting van het hart van Johannes de dooper? De aanwezigheid van de Heer bewoog hem, hij was dicht genoeg bij de Heer om zich te verblijden en zich erin te verheugen dat Jezus alles was. Zo is het altijd.

Wat het getuigenis betreft getuigde Johannes in verbinding met aardse dingen. Dat was het doel van zijn zending. Hij die Zelf uit de hemel kwam was boven allen, en getuigde van hemelse dingen, van wat Hij had gezien en gehoord. Niemand nam Zijn getuigenis aan. De mens was niet van de hemel. Zonder genade gelooft men in zijn eigen inzichten. Maar wanneer Jezus als Mens op aarde sprak, sprak Hij de woorden van God; en wie Zijn getuigenis aannam, bezegelde dat God waarachtig is. Want God geeft de Geest niet met mate. Als getuigenis was hetgeen Jezus sprak het getuigenis van God Zelf. Zijn woorden waren de woorden van God. Wat een kostbare waarheid. Bovendien was Hij de Zoon, en de Vader had Hem lief, en had Hem alle dingen in de hand gegeven. Hier hebben we weer een heerlijk recht dat Christus bezit; en zien we weer een andere kant van Zijn heerlijkheid. Maar de gevolgen hiervan voor de mens zijn eeuwigdurend. Het was niet de almachtige hulp die aan pelgrims werd bewezen; evenmin was het de trouw aan de beloften, zodat Zijn volk ondanks alles op Hem kon vertrouwen. Het was de levendmakende, levengevende Zoon van de Vader. Hierin lag alles besloten. "Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; maar wie niet gelooft in de Zoon, zal het leven niet zien." Hij blijft schuldig. De toorn van God **blijft** op hem.

We kunnen terloops nog opmerken, dat zich als vanzelf de vraag voordoet, waar het getuigenis van Johannes de dooper eindigt en de woorden van de evangelist zelf beginnen. Mijns inziens zijn de twee laatste verzen de woorden van de evangelist.

Tot zover is het alles nog een soort inleiding. Wat we in engere zin “het dienstwerk van de Heer” noemen, komt naderhand. Johannes was nog niet in de gevangenis geworpen (vs.24). Pas nadat dit gebeurd was begon de Heer Zijn openbaar getuigenis. Het hoofdstuk dat we nu overdacht hebben legt uit wat Zijn dienstwerk was, verklaart het karakter waarin Hij kwam, Zijn positie, de heerlijkheid van Zijn Persoon, het kenmerkende van het getuigenis dat Hij gaf, en de positie die de mens innam in verbinding met de dingen waarover Hij sprak. Hij begint met de Joden, gaat dan spreken over het opnieuw geboren worden, het kruis en de liefde van God en komt zo op de rechten die Hij bezit nu Hij in deze wereld is gekomen, en de allerhoogste waardigheid van Zijn eigen Persoon, op Zijn strikt goddelijk getuigenis, Zijn betrekking tot de Vader, van Wiens liefde Hij het Voorwerp was, en Die alle dingen in Zijn hand had gegeven. Hij was de trouwe Getuige, en wel van de hemelse dingen (zie hfdst. 3:13), maar Hij was ook de Zoon Zelf die van de Vader was gekomen. Voor de mens berustte alles op het geloof in Hem. Terwijl de Heer het getuigenis van de profeten voor ogen stelt, treedt Hij buiten het Jodendom en brengt Hij vanuit de hemel rechtstreeks het getuigenis van God en de heerlijkheid. Hij laat zien wat de enige grond is waarop wij daaraan deel kunnen hebben. Jood of uit de volken: zij moeten opnieuw geboren worden; en de enige deur die toegang gaf tot de hemelse dingen was het kruis, dat wondere bewijs van de liefde van God voor de wereld. Johannes maakt plaats voor Hem; hij brengt naar voren wat de ware heerlijkheid is van Zijn Persoon en van Zijn werk in deze wereld. (Johannes zegt dit niet in het openbare getuigenis tot Israël, maar tot zijn discipelen.)

Nog een opmerking. In de verzen 11-13 verheelt de Heer niet wat de aard is van Zijn getuigenis, en dit kon Hij ook niet. Maar Hij spreekt daarna over de noodzaak van Zijn dood, en over de liefde van God. Johannes spreekt over de heerlijkheid van Zijn Persoon. Jezus verheerlijkt Zijn Vader doordat Hij Zich onderwerpt aan de noodzaak die de toestand van de mens Hem oplegde, als Hij hen in een nieuwe betrekking tot God wilde brengen. “God”, zegt Hij, “heeft zo liefgehad.” Johannes verheerlijkt Jezus. Alles is volmaakt en op zijn plaats. Er zijn vier punten aan te wijzen in hetgeen met betrekking tot Jezus gezegd wordt: (vs. 31-34) Zijn oppermacht; Zijn getuigenis - deze twee dingen getuigt Johannes de dooper van Hem. In wat volgt, de verzen 35 en 36 vinden we een nieuwe openbaring: de Vader heeft Hem lief, en heeft alle dingen in Zijn hand gegeven; verder het eeuwige leven in tegenstelling tot de toorn die van Godswege het deel is van de ongelovige. Het voornemen van God om Hem alle dingen te geven, en dat Hij Zelf het eeuwige leven is, dat uit de hemel is neergedaald, getuigt Johannes de evangelist van Hem.

Ik meen, tenslotte, dat de gedachte van de bruid en de Bruidegom algemeen is bedoeld. Johannes zegt dat hij de Christus niet is, en dat de aardse bruid aan Jezus toebehoort; maar Hij heeft haar nooit tot bruid genomen; en Johannes spreekt over Zijn rechten, die Hij voor ons verwerkelijkt in een beter land en een ander oord dan deze wereld. Ik herhaal, dat het hier mijns inziens alleen de algemene gedachte is. Maar wij zijn nu gekomen op de nieuwe grondslag van een nieuwe natuur, het kruis, en de wereld en de liefde van God voor de wereld.

Verklaring over Evangelie naar Johannes (Synopsis deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 4

Nu Jezus verdreven is door de naijver van de Joden, begint Hij Zijn dienst buiten dat volk. Intussen erkent Hij toch nog de ware plaats die zij innemen in de wegen van God. Hij gaat weg naar Galilea; maar Zijn weg leidde Hem door Samaria. Hier woonde een gemengd ras van vreemdelingen en Israëlieten. Deze Samaritanen hadden de afgodendienst van de vreemdelingen vaarwel gezegd. Maar terwijl ze de wet van Mozes naleefden en zich noemden naar Jakob, hadden ze een eigen plaats van aanbidding gemaakt op de berg Gerizim. Jezus gaat de stad niet binnen. Hij is vermoeid en gaat buiten de stad aan de rand van de put zitten. Hij moest die weg gaan - maar dit "moeten" was een aanleiding voor die goddelijke genade om te handelen. Die genade, die aanwezig was in de volheid van Zijn Persoon, en die de enge grenzen van het Jodendom overschreed.

Voordat we ingaan op het onderwerp van dit hoofdstuk, zijn er enige inleidende opmerkingen te maken. Jezus Zelf doopte niet; want Hij kende de volle omvang van Gods raadsbesluiten in genade, het ware doel van Zijn komst. Hij kon door de doop geen zielen verbinden aan een levende Christus. Dat de discipelen het deden was juist. Zij moesten Christus zo aannemen. Van hun kant was het een geloofsdaad.

Wanneer de Heer door de Joden wordt verworpen, twist Hij niet. Hij verlaat hen; en bij Sichar gekomen, bevond Hij Zich op een plaats die de meest belangwekkende bindingen had met de geschiedenis van Israël. Maar het was in Samaria: een treurig getuigenis van het verval van Israël. De bron van Jakob was in handen van mensen die zich Israëlieten noemden, maar waarvan het grootste deel dit niet was. Zij aanbaden wat zij niet wisten, al beweerden ze dat ze uit het geslacht van Israël waren. Zij die werkelijk Joden waren, hadden de Messias door hun jaloezie verdreven. Hij - een man veracht door het volk - was bij hen weggegaan. We zien hoe Hij deelt in het lijden van de mensheid, vermoeid is van Zijn reis, en alleen de rand van een bron vindt om op het heetst van de dag uit te rusten. Hij is daar tevreden mee. Hij zoekt niets dan de wil van Zijn God: en die wil had Hem daarheen geleid. De discipelen waren weggegaan; en op dit ongewone uur bracht God op deze plaats een vrouw die alleen was. Het was niet het uur waarop de vrouwen water gingen putten; maar God regelt het zo, dat een arme, zondige vrouw en de Rechter van levenden en doden elkaar op die manier ontmoeten.

De Heer die vermoeid was en dorst had, beschikte zelfs niet over een middel om Zijn dorst te lessen. Hij is als mens afhankelijk van deze vrouw om water te krijgen voor Zijn dorst. Hij vraagt haar er om. Dit verbaast de vrouw, die ziet dat Hij een Jood is. En nu zien we dat goddelijke schouwspel: de Heiland, die verworpen was door de mensen en terneergedrukt door het ongeloof van Zijn volk, stelt Zijn hart open om die volheid van genade de vrije loop te geven. Zijn genade, die aanleiding vindt in de noden en de behoeften van de mensen, en niet in hun gerechtigheid. Welnu, deze genade beperkte zich niet tot de rechten van Israël, en leende zich niet tot nationale afgunst. Het ging om de gave van God, om God Zelf die daar in genade aanwezig was; om God die zo diep was afgedaald, dat Hij, geboren uit Zijn volk,

afhankelijk was (wat betreft Zijn plaats die Hij als mens innam) van een Samaritaanse vrouw voor wat water om Zijn dorst te lessen. “Als gij de gave van God kende, en (niet, wie Ik ben, maar) wie Hij is, die tot u zegt: “Geef mij te drinken;” dat wil zeggen: Als u had geweten dat God om niet geeft, en als u de heerlijkheid had gekend van Zijn Persoon, die hier aanwezig is, en had geweten hoe diep Hij Zich vernederd heeft, dan zou Zijn liefde aan uw hart geopenbaard zijn. Dan zou die liefde uw hart vervuld hebben met een volmaakt vertrouwen, zelfs met het oog op de behoeften die zulk een genade in uw hart gewekt zou hebben, “Gij zoudt van Hem hebben begeerd”, zegt de Goddelijke Heiland, “en Hij zou u gegeven hebben” dat levende water dat springt tot in het eeuwige leven. Dat is de hemelse vrucht van de zending van Christus, overal waar men Hem aanneemt.

(Niet zo als met Israël in de woestijn, dat uit de geslagen rots water te drinken kreeg. Hier wordt een waterbron beloofd die in onszelf ontspringt tot in het eeuwige leven).

Zijn hart toont haar deze genade, (Hij openbaarde Zichzelf) en giet ze als het ware uit in het hart van haar die er het voorwerp van was. Hij vindt troost voor het ongeloof van Joden, die het Voorwerp van de beloften verwierpen, nu Hij de ware vertroosting van genade biedt aan de ellendige die er behoefte aan heeft. Dat is de ware troost van de liefde, die gekwetst wordt als ze niet kan werken. De sluizen der genade gaan open door de ellende, die nu door de genade overstroomd wordt. Hij brengt aan het licht wat God in genade is; en de God van genade was daar. Helaas! het menselijk hart, dor en zelfzuchtig, en al te bezig met zijn eigen ellende (de gevolgen van de zonde) kan dit volstrekt niet begrijpen. De vrouw ziet iets buitengewoons in Jezus; ze is nieuwsgierig om te weten wat het wil zeggen - Zijn manier van doen treft haar, zodat ze in zekere mate in Zijn woorden gelooft. Maar haar verlangen bleef nog beperkt tot de verlichting van het zwoegen in haar droevig leven. Haar vurig hart had in dat treurige leven geen oplossing gevonden voor de ellende die door de zonde haar deel was geworden.

Enkele woorden over het karakter van deze vrouw. Ik geloof, dat de Heer haar wilde laten zien dat er nood is; dat de velden klaar waren voor de oogst. Als de ellendige eigengerechtigheid van de Joden Hem verwierp, zou de genadestroom elders zijn bedding vinden, doordat God harten had bereid om de genade met vreugde en dankzegging te begroeten. De genade was het antwoord op de ellende en nood van zulke harten, - maar niet voor hen die zich rechtvaardig achtten. Het kanaal waardoor de genade stroomt werd gegraven door de nood en de ellende waarvan de genade zelf besef gaf.

Het leven van deze vrouw was schandelijk; maar zij schaamde zich er over. Haar positie had haar geïsoleerd; ze hield zich afzijdig van de massa, die zichzelf vergeet in de drukte van het maatschappelijk leven. En geen innerlijk verdriet is te vergelijken met het leed van een alleen staand hart; maar Christus en de genade voorzien daar rijkelijk in. Er gebeurt dan nog veel meer, dan dat het alleenzijn ophoudt. Hij stond meer alleen dan zij. Zij kwam alleen naar de bron; ze was niet bij de andere vrouwen. En in haar eenzaamheid ontmoette zij de Heer door de wonderlijke leiding van God die haar daar heen bracht. Zelfs de discipelen moesten weggaan, om plaats te maken voor haar. Zij wisten niets van deze genade af. Wel doopten ze in de naam van een Messias, in Wie zij geloofden en dat was juist. Maar God was hier in genade - Hij die de levenden en de doden zou oordelen - en bij Hem was een zondares in haar zonden. Wat een ontmoeting! God, die Zich zo diep had neergebogen dat

Hij van haar afhankelijk was voor wat water om Zijn dorst te lessen. Zij was vurig van aard. Ze had naar geluk gezocht: ze had ellende gevonden. Ze leefde in de zonde en was het leven moe. Ze bevond zich inderdaad op het diepste punt van de ellende. Voor de vurigheid van haar aard was de zonde geen hinderpaal. Ze ging door, helaas; tot het uiterste. Als de wil verstrikt is in het kwaad, voedt hij zich met zondige begeerten, en verteert zichzelf vruchteloos. In haar ziel was evenwel een besef van de nood waarin ze verkeerde. Ze dacht na over Jeruzalem, ze dacht over Gerizim. Ze verwachtte de Messias die hun alle dingen zou verkondigen. Maar veranderde dit haar leven? In geen enkel opzicht. Haar leven was weerzinwekkend. Wanneer de Heer over geestelijke dingen spreekt, met woorden die heel geschikt waren om haar wakker te schudden, wanneer Hij haar aandacht vestigt op hemelse dingen, zó dat men zou menen dat het niet mis te verstaan was, kan zij het niet begrijpen. De natuurlijke mens kan de dingen van de Geest niet begrijpen: die worden geestelijk onderscheiden (1Ko.2:14).

Het nieuwe in de woorden van de Heer wekte haar belangstelling, maar verhief haar gedachten niet boven haar watervat, het symbool van haar dagelijks gezwog. Ze zag wel dat Jezus de plaats innam van Eén die meer was dan Jakob.

Wat moest er gebeuren? God werkte - Hij was in genade werkzaam, en wel in deze arme vrouw. Wat ook voor haarzelf de aanleiding was geweest om naar de put te gaan, Hij had haar daarheen geleid. Maar zij kon de geestelijke dingen niet begrijpen al werden ze ook in de eenvoudigste woorden uitgedrukt: de Heer sprak immers over het water dat in de ziel opspringt tot in het eeuwige leven. Maar het hart van de mens draait altijd rond in de kring van eigen omstandigheden en zorgen en daardoor bleven haar godsdienstige behoeften praktisch beperkt tot de overleveringen, die haar godsdienstig leven, denkbeelden en gewoonten vormden; maar altijd bleef er een leemte die nergens door kon worden opgevuld.

Wat moest er dan gebeuren? Op welke manier kan de genade werken, als het hart de geestelijke aard van de genade niet begrijpt die de Heer brengt? Dat vinden we in het tweede gedeelte van het wonderlijke onderwijs dat we hier krijgen. De Heer raakt haar geweten aan. Een woord van Hem die het hart doorzoekt, een woord dat haar geweten raakt: ze bevindt zich in de tegenwoordigheid van een Mens, die haar alles zegt wat ze gedaan heeft. Want nu is haar geweten wakker geschud door het woord en ziet ze dat alles open ligt voor het oog van God: haar hele leven staat haar voor de geest.

En wie is Hij die op zulke wijze het hart doorzoekt? Zij voelt dat Zijn woord het woord van God is. "Gij zijt een profeet." Inzicht in de goddelijke dingen krijgen we via het geweten, niet langs verstandelijke weg. De ziel en God zijn samen, als we het zo mogen zeggen, welk werktuig ook daartoe gebruikt wordt. Ongetwijfeld moet zij alles nog leren; maar zij bevindt zich in de tegenwoordigheid van Hem die alle dingen onderwijst. Wat een stap! Wat een verandering! Wat een nieuw standpunt! Deze vrouw, die niet verder zag dan haar waterkruik, die meer leed onder haar zwoegen dan onder haar zonde, is daar alleen met de Rechter van levenden en doden - met God Zelf. Ze weet zelf niet hoe; maar ze voelt aan de kracht van Zijn eigen woord dat Hij het Zelf is. Hij verachtte haar tenminste niet, zoals de anderen. Al was zij alleen, ze was alleen met Hem. Hij had tot haar gesproken over het leven - over de gave van God; Hij had haar gezegd dat ze alleen maar van Hem behoefde te begeren

om het te ontvangen. Ze had niets begrepen van wat Hij bedoelde; maar er was geen veroordeling, er was genade. Genade die zich neerboog tot haar en die haar zonde kende, maar zich daardoor niet liet afschrikken. Genade die haar om water vroeg; en verheven was boven de Joodse vooroordelen voor een Samaritaanse vrouw en boven de verachting van hen die eigengerechtig waren.

Het was de genade die haar zonde niet voor haar verborg, die haar deed gevoelen dat God alles wist; en toch, Hij die alles wist was daar zonder haar te verontrusten. Haar zonde was voor het aangezicht van God, maar God ging niet in het gericht.

Wat een wonderlijke ontmoeting is dat tussen een ziel en God, een ontmoeting die tot stand komt door Christus! Niet dat zij al deze dingen kon beredeneren; maar ze onderging de waarheid ervan zonder dat ze zich er rekenschap van gaf. Want het woord van God had haar geweten bereikt, en zij bevond zich in de tegenwoordigheid van Hem die dat gedaan had, en Hij was zachtmoedig en nederig, en blij om wat water van haar te krijgen. Haar onreinheid verontreinigde Hem niet. Ze kon werkelijk op Hem vertrouwen, zonder te weten waarom. Zo werkt God. De genade boezemt vertrouwen in - brengt de ziel in vrede terug tot God, voordat men inzicht of kennis heeft of het zichzelf kan verklaren. Zo begint zij vol vertrouwen met de vragen die haar eigen hart vervulde, dit was een vanzelfsprekend gevolg. En zo geeft zij de Heer gelegenheid om haar de wegen van God in genade volkomen te verklaren. Zo had God het geleid; want haar vraag leek niet op de gevoelens waartoe de genade haar naderhand leidde. De Heer antwoordt in overeenstemming met haar toestand: het heil was uit de Joden. Zij waren het volk van God. Bij hen was de waarheid, en niet bij de Samaritanen die aanbaden wat ze niet wisten. Maar God stelde dat alles terzijde. Nu was het niet op Gerizim en evenmin te Jeruzalem dat zij de Vader die Zich openbaarde in de Zoon aanbidden moesten. God is een Geest, en men moet Hem aanbidden in geest en in waarheid. De Vader zoekt ook zulke aanbidders, dat wil zeggen: de aanbedding van hun harten moet aan de natuur van God beantwoorden, en aan de genade van de Vader die hen heeft gezocht. Zo moeten de ware aanbidders de Vader aanbidden in geest en in waarheid.

Jeruzalem en Samaria verdwijnen geheel en al - daar is geen plaats meer voor, nu er zo'n openbaring is van de Vader in genade. God verborg Zich niet langer, Hij was volmaakt geopenbaard in het licht. De volmaakte genade van de Vader werkte, om Hem bekend te maken, door middel van de genade die zielen tot Hem bracht.

De vrouw was nog wel niet tot Hem gebracht; maar zoals we gezien hebben in het geval van de discipelen en Johannes de dooper, een openbaring van de heerlijkheid van Christus heeft een uitwerking op de ziel in welke toestand deze ook verkeert, en brengt de Persoon van Jezus in verbinding met de behoefte die men al voelt. "De vrouw zei tot Hem: ik weet dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt; wanneer die gekomen is, zal Hij ons alles verkondigen." Hoe weinig inzicht ze ook nog had, en hoe weinig ze nog maar kon begrijpen van wat Jezus haar gezegd had, Zijn liefde komt haar tegemoet waar zij de zegen en het leven kan ontvangen. En Hij antwoordt: "Ik ben het, die met u spreek." Het werk was af; de Heer was aangenomen. Een arme Samaritaanse zondares neemt de Messias van Israël aan, die de priesters en farizeeën hadden verworpen uit het midden van het volk. De zedelijke uitwerking op de vrouw is duidelijk zichtbaar. Ze vergeet haar waterkruik, haar moeite en haar omstandigheden. Ze is geheel in beslag genomen door dit nieuwe Voorwerp dat aan

haar ziel geopenbaard is - Christus. Ze gaat er zo in op dat ze zonder er over na te denken een predikster wordt, ze verkondigt de Heer uit de volheid van haar hart en met volkomen eenvoud. Hij had haar alles gezegd wat ze gedaan had. Ze denkt er op dat ogenblik niet aan wat dat was. Jezus had het haar gezegd: en de gedachte aan Jezus neemt de bitterheid van de zonde weg. Het besef van Zijn goedheid verdrijft die arglist van ons hart die de zonde probeert te verbergen. In één woord: haar hart is helemaal vol van Christus Zelf. Velen geloofden in Hem door het getuigenis van de vrouw: "Hij heeft mij alles gezegd wat ik gedaan heb." Nog veel meer geloofden toen ze Hem hadden gehoord. Zijn eigen woord had nog grotere overtuigingskracht, daar het rechtstreeks verbonden was met Zijn Persoon.

Ondertussen komen de discipelen terug, en ze verwonderen er zich - vanzelfsprekend - over dat Hij met de vrouw spreekt. Hij was hun Meester, de Messias - dat begrepen ze; maar de genade van God geopenbaard in het vlees ging hun gedachten nog te boven. Dit werk van genade was voor Jezus de spijs om te eten, en Hij deed dat werk in nederigheid en gehoorzaamheid als door God gezonden. Het nam Hem helemaal in beslag en in de volmaakte nederigheid van Zijn gehoorzaamheid was het Zijn vreugde en Zijn spijs om de wil van Zijn Vader te doen, en Zijn werk te volbrengen. Wat er nu gebeurd was met deze arme vrouw vulde Zijn hart met diepe vreugde. In deze wereld was Zijn hart gekwetst, omdat Hij liefde was. Al verwierpen de Joden Hem, toch waren de velden, waarop de genade haar vrucht zocht voor de eeuwige schuren, al wit om te oogsten. Daarom zou hij die arbeide zijn loon zeker ontvangen, en de vreugde genieten om zulke vruchten te verzamelen voor het eeuwige leven. Evenwel waren zelfs de apostelen maar maaiers waar anderen hadden gezaaid. De arme vrouw leverde daarvan een bewijs. Christus die nu bij hen was en geopenbaard was, voorzag in de behoefte die was opgewekt door het getuigenis van de profeet. Hij spreidde een genade ten toon die de liefde openbaarde van de Vader, van God de Heiland, en bijgevolg ging Hij buiten de grenzen van het Joodse stelsel. Maar tegelijkertijd erkende Hij volledig de trouwe dienst van Zijn arbeiders in vroegere dagen. Dat waren de profeten die door de Geest van Christus sinds oude tijden hadden gesproken over de Verlosser, en over het lijden dat over Christus komen zou en de heerlijkheid daarna. De zaaiers en de maaiers zouden zich samen verheugen over de vrucht van hun arbeid.

Wat een schildering vormt dit alles! We zien het voornemen van de genade, en van de machtige en levende volheid van genade in de Persoon van Christus. We zien de gave die God geeft om niet, en hoe de menselijke geest niet in staat is daar iets van te begrijpen, doordat hij geheel bezig is met en verblind door de tegenwoordige dingen. De mens ziet geen haar verder dan dit natuurlijke leven, al lijdt hij onder de gevolgen van zijn zonde! Tevens zien we dat God Zelf in die genade wordt geopenbaard, juist in de vernedering, de diepe vernedering van de Messias, van Jezus. Daardoor vallen alle belemmeringen weg, en krijgt de genadestroom van omhoog de vrije loop. We zien ook dat begrip voor de dingen van God verkregen wordt langs de weg van het geweten. Wanneer God het hart doorzoekt worden we werkelijk gebracht tot Hem. Dit is altijd het geval. Wij zijn dan in de waarheid. Bovendien openbaart God zodoende Zichzelf en de genade en de liefde van de Vader. Hij zoekt aanbidders, en wel in overeenstemming met die tweeledige openbaring van Zichzelf, hoe groot Zijn geduld ook mag zijn met hen die niet verder zien dan de eerste stap van Gods beloften. Wanneer Jezus wordt aangenomen heeft er een grondige verandering plaats: het werk van de bekering komt tot stand; er is geloof. Wat een goddelijke schildering ook van onze Jezus - vernederd, zeker, maar zelfs daardoor de openbaring van God in liefde, de Zoon

van de Vader, Hij die de Vader kent en Zijn werk volbrengt! Wat een heerlijk onbegrensd toneel opent zich voor de ziel die het wordt vergund Hem te zien en te kennen!

De genade in al haar uitgebreidheid ligt hier voor ons open in Zijn werk en de goddelijke omvang ervan; we zien de toepassing van de genade op een enkeling en we vinden de kennis en het begrip dat wij persoonlijk kunnen hebben van het werk der genade. Het gaat hier niet bepaald over vergeving, of verlossing of over de gemeente. Het gaat om de genade die uitstroomt in de Persoon van Christus; en om de bekering van de zondaar opdat deze in zichzelf van de genade kan genieten en in staat is om God te kennen en de Vader der genade te aanbidden. Maar hoe geheel en al hebben we nu in beginsel de enge grenzen van het Jodendom doorbroken!

En toch gaat de altijd trouwe Heer, die Zichzelf terzijdestelt om Zijn Vader door gehoorzaamheid te verheerlijken, naar het arbeidsterrein dat God Hem aanwees. Hij verlaat de Joden, want geen profeet heeft eer in zijn eigen vaderland, en gaat naar Galilea. Zijn gehoorzaamheid, de genade en evenzeer de raadsbesluiten van God brachten Hem daarheen, temidden van de verachten van Zijn volk, de armen van de kudde. In dat opzicht verliet Hij Zijn volk niet, al was het nog zo verdorven. Daar verricht Hij een wonder, dat ons spreekt van de werking van Zijn genade in verbinding met het gelovig overblijfsel van Israël, hoe zwak hun geloof ook was. Hij keert terug naar de plaats waar Hij het water voor de reiniging had veranderd in de wijn van de vreugde ("die God en mensen vrolijk maakt". Rich.9:13). Door dat wonder, dat een figuurlijke betekenis had, had Hij de kracht geopenbaard waardoor het volk verlost zou worden. Als Hij aangenomen werd, zou Hij door die kracht de volheid van vreugde tot stand brengen in Israël; door die kracht zou Hij de goede wijn scheppen van de bruiloft van Israël met hun God. Israël verwierp dit alles. De Messias werd niet aangenomen. Hij trok Zich terug temidden van de armen van de kudde in Galilea, nadat Hij (in het voorbijgaan) aan Samaria de genade van de Vader had getoond. Die genade ging verder dan alle beloften aan en wegen met de Joden en leidde in de Persoon en de vernedering van Christus bekeerde zielen tot de aanbedding van de Vader in geest en waarheid. (Deze aanbedding van de Vader stond geheel buiten het Joodse stelsel, of dit nu waar was of vals). En daar in Galilea verricht Hij een tweede wonder in het midden van Israël, waar Hij toch nog werkt, overeenkomstig de wil van Zijn Vader. Dat wil zeggen, Hij werkte overal waar geloof aanwezig was. Misschien nog niet geloof in Zijn macht om de doden op te wekken, maar om in leven te houden wat op 't punt stond te sterven. Hij voldeed aan het verlangen van dat geloof, en herstelde het leven van een jongen die op sterven lag. Dit deed Hij feitelijk in Israël toen Hij hier beneden was. Deze twee grote waarheden werden voorgesteld: wat Hij volgens het voornemen van God de Vader nog zou doen, nu Hij verworpen was; en wat Hij op dat ogenblik deed voor Israël, naar het geloof dat Hij onder Hen vond.

Men zal bemerken dat Johannes in zijn geschriften het woord "God" gebruikt als er sprake is van verantwoordelijkheid. Gaat het om de genade die ons is bewezen dan schrijft hij de Vader en de Zoon. Wanneer het gaat over de goedheid die de **wereld** is bewezen (het karakter van God in Christus) spreekt hij weer van "God".

Tot slot nog een opmerking naar aanleiding van vs.21-24. **Men zal** enz. In de volgende hoofdstukken zullen ons worden voorgesteld: de rechten en de heerlijkheid, die met Zijn

Persoon verbonden waren; de verwerping van Zijn woord en Zijn werk; de zekere behoudenis van het overblijfsel, en van al Zijn schapen waar ze ook zijn. Daarna - wanneer Hij door God is erkend, als de op aarde geopenbaarde Zoon van God, Zoon van David en Zoon des mensen, - wordt ontvouwd wat Hij zal doen als Hij is heengegaan en wordt gesproken over de gave van de Heilige Geest; ook leren we daar in welke positie Hij de discipelen plaatste voor de Vader en ten opzichte van Hemzelf. Na de geschiedenis van Gethsemane en het afleggen van Zijn leven, Zijn dood als het afleggen van Zijn leven voor ons, krijgen we dan in het laatste hoofdstuk in het kort wat in de wegen van God al de gevolgen zijn tot aan Zijn wederkomst.

De hoofdstukken vijf tot tien kunnen we iets vlugger doornemen. Niet omdat ze minder belangrijk zouden zijn, maar omdat ze enkele belangrijke beginselen bevatten die we stuk voor stuk kunnen aanstippen, zonder dat er veel verklaring nodig is.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 5

In dit hoofdstuk wordt de levengevende kracht van Christus, de macht en het recht om doden leven te geven, gesteld tegenover de krachteloosheid van inzettingen van de wet. Die inzettingen konden iemand alleen baten wanneer hij de vereiste kracht bezat. Met Christus kwam ook de kracht die kon genezen, ja zelfs kon levend maken. Bovendien is alle oordeel aan Hem toevertrouwd, zodat zij die leven ontvangen hebben niet in het oordeel zullen komen. Het einde van het hoofdstuk laat ons zien welke getuigenissen van Hem gegeven zijn, en daarmee ook de schuld die rust op hen die niet tot Hem wilden komen om het leven te hebben. Eerst hebben we dus de vrij machtige genade; in het laatste deel de verantwoordelijkheid, want het leven was daar aanwezig. Om leven te hebben was Zijn Goddelijke kracht nodig; maar zij verwierpen Hem en weigerden tot Hem te komen, opdat zij leven zouden hebben, hoewel Hij de meest duidelijke bewijzen gegeven had.

Laten we wat in bijzonderheden treden. Arme man, die daar achtendertig jaar lang ziek gelegen had! De aard van zijn ziekte maakte het volstrekt onmogelijk dat hij kon profiteren van het middel; want om dat te gebruiken was kracht nodig. Dit is kenmerkend voor de zonde enerzijds en voor de wet anderzijds. Er was onder de Joden nog iets overgebleven van zegen. Engelen, de dienaren van die bedeling, werkten nog onder het volk. Jeho-vah liet Zich niet onbetuigd. Maar er was kracht nodig om voordeel te trekken van dit voorbeeld van hun dienst. Wat de wet niet kon doen, omdat zij door het vlees krachteloos was, heeft God gedaan door middel van Jezus. De zwakke, onvermogen man wilde wel, maar hij had geen kracht. Het willen was bij hem aanwezig, maar niet het vermogen om iets te doen. De vraag van de Heer brengt dit aan het licht. Een enkel woord van Christus doet alles. "Sta op, neem uw rustbed op en wandel." De kracht wordt hem geschonken. De man staat op, neemt zijn rustbed op en wandelt er mee weg.

Christus komt en brengt de kracht mee; de wet eist kracht van de mens zelf als de wet hem baten zal.

Het was sabbat - een belangrijke omstandigheid hier in deze belangwekkende geschiedenis. De sabbat was gegeven als teken van het verbond tussen de Joden en de Heer.

(Overall waaronder de wet een nieuwe instelling of regeling wordt vastgesteld, is er sprake van de sabbat. En te delen in de rust van God is werkelijk in bepaald opzicht het hoogste voorrecht dat wij bezitten (zie Hb.4). De sabbat was het besluit van de eerste of deze schepping, en zal dit zijn in de voleinding. Onze rust is in de nieuwe schepping. Niet in de toestand waarin de eerste mens is geschapen, maar als opgestaan, want Christus, de tweede Mens, is het Begin en Hoofd van de nieuwe schepping. Vandaar de eerste dag van de week). Maar het bewijs was geleverd dat de wet de mens niet de rust van God gaf. De kracht van een nieuw leven was noodzakelijk, genade was nodig wilde de mens in betrekking komen tot God. De genezing van deze arme man was een werking van die zelfde genade, van die zelfde kracht; maar gewerkt temidden van Israël. De vijver Bethesda vooronderstelde kracht in de

mens; in zijn daad maakte Jezus gebruik van kracht, in genade, ten behoeve van iemand die tot het volk van God hoorde en in nood verkeerde. Omdat Hij zo met Zijn volk handelt in Zijn regering zegt Hij tot de man: “Zondig niet meer, opdat u niet wat ergers overkomt.” Hier handelde Jahweh door Zijn genade en zegen te midden van Zijn volk; maar het gebeurde in tijdelijke dingen, in de bewijzen van Zijn gunst en goedertierenheid, en in verband met Zijn regering in Israël. Toch was het Goddelijke kracht en genade. Welnu, de man berichtte de Joden dat het Jezus was. Zij staan tegen Hem op onder het voorwendsel dat Hij de sabbat heeft geschonden. Het antwoord van de Heer treft ons diep, en is vol lering - het is een hele openbaring. Het spreekt over de verhouding die bestond tussen Hemzelf, de Zoon, en Zijn Vader; een verhouding die nu openbaar en duidelijk wordt door Zijn komst. En wat een diepte van genade! Het antwoord toont ook aan dat noch de Vader noch Hijzelf hun sabbat konden vinden te midden van de ellende en droeve vruchten van de zonde. (Gods sabbat is een sabbat van liefde en heiligheid.) Jahweh kon in Israël de sabbat als een verplichting van de wet opleggen, en de sabbat maken tot een teken van de al oudere waarheid dat Zijn volk in de rust van God binnen zou gaan. Maar, in feite, als men God werkelijk kende, was er geen rust in bestaande dingen; en nog meer: Hij Zelf werkte in genade, Zijn liefde kon niet rusten in de ellende. Hij had een rust ingesteld in verbinding met de schepping, toen deze zeer goed was. Zonde, verderf, en ellende waren daar binnengekomen. God, de Heilige en de Rechtvaardige, vond geen sabbat meer in die schepping, en de mens ging in werkelijkheid niet binnen in de rust van God (vgl. Hb.4) Van twee dingen één: God moest, in rechtvaardigheid, het schuldige mensenras vernietigen; of, en dit deed Hij overeenkomstig Zijn eeuwig voornemen - Hij moest in genade beginnen te werken in overeenstemming met de verlossing die de toestand van de mens vereiste - een verlossing waarin al Zijn heerlijkheid wordt ontvouwd. Kortom: Hij moest opnieuw gaan werken in liefde. Zodoende zegt de Heer: “Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk.” God kan niet voldaan zijn waar de zonde is. Hij kan niet rusten terwijl Hij ellende ziet. Hij heeft geen sabbat, maar werkt nog altijd in genade. Wat een Goddelijk antwoord op hun miserabel gevit!

Nog een andere waarheid kwam naar voren door de woorden die de Heer sprak. Hij zei dat Hij op voet van gelijkheid stond met Zijn Vader. Maar de Joden, in hun ijver voor hun ceremoniën -voor wat hen onderscheidde van andere volken - zagen niets van de heerlijkheid van Christus. Ze willen Hem doden en beschouwen Hem slechts als een godslasteraar. Hierin vindt de Heer Jezus aanleiding om de hele waarheid op dit punt te ontvouwen. Hij was niet een onafhankelijk persoon met gelijke rechten, een andere God die op eigen gezag handelde, iets wat bovendien onmogelijk zou zijn. Er kunnen niet twee allerhoogste en almachtige wezens zijn. De Zoon is in volkomen eenheid met de Vader, één met Hem, doet niets zonder de Vader, maar doet alles wat Hij de Vader ziet doen. Er is niets wat de Vader doet en dat Hij niet doet in gemeenschap met de Zoon. Grotere bewijzen hiervan zouden zij nog zien, opdat ze zich zouden verwonderen. Uit deze laatste zin van de woorden van de Heer en ook uit het hele Evangelie naar Johannes, blijkt het volgende: terwijl Hij onbeperkt en volstrekt openbaart dat Hij en de Vader één zijn, is Hij degene die het openbaart en erover spreekt terwijl Hij in omstandigheden verkeert waarin de mensen Hem konden zien. De zaak waarover Hij spreekt is in God; de positie waarin Hij verkeert als Hij spreekt is een plaats die Hij heeft ingenomen, en die in zekere zin lager is. We zien overal dat Hij gelijk en één is met de Vader. We zien dat Hij alles van de Vader ontvangt en alles doet naar de gedachten van de Vader. (Dit wordt ons heel opmerkelijk getoond in hfdst. 17) Het is de Zoon, maar de Zoon geopenbaard in het vlees, die de zending volbrengt waartoe de

Vader Hem heeft gezonden.

In de verzen 21-22 wordt gesproken over twee dingen die de heerlijkheid van de Zoon aantonen. Hij maakt levend en Hij oordeelt. Het gaat nu niet over het genezen van zieken - een werk dat, in de grond der zaak, uit dezelfde bron voortkomt, en waartoe de aanleiding ligt in hetzelfde kwaad: maar nu is er sprake van het geven van leven op een duidelijk goddelijke wijze. Zoals de Vader de doden opwekt en levend maakt, zo **maakt** ook de Zoon **levend wie Hij wil**. Hier hebben we het eerste bewijs van Zijn goddelijke rechten: Hij geeft leven, en Hij geeft het aan wie Hij wil. Maar daar Hij vlees geworden is kan men Hem persoonlijk oneer aandoen, kunnen mensen Hem miskennen en verachten. Bijgevolg is het oordeel aan Hem toevertrouwd en oordeelt de Vader niemand opdat allen, ook zij die de Zoon verworpen hebben, Hem eren zoals zij de Vader eren, die zij erkennen als God. Indien zij Hem weigeren wanneer Hij werkt in genade, zullen zij gedwongen worden wanneer Hij het oordeel uitoefent. **In het leven** hebben wij, door de Heilige Geest, gemeenschap met de Vader en de Zoon, (Leven geven of levend maken is evenzeer het werk van de Vader als van de Zoon.) Maar **in het oordeel** zullen ongelovigen te maken krijgen met de Zoon des mensen die ze verworpen hebben. Dit zijn twee verschillende dingen. Iemand die door Christus is levend gemaakt zal niet gedwongen hoeven te worden Hem te eren door het oordeel te ondergaan. Jezus zal niet iemand die Hij heeft gered door hem leven te geven in het oordeel doen komen.

Hoe kunnen wij nu weten tot welke van deze twee groepen we behoren?

Geprezen zij de naam van de Heer! Hij geeft het antwoord en zegt: "Wie Mijn woord hoort, en gelooft Hem die Mij gezonden heeft (die de Vader gelooft door naar Christus te luisteren), die heeft het eeuwige leven (zo is de levendmakende kracht van Zijn woord) en komt niet in het oordeel", zo iemand is overgegaan uit de dood in het leven. Wat een eenvoudig en heerlijk getuigenis!

Merk op wat een geweldige draagwijdte dit heeft. Al komen zij niet in het oordeel om hun toestand voorgoed te regelen, zoals men dat zegt, dan blijkt toch dat zij geheel dood waren in zonde. (Want ze moesten levend gemaakt worden). Maar de genade in Christus heeft niet ten doel iemand in een onzekere toestand te brengen die het oordeel tenslotte zal beslissen. De genade geeft leven en beveiligd voor het oordeel. Maar terwijl Hij als Zoon des mensen oordeelt in overeenstemming met de dingen die in het lichaam gedaan zijn, laat Hij ons hier zien dat van het begin af allen dood waren in zonde.

Het oordeel zal zijn tot verheerlijking van de Heer in het geval van al diegenen die Hem hier veracht hebben. Het bezit van het eeuwige leven, opdat zij niet in het oordeel komen, is het deel van allen die **geloven**.

Vervolgens duidt de Heer twee verschillende tijdperken aan waarin Hij de macht uitoefent die de Vader gegeven heeft aan Hem als Degene die op aarde is neergedaald. Het uur kwam -was al gekomen - waarin de doden de stem van de Zoon zouden horen, en die die stem hoorden zouden leven. Hier wordt bedoeld dat Jezus, de Zoon van God geestelijk leven meedeelt aan de mens, die dood is door de zonde, en Hij geeft dit leven door middel van het woord dat die mens zou horen. Want de Vader heeft aan de Zoon, aan Jezus, zo op aarde

geopenbaard, gegeven leven te hebben in Zichzelf, (vgl. 1Jh.1:1-2). Hij heeft Hem ook macht gegeven om het oordeel uit te voeren, omdat Hij de Zoon des mensen is. Want het koninkrijk van God en het oordeel behoren volgens de raadsbesluiten van God Hem toe als Mensenzoon - in die hoedanigheid waarin Hij veracht en verworpen is toen Hij in genade kwam. Hij was de eeuwige Zoon, één met de Vader, maar dit gedeelte laat ons ook weer zien, dat Hij steeds wordt voorgesteld als hier geopenbaard in het vlees. Daarom zien we Hem ook als Degene die alles van de Vader ontvangt. Zo hebben we Hem gezien bij de bron in Samaria - de God die gaf - maar tevens Hij die de arme vrouw vroeg Hem te drinken te geven.

De Heer Jezus maakte in die tijd dus zielen levend. Hij maakt nog altijd levend. Zij moesten zich niet verwonderen. Er zou een werk tot stand worden gebracht dat nog wonderlijker was in de ogen van mensen. Allen die in de graven waren zouden uitgaan. Dit is het tweede tijdperk waarover de Heer spreekt. In het ene tijdperk maakt Hij zielen levend; in het andere wekt Hij lichamen op uit de dood. Het ene vond plaats gedurende de dienst van de Heer Jezus en nu al ruim 1900 jaar sedert Zijn dood. Het andere tijdperk is nog niet aangebroken, maar twee dingen zullen plaats vinden gedurende de tijd dat het zal voortduren.

1. Er zal een opstanding zijn van hen die het goede gedaan hebben: dit zal de opstanding ten leven zijn, waarmee de Heer Zijn levendmakend werk zal voltooien.
2. Er zal ook een opstanding zijn van hen die het kwade bedreven hebben: dit zal een opstanding zijn ten oordeel.

Dit oordeel zal in overeenstemming zijn met de gedachten van God, en niet overeenkomstig een afzonderlijke persoonlijke wil van Christus.

Tot zover gaat het over de soevereine macht, en wat het leven betreft de soevereine genade. - Hij maakt levend wie Hij wil. In wat verder volgt gaat het over de menselijke verantwoordelijkheid ten aanzien van het verkrijgen van het eeuwige leven. Het eeuwige leven was daar in Jezus, en zij wilden niet tot Hem komen om het te ontvangen.

Vervolgens wijst de Heer hen op vier getuigenissen die gegeven zijn van Zijn heerlijkheid en van Zijn Persoon. Deze vier getuigenissen sloten iedere verontschuldiging uit: Johannes, Zijn eigen werken, Zijn Vader en de Schriften.

Terwijl zij voorwendden dat zij de Schriften aannamen, omdat zij meenden daarin eeuwig leven te hebben, wilden zij evenwel niet tot Hem komen om het leven te krijgen. Arme Joden! De Zoon was gekomen in de naam van Zijn Vader, en zij wilden Hem niet aannemen. Een ander zal komen in zijn eigen naam, en die zullen ze aannemen omdat dat het hart van de mens beter uitkomt. Zij namen eer aan van elkaar: hoe konden ze dan geloven? Laten wij dit in gedachten houden! God schikt Zich niet naar de trots van de mens - Hij past de waarheid niet aan om de menselijke trots te voeden. Jezus kende de Joden. Niet dat Hij een beschuldiging tegen hen zou inbrengen bij de Vader. Mozes op wie zij hun hoop stelden zou dat doen. Want als zij Mozes geloofd hadden, zouden zij Christus geloofd hebben. Maar als zij de geschriften van Mozes niet geloofden, hoe zouden ze dan de woorden van een verachte Zaligmaker geloven?

Kortom, de Zoon van God geeft leven en Hij voert het oordeel uit. In het gericht dat Hij

houdt laat het getuigenis dat van Zijn Persoon is gegeven de mens geheel en al zonder verontschuldiging op grond van zijn eigen verantwoordelijkheid.

In hfdst. 5 is Jezus de Zoon van God die met de Vader levend maakt en als Zoon des mensen oordeelt.

In hfdst. 6 is Hij het voorwerp van het geloof als Degene die neergedaald is uit de hemel en die Zijn leven geeft. Hij zinspeelt er slechts op dat Hij als Zoon des mensen zal opvaren.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 6

In dit hoofdstuk gaat het over de Heer die uit de hemel is neergedaald, die hier in vernedering wandelde en ter dood is gebracht. Het onderwerp is dus niet: de Zoon van God, die een is met de Vader, en de bron is van het leven. Maar hier zien we Hem als Degene die, hoewel Hij Jahweh was en tevens de Profeet en de Koning, de plaats zou innemen van Slachtoffer, en de plaats van Priester in de hemel. In Zijn menswording het Brood des levens; gestorven, het ware voedsel voor de gelovigen; weer ten hemel opgevaren het levende voorwerp van hun geloof. Op dit laatste werpt Hij slechts een korte blik; de leer van dit hoofdstuk is wat eraan voorafgaat. Hier hebben we dus niet de Goddelijke kracht die levend maakt, maar de Zoon des mensen in het vlees gekomen, het voorwerp van het geloof, en zo het middel om leven te krijgen. En al wordt duidelijk gezegd dat dit plaats vindt door de genaderoepping, toch gaat het hier niet om de Goddelijke zijde - levend maken wie Hij wil - maar om het geloof in ons dat Hem vastgrijpt. In allebei handelt Hij onafhankelijk van de grenzen van het Jodendom. Hij maakt levend wie Hij wil, en Hij komt om leven te geven aan de wereld.

De Heer sprak naar aanleiding van het Pascha, een type dat Hij zou vervullen door Zijn dood. Let er hier op dat al deze hoofdstukken de Heer, en de waarheid die Hem openbaart, stellen tegenover het Jodendom dat Hij verliet en ter zijde stelde. Hfdst. 5 was het onvermogen van de wet en haar instellingen. Hier zijn het de zegeningen die de Heer beloofd heeft aan de Joden op aarde (Psalm 132:15). En de hoedanigheden Profeet en Koning van de Messias op aarde, in verbinding met de Joden, worden hier gezien in tegenstelling tot de nieuwe plaatsen en de leer van de Heer Jezus. Dit soort tegenstellingen is kenmerkend voor ieder afzonderlijk onderwerp in dit Evangelie.

Allereerst zegt Jezus het volk, in overeenstemming met de belofte in Ps.132, wat Jahweh zou doen. Want Hij was Jahweh. Hierop erkennen de mensen dat Hij "de Profeet" is, en willen Hem met geweld Koning maken. Maar dit wijst Hij nu af - Hij kon het koningschap niet nemen op deze vleselijke manier. Jezus verlaat hen, en gaat alleen een berg op. Figuurlijk was dit zijn plaats als Priester in de hoge. Dit zijn de drie hoedanigheden van de Messias ten opzichte van Israël: Profeet, Koning, Priester. Maar de laatste is volledig en in het bijzonder van toepassing ook voor de heiligen nu, die op aarde leven en die wat hun plaats op aarde betreft een vervolg vormen op het overblijfsel. De discipelen gaan in een schip en worden zonder Hem geslingerd door de golven. De duisternis valt in (dit zal gebeuren met het overblijfsel hier beneden) en Jezus is weg. Hij voegt Zich evenwel weer bij hen, en zij ontvangen Hem vol vreugde. Onmiddellijk is het schip op de plaats waar zij heenvoeren. Een treffende schildering van het overblijfsel, op reis hier op aarde tijdens de afwezigheid van Christus; en hoe al hun wensen volkomen en meteen vervuld worden als Hij Zich weer bij hen voegt: ze genieten dan volkomen zegen en rust.

De rechtstreekse toepassing hiervan geldt het overblijfsel. Maar, zoals al even aangeduid, wat betreft ons pad op aarde zijn wij, om het zo eens te zeggen, de voortzetting of het

vervolg van dit overblijfsel. Christus is voor ons in de hoge, terwijl wij beneden zijn op de golven.

Het vervolg van het hoofdstuk, het gedeelte dat gaat over het Brood des levens, is juist voor ons. Daar gaat het over de wereld en niet over Israël. En inderdaad, al is Christus, als Aäron, voor Israël binnen het voorhangsel, terwijl Hij daar is hebben de gelovigen hier hun echt hemels karakter.

Dit deel van het hoofdstuk toont ons dus de Heer die hier beneden reeds de Profeet was en weigerde om Koning te worden gemaakt. Bovendien zien we wat nog plaats zal vinden wanneer Hij terugkeert tot het overblijfsel op aarde. Dit is als een historische omlijsting van wat Hij was en zal zijn. De rest van het hoofdstuk laat ons zien wat Hij in de tussenliggende tijd is voor het geloof, wat Hem in waarheid kenmerkt, het doel van God met Zijn zending buiten Israël, en in verbinding met de soevereine genade.

De mensen zoeken Hem. Het ware werk dat God erkent, is te geloven in Hem die Hij gezonden heeft. Dit is het voedsel dat blijft tot in het eeuwige leven, dat gegeven wordt door de Zoon des mensen (we vinden Jezus hier in deze hoedanigheid, terwijl het in hfdst. 5 was: de Zoon van God.), want Hem heeft de Vader, God, verzegeld. Jezus had deze plaats van Zoon des mensen hier beneden in vernedering ingenomen. Hij ging naar Johannes de Doper toe, om door hem gedoopt te worden; en daar, in die hoedanigheid, verzegelde de Vader Hem toen de Heilige Geest op Hem neerdaalde.

De schare vraagt Hem om een bewijs zoals het manna. Hij Zelf was het bewijs - het ware Manna. Mozes had het hemelse brood niet gegeven. Hun vaders waren gestorven in dezelfde woestijn als waar ze het manna hadden gegeten. Nu gaf de Vader hun het ware Brood uit de hemel. Let er op, dat het hier niet de Zoon van God is die geeft, en die de vrijmachtige Gever van het leven is aan wie Hij wil. Hij is het Voorwerp dat aan het geloof wordt voorgesteld; men moet zich met Hem voeden. Het leven is te vinden in Hem; wie Hem eet zal leven door Hem en zal nooit meer honger hebben. Maar de schare geloofde niet in Hem. Het ging hier in feite niet om Israël als volk in z'n geheel. Diegenen die de Vader Hem gaf zouden tot Hem komen. Hij was, om zo eens te zeggen, het lijdend voorwerp van het geloof. Het is hier niet langer: "aan wie Hij wil", maar Hij ontvangt hier degenen die de Vader tot Hem bracht. Daarom zou hij hen geenszins uitwerpen, wie het ook mocht zijn: een vijand, een spotter, iemand uit de volken; zij zouden niet tot Hem komen als de Vader ze niet had gezonden. De Messias was er om de wil van de Vader te doen, en al wie de Vader tot Hem bracht zou Hij aannemen ten eeuwigen leven (vgl. hfdst. 5:21). De wil van de Vader werd door deze twee dingen gekenmerkt:

1. Van alles wat de Vader aan Hem gegeven had, zou Hij niets verliezen. Dat is een kostbare verzekering! De Heer behoudt vast en zeker, tot het einde, allen die de Vader Hem gegeven heeft.
2. En verder zou iedereen die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft het eeuwige leven hebben.

Dit laatste is de blijde boodschap voor iedere ziel, zoals het eerste de behoudenis van iedere gelovige onfeilbaar zeker stelt. Maar dit is niet alles! De hoop richtte zich nu niet op de vervulling van aardse beloften die aan de Jood gedaan waren. Maar de hoop was nu, opgewekt te worden uit de doden, deel te hebben aan het eeuwige leven - in de opstanding

op de laatste dag (d.w.z. de laatste dag van de eeuw van de wet, waarin zij leefden). Hij bekroonde de bedeling van de wet niet; Hij zou een nieuwe bedeling brengen, en daarmee de opstanding. Dan lezen we in vs.41 over de Joden die morren. In Johannes worden de Joden altijd onderscheiden van de schare. Het waren de inwoners van Jeruzalem en Judea. Het zou tot goed begrip van dit Evangelie gemakkelijker zijn als we in plaats van "Joden" lazen: "die uit Judea", dit is de ware betekenis van het woord. Welnu, de Joden morren er over dat Hij zegt, dat Hij het Brood is dat uit de hemel is neergedaald. De Heer Jezus antwoordt met het getuigenis dat hun moeilijkheid heel begrijpelijk was: niemand kon tot Hem komen, tenzij de Vader hem bracht. De genade bewerkte dit; of het nu Joden waren of niet maakte geen verschil. Het was een kwestie van eeuwig leven, en van opwekking uit de doden door Hem. Het ging er niet over dat Hij als Messias de beloften zou vervullen, maar dat Hij het leven van een heel andere wereld voor de gelovige kwam brengen zodat deze zich er in kon verheugen - terwijl de genade van de Vader de ziel had geleid om in Jezus het eeuwige leven te vinden. Bovendien hadden de profeten geschreven dat zij allen door God onderwezen zouden worden. Iedereen die het dan ook van de Vader geleerd had kwam tot Hem. Er was geen twijfel mogelijk dat niemand ooit de Vader gezien had, behalve Hij die rechtstreeks van God was gekomen. Dat was de Heer Jezus, Hij had de Vader gezien. Wie in Hem geloofde was al in het bezit van eeuwig leven, want Hij was het Brood dat uit de hemel neerdaalt, opdat men daarvan eet en niet sterft.

Dit gebeurde niet alleen door de vleeswording, maar door de dood van Hem die uit de hemel was gekomen. Hij zou Zijn leven geven; Zijn bloed zou komen uit het lichaam dat Hij had aangenomen. Zij zouden Zijn vlees eten; ze zouden Zijn bloed drinken. De dood zou het leven van de gelovige worden. En inderdaad zien wij in een gestorven Heiland dat de zonde die Hij voor ons droeg is weggedaan. De dood betekent voor ons de dood van de zondige natuur, waarin het kwaad en ons gescheiden zijn van God lag opgesloten. Daar maakte Hij, die geen zonde gekend heeft een einde aan de zonde. Door de zonde was de dood in de wereld gekomen; de dood doet nu de zonde weg die verbonden was met het leven dat wij van Adam hebben, en dat daar eindigt. Niet dat Christus in Zijn eigen Persoon ook maar enige zonde had; maar Hij nam de zonde, Hij werd zonde gemaakt op het kruis voor ons. En wie gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde. Daarom voed ik mij met de dood van Christus. De dood is van mij, hij is leven geworden. De dood scheidt mij van de zonde, van de dood, van het leven waarin ik gescheiden was van God. In de dood hebben de zonde en de dood hun loop beëindigd. Ze waren verbonden met mijn leven. In genade heeft Christus de zonden gedragen, en heeft Zijn vlees gegeven voor het leven van de wereld. Ik ben nu vrij van zonde en dood en ik voed me met de oneindige genade die te vinden is in Hem, die dit volbracht heeft. De verzoening is volkomen, en ik leef in de blijde wetenschap dat ik gestorven ben aan alles wat mij scheidde van God. De dood die Hij gestorven is, wat Hij volbracht heeft door Zijn dood, dat is mijn voedsel; ten eerste ten behoeve van mij (vs.53), om mij het leven te geven; en daarna ook doordat ik in het geloof in Zijn dood inga. Het was nodig dat Hij als mens leefde om te kunnen sterven; en Hij heeft Zijn leven gegeven. Zo heeft de dood een krachtig resultaat; is Zijn liefde oneindig, de verzoening geheel af, volstrekt, volmaakt. Wat tussen mij en God was bestaat niet meer. Want Christus is gestorven, en het is allemaal voorbijgegaan met Zijn leven hier op aarde - het leven zoals Hij dat had voor dat Hij aan het kruis Zijn geest overgaf. De dood kon Hem niet vasthouden. Om dit werk te kunnen volbrengen, moest Hij noodzakelijk een Goddelijke levenskracht bezitten die de dood niet kon aantasten; maar dit wordt in dit hoofdstuk niet nadrukkelijk geleerd, al ligt die

waarheid er wel in opgesloten.

Toen de Heer tot de schare sprak en hen berispte om hun ongelooft, stelde Hij Zichzelf, in het vlees gekomen, aan hen voor als het Voorwerp van hun geloof op dat ogenblik (vs.32-35). Wanneer Hij voor de Joden de leer ontvouwt, herhaalt Hij dat Hij het levende Brood is dat uit de hemel is neergedaald, waarvan iemand die het eet tot in eeuwigheid zal leven (vs.51). Maar Hij maakt hun duidelijk dat ze daar niet bij konden blijven staan - ze moesten Zijn dood aannemen. Hij zegt hier niet: "tenzij gij **Mij** eet", maar Hij spreekt over Zijn vlees eten en Zijn bloed drinken. Ze moesten zich volkomen inleven in de gedachte aan - de werkelijkheid van - Zijn dood. Ze moesten een gestorven (niet een levende) Messias aannemen, gestorven voor mensen, dood voor God. Hij bestaat nu niet als een dode Christus; maar wij moeten Zijn dood erkennen, verwerklijken en er ons mee voeden. Wij moeten ons voor het aangezicht van God met Zijn dood vereenzelvigen, en door het geloof deel hebben in Zijn dood, anders hebben wij geen leven in ons. Zo geldt dit voor de hele wereld. Zij zouden leven, niet uithoofde van hun eigen leven, maar door Christus, doordat ze zich voedden met Hem.

De waarheid die we hier leren is ook van groot belang wat de kwestie van de sacramenten betreft. Pusley en zijn aanhangers leren dat de sacramenten de voortzetting zijn van zijn vleeswording. Dit is in ieder opzicht een dwaling, en in werkelijkheid een verloochening van het geloof. De twee sacramenten betekenen de dood. Wij zijn gedoopt tot de dood van Christus; en des Heren Avondmaal symboliseert, zoals algemeen wordt erkend, Zijn dood. Ik zeg dat het "een verloochening van het geloof" is, omdat, zoals de Heer aantoonde, zij geen leven in zich hebben indien ze niet zijn vlees eten en zijn bloed drinken. Als vlees geworden staat Christus alleen. Zijn aanwezigheid in het vlees op aarde was het bewijs dat God en de zondige mens niet met elkaar verenigd konden worden. Zijn aanwezigheid als Mens in de wereld liep uit op Zijn verwerping - de onmogelijkheid van vereniging of vrucht op die grondslag was daarmee aangetoond. Er moest verlossing komen, Hij moest Zijn bloed storten, Hij Zelf moest van de aarde verhoogd worden en zo de mensen tot Zich trekken. De dood moest intreden, anders bleef Hij alleen. Zij konden het brood niet eten zonder dat zij het vlees aten en het bloed dronken. Een spijsoffer was van geen waarde, of liever was een Kaïnsoffer. Overigens stelt des Heren Avondmaal een gestorven Christus voor, alleen een gestorven Christus - het bloed is afgescheiden van het lichaam. Zo'n Christus bestaat niet, en daarom zijn transsubstantiatie, consubstantiatie en al dergelijke ideeën verzinsels, vol grote fouten. Wij zijn door de Heilige Geest verenigd met een verheerlijkte Christus; en wij vierden in het Avondmaal, die uitermate kostbare dood waarop al onze zegen berust, waardoor wij daar zijn gekomen. Wij doen het tot Zijn gedachtenis, en in ons hart voeden we ons met Hem die Zich zo in de dood heeft gegeven, en Zijn bloed heeft gestort.

We keren tot onze beschouwing van het hoofdstuk terug. De Heer spreekt in vs.57 weer over Zijn eigen Persoon, nadat er is vastgesteld dat er geloof moet zijn in Zijn dood. Bovendien zouden zij in Hem blijven (vs.56) - dat wil zeggen, dat zij voor het oog van God in Hem zouden zijn, in overeenstemming met al de aangenaamheid die Hij in Gods oog geniet, en geheel de krachtige uitwerking van Zijn werk dat Hij stervend volbracht. Dit blijven in Hem brengt voortdurende afhankelijkheid met zich mee, en vertrouwen, en leven uithoofde van het leven waarin Christus nu leeft. Maar Christus zou ook in hen blijven overeenkomstig de genade en de kracht van het leven, waarin Hij de overwinning had behaald over de dood, en waarin Hij nu de dood is overwonnen nu leeft. Zoals de levende Vader Hem gezonden had

en Hij leefde, niet uithoofde van een onafhankelijk leven dat de Vader niet als voorwerp en bron had, maar uithoofde van de Vader, zo zou Hij die Hem at leven door Hem. Wanneer de Heer daarna antwoord geeft aan hen die morden over deze grondwaarheid, beroept Hij Zich op Zijn hemelvaart. Hij was uit de hemel neergedaald - dit was Zijn leer; Hij zou daarheen weer opvaren. Het stoffelijk vlees baatte niets. De Geest was het die leven gaf, doordat Hij in de ziel de machtige waarheid verwerkelijkte van wat Christus was, en van Zijn dood. Maar Hij komt terug op wat Hij hun al eerder gezegd had: om tot Hem te komen die zo in waarheid geopenbaard was, moest de Vader hen leiden. Er bestaat zoiets als geloof dat misschien nog onwetend is, al is het door genade echt geloof. Dat was het geval met de discipelen. Zij wisten dat Hij, en alleen Hij, de woorden van eeuwig leven had. Niet alleen dat Hij de Messias was, dat geloofden ze werkelijk, maar door Zijn woorden had Hij hun hart in bezit genomen met de Goddelijke levenskracht die Zijn woorden openbaarden en meedeelden door genade. Zo erkenden zij Hem als de Zoon van God, niet slechts ambtelijk, om zo te spreken, maar overeenkomstig de kracht van het Goddelijke leven. Hij was de Zoon van de levende God. Evenwel bevond zich er onder hen één die van de duivel was. De leer van dit hoofdstuk is dan: Jezus, neergedaald op aarde, ter dood gebracht, en weer opgevaren naar de hemel. Hij die is neergedaald en ter dood gebracht, is het voedsel van het geloof gedurende Zijn afwezigheid in de hoge. Want met Zijn dood moeten wij ons voeden, om geestelijk in Hem te blijven en Hij in ons.

Tot slot nog een opmerking: het is misschien goed er op te wijzen dat het woord **eten** in dit gedeelte in het Grieks in verschillende tijdsvormen staat. In de verzen 51 en 53 staat het in de Aoristus en betekent het: iemand, wie ook, die eenmaal gegeten heeft. In de verzen 54, 56 en 57 is het tegenwoordige tijd en gaat het om een voortgaande handeling in het heden.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 7

In dit hoofdstuk willen Zijn broeders, die nog in ongelof verzonken zijn, dat Hij Zich aan de wereld openbaart omdat Hij immers zulke grote dingen deed. Maar de tijd hiervoor was nog niet aangebroken. Wanneer het type van het loofhuttenfeest in vervulling gaat zal Hij het wel doen.

Het Pascha had als tegenbeeld het kruis, het Pinksterfeest de neerdaling van de Heilige Geest. Het loofhuttenfeest heeft tot nu toe geen vervulling. Dit feest werd gevierd na de oogst en de wijnoogst, en vol vreugde herdacht Israël nu in het land, hun pelgrimstocht die zij gemaakt hadden voordat ze ingingen in de rust die God hun in Kanaän had gegeven. De vervulling van dit type zal plaats vinden wanneer Israël, hersteld in hun land, in bezit zal zijn van al hun belofde zegen. Dit herstel wordt echter voorafgegaan door het oordeel, en dit kan een oordeel zijn dat scheiding maakt tussen de goddelozen en de goeden, of eenvoudigweg het wraakoordeel. Hiermee stemmen de twee typen overeen: de oogst is het oordeel waarbij onderscheid gemaakt wordt; er is onkruid en tarwe. De wijnpers is het vernietigende wraakoordeel. In het eerste geval: twee zullen op één bed zijn: de één zal weggenomen en de ander alleen gelaten worden. Maar de wijnpers is eenvoudig de toorn, zoals Js.63. Zo ook in Openbaring 14. In die tijd van het herstel van Israël zal Hij Zich aan de wereld openbaren; maar in de tijd waarover we nu spreken was Zijn uur nog niet gekomen. Hij is heengegaan (vs.33-34) en in de tussentijd geeft Hij de Heilige Geest aan de gelovigen (vs.38-39).

Let er: hier op dat er geen sprake is van het Pinksterfeest. Van het Pascha in hfdst. 6 gaan we over tot het loofhuttenfeest in hfdst. 7, in plaats waarvan de gelovigen de Heilige Geest zouden ontvangen. Zoals ik heb opgemerkt handelt dit Evangelie over een Goddelijk Persoon op aarde, niet over de Mens in de Hemel. Er wordt hier over de komst van de Heilige Geest gesproken als iets dat in de plaats komt voor de laatste of achtste dag van het Loofhuttenfeest. Het Pinksterfeest veronderstelt dat de Heer Jezus in de hoge is.

Maar hij stelt de Heilige Geest zó voor, dat Deze de hoop is van het geloof in de tijd waarin Hij sprak, als God maakte dat de ziel besepte wat hij nodig had. Als iemand dorst had, laat hem maar tot Jezus komen en drinken. Niet alleen zou zijn dorst gelest worden, maar uit het innigst van zijn ziel zouden stromen van levend water vloeien. Als zij door het geloof tot Hem kwamen om voldoening te vinden voor de behoefte van hun ziel, zou dus niet alleen de Heilige Geest een bron van water in hen worden die springt tot in het eeuwige leven, maar er zou ook levend water van hen uitstromen in overvloed om allen te verkwikken die dorst hadden. Let hier op dat Israël in de woestijn water dronk voordat zij het loofhuttenfeest konden houden. Maar zij dronken slechts. Er was geen bron in hen. Het water stroomde uit de rots. Onder de genade is iedere gelovige stellig geen bron in zichzelf; maar de volle stroom vloeit uit hem. Dit zou echter pas plaats vinden wanneer Jezus verheerlijkt zou zijn, en in degenen die **al gelovigen waren** voordat zij dit ontvingen (vs.39). Hier wordt niet gesproken over een levendmakend werk. Het is een gave aan degenen die geloven.

Bovendien zal Jezus Zich op het Loofhuttenfeest aan de wereld openbaren; maar dat is niet het onderwerp van het bijzondere getuigenis van de Heilige Geest die de gelovigen na de verheerlijking van de Heer ontvangen hebben. De Heilige Geest is gegeven in verband met de heerlijkheid van Jezus, terwijl Hij voor de wereld verborgen is. Het was ook op de achtste dag van het feest; die achtste dag spreekt van een deel dat ver uitgaat boven de sabbatsrust van deze wereld; met die dag begon een ander tijdperk - een nieuw toneel van heerlijkheid.

Er is nog iets dat onze aandacht vraagt: al wordt de Heilige Geest hier, in praktisch opzicht, voorgesteld als kracht die zegenend werkt buiten degenen in wie Hij woont, Zijn aanwezigheid in de gelovige is evenwel het gevolg van een persoonlijk gevoelde dorst. In de ziel werd een bewust gemis gevoeld - en het antwoord op de behoefte had men gezocht in Christus. Wie dorst heeft, zoekt lessing van zijn eigen dorst. De Heilige Geest in ons, openbaart Christus en wordt, doordat Hij **in ons** woont nadat wij geloofd hebben, in ons een rivier, en zodoende een zegen voor **anderen**.

Welke geest de Joden bezielde bleek wel heel duidelijk. Ze probeerden de Heer te doden; en Hij zegt hun dat Zijn betrekking tot hen hier op aarde spoedig voorbij zou zijn (vs.33). Ze behoefden niet te proberen zo vlug mogelijk van Hem af te komen: spoedig zouden zij Hem zoeken en niet kunnen vinden. Hij zou heengaan naar Zijn Vader.

We zien hier duidelijk het verschil tussen de schare en de Joden - twee groepen die in het Evangelie altijd van elkaar onderscheiden zijn.

De schare begreep niet waarom Hij erover sprak dat men Hem wilde doden. Die uit Judea verbaasden zich over Zijn moed, want zij wisten dat men in Jeruzalem een samenzwering smeedde tegen Zijn leven. Zijn tijd was nog niet gekomen. Ze sturen dienaars om Hem te grijpen en dezen worden zo getroffen door Zijn toespraak dat ze terug komen zonder Hem gevangen te hebben genomen. De farizeeën zijn boos, en spreken hun minachting voor het volk uit. Nicodémus waagt het een woord te spreken tot Zijn rechtvaardiging, in overeenstemming met de wet, en hij haalt zich hun minachting op de hals. Maar iedereen gaat naar huis. Jezus, die geen huis had zolang Hij nog niet naar de hemel was teruggekeerd, gaat naar de Olijfberg, de plaats die getuige was van Zijn zielsstrijd, en Hemelvaart en waar Hij eenmaal zal wederkomen. Daarheen ging hij gewoonlijk wanneer Hij in de tijd van Zijn dienst op aarde te Jeruzalem was.

De tegenstelling tussen hfdst. 7 en het Jodendom, zelfs met z'n beste toekomst verwachtingen, die God voor Zijn aardse volk heeft bereid, is te duidelijk om er nog lang bij stil te staan. Heel dit Evangelie door Openbaart ons de Heer Jezus buiten alles wat tot dat aardse stelsel behoorde. In hfdst. 6 was het de dood aan het kruis hier op aarde. Hier is het de heerlijkheid in de hemel, de Joden verworpen, en de Heilige Geest gegeven aan de gelovige. In hfdst. 5 geeft Hij leven als de Zoon van God. In hfdst. 6 is Hij dezelfde Zoon, maar niet als Degene die op Goddelijke manier kan levend maken en als Zoon des mensen oordeelt, maar als Degene die uit de hemel is neergedaald, de Zoon hier in vernedering, maar het ware Brood uit de hemel dat de Vader gaf. Maar in die Nederige moesten zij de Zoon zien om te leven. Als Degene die zo neergedaald is, de gestalte van een slaaf heeft aangenomen en uiterlijk een mens bevonden is, vernedert Hij Zich dan (hfdst. 6:53) en lijdt aan het kruis als Zoon des mensen. In hfdst. 7 zendt Hij de Heilige Geest wanneer Hij

verheerlijkt zal zijn. hfdst. 5 toont ons de rechten die Hij heeft op persoonlijke heerlijkheid en eer. In hfdst. 6 en 7 zien we Zijn werk en de gave van de Heilige Geest aan gelovigen nadat Hij zoals nu verheerlijkt is in de hemel. Aan Zijn heerlijkheid nu in de hemel beantwoordt de aanwezigheid van de Heilige Geest op aarde. We moeten echter wel opmerken dat de heerlijkheid van de Heer nu in de hemel in hfdst. 7 wel verondersteld wordt maar niet geleerd. Hij kan het Loofhutfest, de rust van Israël, niet bijwonen; evenmin kan Hij Zich openbaren aan de wereld, zoals Hij dan zal doen; maar in plaats daarvan geeft Hij de Heilige Geest. Zoals we weten vooronderstelt dit Zijn huidige positie, waarnaar in hfdst. 6 kort wordt verwezen (vs.62). In hfdst. 8 en in hfdst. 9 (waarvan de leer doorgaat tot hfdst. 10 vs.30) zullen we zien dat Zijn getuigenis en Zijn werken verworpen worden en dat de kwestie tussen Hem en de Joden beslist is.

Men zal ook opmerken dat de hoofdstukken 5 en 6 over het leven handelen. In hfdst. 5 geeft Hij, die het bezit, het vrijmachtig en goddelijk. In hfdst. 6 vindt de ziel, die Jezus door het geloof aanneemt en zich met Hem bezighoudt, het leven, en hij voedt zich met Hem door de genade van de Vader. Deze twee dingen zijn verschillend van aard: God geeft; de mens voedt zich, door genade. Daartegenover is het in hfdst. 7 Christus die heengaat tot Hem die Hem gezonden heeft, en ondertussen is de Heilige Geest er. Deze ontvouwt, in ons en door ons het hemels karakter van de heerlijkheid waarin Hij is binnengegaan.

In hfdst. 5 is Christus de Zoon van God, die in onbegrensde macht en wil levend maakt. De nadruk valt op wat Hij is, niet op de plaats die Hij inneemt. Hij oordeelt alleen, daar Hij de Mensenzoon is.

In hfdst. 6 is het dezelfde Zoon, maar uit de hemel neergekomen. Hij is in Zijn vernedering het Voorwerp van het geloof, vervolgens de Zoon des mensen die sterft en weer opvaart waar Hij tevoren was.

In hfdst. 7 is Hij nog niet geopenbaard aan de wereld. De Heilige Geest wordt de gelovigen gegeven in Zijn plaats wanneer Hij daarboven verheerlijkt is. De Zoon des mensen is dan in de hemel, tenminste, zijn gaan daarheen wordt genoemd als iets dat weldra plaats zou vinden.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 8

Zoals we al gezegd hebben wordt in dit hfdst. het woord van de Heer Jezus verworpen; in hfdst. 9 Zijn werken. Maar er is veel meer dan dat. De persoonlijke heerlijkheden uit hfdst. 1 worden opnieuw naar voren gebracht en in al deze hoofdstukken afzonderlijk ten toon gespreid. We laten nu even hfdst. 1:36-51 rusten. We hebben dan in de hoofdstukken 5-7 de verzen 14-34 teruggevonden. Nu keert de Heilige Geest terug tot het onderwerp van de eerste verzen in dat hoofdstuk. Christus is het Woord; Hij is het leven, het leven dat het licht van de mensen is. De drie hoofdstukken 5, 6 en 7 spreken erover wat Hij in genade is voor mensen, terwijl tevens verklaard wordt, dat Hij het recht heeft om te oordelen. Hier in hfdst. 8 stelt de Geest aan ons voor wat Hij in Zichzelf is en wat Hij voor de mensen is. De mensen worden hierdoor op de proef gesteld, en als zij Hem verwerpen betekent dat, dat zij zichzelf verwerpen, want ze laten blijken dat ze verwerpelijk zijn.

Laten we nu ons hoofdstuk nader beschouwen. De tegenstelling tot het Jodendom is overduidelijk. Ze brengen een vrouw wier schuld niet te ontkennen valt. In hun boosheid schuiven de Joden deze vrouw naar voren in de hoop de Heer in verlegenheid te brengen. Als Hij haar veroordeelde, was Hij geen Heiland -veroordelen kon de wet ook. Zou Hij haar vrijuit laten gaan, dan verachtte en verwierp Hij de wet. Dat was knap bedacht; maar wat baat onze knapheid in de tegenwoordigheid van God die het hart doorgrondt? Doordat de Heer een tijdlang niet antwoordt, maakt Hij dat zij er volstrekt niet meer onderuit kunnen. Zij dachten waarschijnlijk dat Hij verstrikt was. Tenslotte zegt Hij: "Wie van u zonder zonde is, laat die het eerst de steen op haar werpen." Nu worden ze door hun geweten van schuld overtuigd en, zonder eerlijkheid en zonder geloof, verlaten ze de plaats waar ze zelf in verlegenheid gebracht zijn. Ze gaan uit elkaar; ieder is bezorgd voor zichzelf, dat wil zeggen voor z'n figuur, niet voor z'n geweten. Ze gaan heen van Hem die hen van schuld heeft overtuigd, terwijl hij die het meest zijn reputatie moest ophouden het eerst ging. Wat een treurig beeld! Maar ook: wat een machtig woord! Jezus en de vrouw worden samen alleen gelaten. Wie kan in Zijn tegenwoordigheid stand houden zonder overtuigd te zijn van schuld? Wat de vrouw betreft, wier schuld bekend was, gaat de Heer niet verder dan men in het Jodendom moest gaan, behalve dan dat Hij de rechten van Zijn Persoon in genade handhaaft.

Dit is niet hetzelfde als wat we in Luk.7 vinden. Daar is het een volkomen vergiffenis en de behoudenis. Hier konden de anderen haar niet veroordelen, Hij wilde het niet. Hij liet haar met: "zondig voortaan niet meer." Hier spreidt de Heer niet de genade van het heil ten toon. Hij oordeelt niet, daarvoor was Hij niet gekomen. Maar de kracht van de vergeving is niet het onderwerp van deze hoofdstukken - wel de heerlijkheid van Zijn Persoon, in tegenstelling tot alles wat van de wet is. Hij is het Licht, en door de kracht van Zijn woord drong Hij als licht het geweten binnen van hen die de vrouw hadden gebracht.

Want het Woord was Licht; maar dat was niet alles. Toen Hij in de wereld kwam, was Hij (hfdst. 1:4-10) het Licht. Welnu, het leven was het licht van de mensen en niet een wet die

eisen stelde en veroordeelde, of een wet die het leven beloofde op voorwaarde van gehoorzaamheid aan de voorschriften. Het Leven zelf was daar in Zijn Persoon, en dat leven was het licht van de mensen, het overtuigde hen, en veroordeelde hen misschien. Maar het overtuigde of veroordeelde als licht. Zodoende zegt de Heer Jezus hier - in tegenstelling tot de wet, aangevoerd door hen die geen stand konden houden voor het licht - „Ik ben het Licht van de wereld,” (niet alleen maar voor de Joden.) Want in dit Evangelie leren we wat Christus is in Zijn wezen, in Zijn Persoon; hetzij als God, de Zoon gekomen van de Vader, of de Zoon des mensen. Het gaat in het Evangelie van Johannes niet over de wegen van God in 't bijzonder met de Joden. Vandaar ook dat Hij het voorwerp is van het geloof in Zijn Persoon, niet in de wegen van Gods bedeling. Wie Hem volgde zou het licht van het leven hebben. Maar dit was te vinden in Hem, in Zijn persoon. En Hij kon van Zichzelf getuigen, want al was Hij hier een mens in deze wereld, Hij wist vanwaar Hij was gekomen en waar Hij heenging. Het was de Zoon, die van de Vader was gekomen en weer tot Hem terug keerde. Hij wist dit, en was er Zich van bewust. Zijn getuigenis was daarom niet als dat van iemand die er belang bij kon hebben en die men misschien zou aarzelen te geloven. Ten bewijze dat deze Mens degene was die Hij zei dat Hij was, hadden zij Zijn eigen getuigenis, dus dat van de Zoon, en het getuigenis van de Vader. Als zij Hem gekend hadden, zouden zij ook Zijn Vader gekend hebben. Ondanks zo'n getuigenis sloeg niemand op dat ogenblik de hand aan Hem, want Zijn uur was nog niet gekomen. Dat alleen was nog nodig, want hun verzet tegen God stond vast en het was Hem bekend. Dit verzet spraken zij duidelijk uit (vs.19-24); bijgevolg zegt Hij, dat ze in hun zonden zouden sterven als ze niet geloofden dat Hij het was. Hij zegt hun evenwel, dat zij zullen weten wie Hij is, wanneer Hij verworpen zal zijn en verhoogd aan het kruis. Dan zal Hij een heel andere plaats innemen als de Heiland, verworpen door het volk en aan de wereld onbekend. Wanneer Hij niet langer als Messias aan hen zou worden voorgesteld, zouden zij weten dat Hij inderdaad de Messias was, en dat Hij de Zoon was die hun sprak van de Vader. Toen Hij deze woorden sprak, geloofden velen in Hem. Hij spreekt dan tot hen over de uitwerking van het geloof, en dat is de aanleiding waardoor de ware positie van de Joden vreselijk nauwkeurig aan het licht komt. Hij maakt duidelijk dat de waarheid hen zou vrijmaken, en als de Zoon, (die de waarheid is) hen zou vrijmaken, zouden zij waarlijk vrij zijn. De waarheid maakt ons zedelijk vrij voor God. Krachtens de rechten die Hem noodzakelijk toekwamen, en op grond van Zijn plaats van Erfgenaam in het huis, zou de Zoon hun een plaats in het huis geven in overeenstemming met Zijn rechten. Hij zou dat doen in de kracht van het goddelijk leven dat uit de hemel is neergedaald. Want Hij is de Zoon van God in kracht zoals de opstanding verklaard heeft. Hierin bestond de ware vrijmaking.

De Joden zijn gepikeerd bij de gedachte aan slavernij; dat was te veel voor hun trots en ze geven te kennen dat ze vrij zijn en nooit iemand als slaaf hebben gediend. In Zijn antwoord laat de Heer hun zien, dat iedereen die de zonde doet een slaaf van de zonde is. Zij waren Joden, onder de wet, en als zodanig waren zij nu slaven in het huis: zij zouden weggestuurd worden. Maar de Zoon had onvervreembare rechten; Hij hoorde in het huis en zou er eeuwig blijven. Voor een kind van Adam hebben “onder de zonde” en “onder de wet” dezelfde betekenis: hij is een slaaf. De apostel toont dit aan in Rm.6 (vgl. de hoofdstukken 7-8) en in Gal.4-5. Bovendien, al waren zij naar het vlees Abrahams kinderen, in Gods oog waren zij het noch werkelijk nog zedelijk, want zij trachtten Jezus te doden. Zij waren geen kinderen van God, anders zouden zij Jezus hebben liefgehad die van God was gekomen. Zij waren de kinderen van de duivel en wilden zijn werken doen. Let ook op het volgende: de

bedoeling van het Woord te begrijpen is de enige manier om de kracht van de woorden te vatten. Men leert niet eerst de definitie van woorden en dan de dingen; nee, men leert eerst de dingen en dan is de betekenis van de woorden duidelijk.

De Joden beginnen nu het getuigenis te weerstaan, zich ervan bewust dat Hij Zich groter maakte dan allen op wie zij gesteund hadden. Ze smaden Hem om Zijn woorden; en hun tegenstand noopt de Heer er toe zich nog duidelijker te verklaren. Als Hij dan meedeelt dat Abraham zich er op verheugde dat hij Zijn dag zou zien, en de Joden dit toepassen op Zijn leeftijd als mens, verkondigt Hij hun nadrukkelijk dat Hij Degene is die Zich noemt: "Ik ben." Dat is de hoogste naam van God. Hij verkondigt hun dus dat HIJ God Zelf is. Die God, waarvan zij zeiden dat ze Hem kenden als Degene die Zich in de braamstruik had geopenbaard.

Wonderbare openbaring! Een verachte, verworpen man, veracht en verworpen door mensen, tegengesproken, kwalijk behandeld: en toch, Het was God Zelf die daar was. Wat een feit! Wat een totale ommekeer! Wat een openbaring aan hen die Hem erkenden, of die Hem kennen! In wat een vreselijke toestand verkeren zij, die Hem verworpen hebben, en wel omdat hun hart afkerig was van alles wat Hij was; want Hij heeft Zich duidelijk geopenbaard. Wat een gedachte, dat God Zelf hier geweest is. De Goedheid Zelf. Zie hoe alles verdwijnt in Zijn tegenwoordigheid: de wet, de mens en zijn redeneringen. Alle dingen zijn noodzakelijk van dit belangrijke feit afhankelijk. En, geprezen zij Zijn Naam! Deze God is een Heiland. Wij hebben het aan het lijden van Christus te danken, dat we dit weten. En let er hier op dat alleen door de openbaring van God Zelf een bedeling, die Hij uitdrukkelijk heeft ingesteld, terzijde gesteld kan worden zonder dat Hij Zijn waarheid krenkt, en dat Hij zo voor oneindig hogere zegeningen de weg opent. Maar Hij stelt Zichzelf hier voor als de Getuige, het Woord, het vleesgeworden Woord, de Zoon van God, maar toch het Woord, God Zelf. In het verhaal aan het begin van het hoofdstuk is Hij een getuigenis voor het geweten; Hij is het Woord dat het hart doorgrondt en van schuld overtuigt. In vs. 18 getuigt Hij samen met de Vader. In vs. 26 staat, dat Hij tot de wereld spreekt, wat Hij gehoord heeft van de Vader. Hij spreekt die dingen, zoals de Vader Hem geleerd heeft (vs. 28). Bovendien was de Vader bij Hem. In vs.32-33 verstaat men de waarheid door Zijn woord, en de waarheid maakt hen vrij. Vs.47: Hij spreekt de woorden van God. In vs.51 beveiligt Zijn Woord, als men het bewaart, tegen de dood.

Vs.58. Het is God Zelf die spreekt, dezelfde Jahweh die de vaders kenden.

Er rees verzet doordat Zijn woord het woord van de waarheid was (vs. 45). De tegenstanders waren uit de duivel. Die was een moordenaar van het begin af en zij wilden hem volgen. Maar zoals de waarheid de bron van het leven was, zo werd de tegenstander erdoor gekenmerkt dat hij niet in de waarheid stond: er is geen waarheid in hem. Hij is de vader en de bron van leugens, daarom als er leugens worden gesproken is iemand die bij hem hoort aan het woord. De zonde was slavernij, en zij waren in slavernij door de wet.

(De Waarheid, de Zoon Zelf, maakte vrij) Maar de Joden waren meer dan slaven, het waren vijanden; zij waren kinderen van de vijanden en wilden zijn werken doen. Ze geloofden zijn woorden. Ze geloofden de woorden van Christus niet omdat Hij de waarheid sprak. Er wordt hier geen wonder verricht; het is de kracht van het woord, en het levende woord is God Zelf.

Verworpen door mensen wordt Hij er als het ware toe gedwongen om de waarheid uit te spreken, Zich te openbaren, Hij die tegelijkertijd verborgen en geopenbaard was. Wat Zijn heerlijkheid betreft was Hij verborgen, wat betreft alles wat Hij in Zijn Persoon en in genade is was Hij geopenbaard.

Tot slot nog een opmerking: In hfdst. 8 vinden we praktisch wat hfdst. 1:5 ons leert. Alleen zien we in hfdst. 8 behalve het niet begrijpen ook nog vijandschap en vijandelikheden tegen Hem die het Licht was.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 9

In dit hfdst. komen we toe aan het getuigenis dat Zijn werken geven; werken die Hij hier beneden heeft verricht als mens in nederigheid. Het is niet de Zoon van God die evenals de Vader levend maakt wie Hij wil. Maar Zijn genade hier beneden bewerkt dat de ogen opengaan om in die nederige Mens de Zoon van God te zien. In hfdst. 8 gaat het erover wat Hij is ten opzichte van de mensen; in hfdst. 9 wat Hij doet in de mens, opdat de mens Hem zal kunnen zien. Zodoende zullen wij Hem hier voorgesteld vinden in Zijn mensheid en (als het woord wordt aangenomen) erkend als de Zoon van God. Op deze manier wordt ook het overblijfsel afgezonderd, en het schaap teruggebracht naar de Goede Herder. Hij is het licht van de wereld, zolang Hij in de wereld is. Maar waar Hij door genade in Zijn vernedering wordt aangenomen, deelt Hij de kracht mee om het licht te zien en om alle dingen te zien bij het licht.

Wanneer het om het Woord gaat (de openbaring in getuigenis van wat Christus is) wordt de mens openbaar zoals Hij in zichzelf is, van nature een kind van de duivel, die een mensenmoorder en een leugenaar is van het begin af, de aartsvijand van Hem die kan zeggen: "Ik ben". Maar wanneer de Heer werkt, brengt Hij iets te voorschijn in de mens, dat deze niet eerder bezat. Hij geeft Hem het gezichtsvermogen, en verbindt hem zo aan Degene die hem heeft doen zien. De Heer spreekt of openbaart Zich hier ongetwijfeld niet op zo'n verheven manier, omdat Hij afdaalt tot de menselijke noden en omstandigheden opdat zij Hem beter, intiemer leren kennen. Maar uiteindelijk brengt Hij de ziel tot de kennis van Zijn heerlijke Persoon. Alleen, in plaats dat Hij het woord en het getuigenis is - het Woord van God -om als licht te laten zien wat de mens is, is Hij de Zoon, één met de Vader, die Zijn schapen het eeuwige leven geeft en ze in genade eeuwig beveiligt. Want wat de zegen betreft die uit Zijn genade voortvloeit, en wat betreft de plaats die Hij inneemt ten opzichte van de schapen, hoort hfdst. 10 bij hfdst. 9. In hfdst. 10 vinden we het vervolg van de toespraak die aan het eind van hfdst. 9 begint.

Voor het onderscheid tussen genade en verantwoordelijkheid in de hoofdstukken 9-8 in verband met de namen van de Vader en de Zoon en God, herinner ik aan de opmerking die gemaakt is bij de beschouwing van hfdst. 4.

Hfdst. 9 begint met het geval van een blind geboren man. Dit geeft de discipelen aanleiding om een vraag te stellen met betrekking tot de regering van God in Israël. Had de zonde van zijn ouders hun kind deze beproeving bezorgd, volgens de beginselen die God in Exodus had aangegeven? Of was zijn eigen zonde, waarvan God wist, al was deze voor de mensen nog niet openbaar, de oorzaak van dit oordeel? De Heer geeft daar antwoord op: de toestand van deze man was niet afhankelijk van Gods regering ten aanzien van de zonden van de man zelf of zijn ouders. Zijn toestand was slechts de ellende die de machtige werking van God in genade de gelegenheid gaf om zich te openbaren. Het is de tegenstelling Jodendom genade die we steeds zien in dit Evangelie. Alleen hier gaat het erom dat "de werken van God zouden geopenbaard worden".

God werkt. Het gaat er hier niet alleen om wat Hij is, ook niet eenvoudig om een voorwerp voor het geloof. De aanwezigheid van Jezus op aarde maakte dat het **Dag** was. Daarom was het werktijd, tijd om de werken te doen van Hem die Hem gezonden had. Maar Hij die hier aan het werk is werkt met middelen die ons de eenheid leren die bestaat tussen het voorwerp voor het geloof en de macht van God die werkt. Hij maakt slijk van Zijn speeksel en de aarde, en strijkt dit op de ogen van de blindgeborene. Als beeld wijst dit op de mensheid van Christus, die in nederigheid en vernedering aan de ogen van de mensen wordt voorgesteld, maar met Goddelijke levenskracht in Hem. Zagen zij nu meer? Zo mogelijk waren hun ogen nu nog meer volkomen dicht. Toch was het Voorwerp daar; het raakte hun ogen aan, en zij konden het niet zien. Dan wast de blinde zich in de vijver Siloam, dat wil zeggen: "Uitgezonden" en hij kan duidelijk zien. Hij krijgt het gezichtsvermogen door de kracht van de Geest en van het woord, die Christus doen kennen als de Gezondene door de Vader. Het is de geschiedenis van het Goddelijk onderwijs in het mensenhart. Christus, als Mens, raakt ons aan. Wij zijn absoluut blind, we zien niets. De Geest van God werkt, terwijl Christus daar voor onze ogen staat, en we zien duidelijk. De mensen staan verbaasd en weten niet wat ze er van moeten denken. De farizeeën bieden tegenstand. Weer gaat het om de sabbat. Zij vinden (het is altijd hetzelfde verhaal) gegronde redenen, in hun zogenaamde ijver voor de eer van God, om Hem te veroordelen die de blinde heeft ziende gemaakt. Er was duidelijk bewijs voorhanden dat de man blind was geboren, dat hij nu zag en dat Jezus dit gedaan had. De ouders leggen alleen getuigenis af van het enige dat van hun kant gezien belangrijk was. Als het erom ging wie hem ziende had gemaakt, dan wisten anderen meer dan zij. Maar uit het feit dat zij zo bang waren blijkt dat het een uitgemaakte zaak was om niet alleen Jezus uit te werpen, maar allen die Hem zouden belijden. Zo brachten de Joodse leiders de zaak tot een beslissing. Ze verwierpen niet alleen Christus, maar ze sloten iedereen die Hem beleed uit van zijn voorrechten die hij als Israëliet had in de gewone eredienst. Door hun vijandigheid werden zij die zich als het overblijfsel geopenbaard hadden van de rest van het volk onderscheiden en afgezonderd. En dit gebeurde doordat ze de belijdenis van Christus als toetssteen gebruikten. Hierdoor bezegelden zij hun eigen lot en oordeelden ze hun eigen toestand.

Let er op dat bewijzen hier niets uitwerkten; de Joden, de ouders, de farizeeën hadden de bewijzen voor hun ogen. Het geloof kwam, wanneer iemand persoonlijk die machtige werking van God onderging, die de ogen van de mensen opende voor de heerlijkheid van de Heer Jezus. Niet dat de blindgeborene dit allemaal begreep. Hij bemerkt dat hij te doen heeft met iemand die door God is gezonden. Voor Hem is Jezus een profeet. Maar zo stelt de macht, die de Heer Jezus geopenbaard had toen Hij hem ziende maakte, de man in staat om het woord van de Heer te vertrouwen als een Goddelijk woord. Nu hij zover gekomen is, is de rest gemakkelijk: de arme bedelaar wordt nog veel verder geleid, en ziet dat hij op een grondslag komt te staan, die hem van al zijn vroegere vooroordelen bevrijdt, en die de Persoon van Jezus een waarde verleent die alle andere overwegingen overwint. De Heer ontwikkelt dit in het volgende hoofdstuk.

Inderdaad hadden de Joden hun besluit genomen: ze wilden niets met Jezus te maken hebben. Ze waren het er allen over eens dat ze degenen die in Hem geloofden uit zouden werpen. Toen de arme man dan ook met hen begon te redeneren over het bewijs van de zending van de Heiland, dat zij in hemzelf konden zien, wierpen ze hem uit. Als een

buitengeworpene vindt de Heer - die eerder dan hij verworpen was - hem en Hij openbaart Zich aan hem met de naam van Zijn persoonlijke heerlijkheid: "Geloofst gij in de Zoon van God?" De man neemt zijn toevlucht tot het woord van Jezus, dat voor hem de goddelijke waarheid was. Nu verkondigt de Heer Jezus hem dat Hijzelf de Zoon van God is, en de man aanbidt Hem.

Zodoende had Zijn macht tweeërlei uitwerking: zij die zagen werden blind, zij die vervuld waren van hun eigen wijsheid; hun licht was duisternis; en zij die blind geboren waren werden ziende.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstak 10

1. In dit hoofdstuk maakt de Heer de tegenstelling tussen Zichzelf en allen die voorgaven, of voorgegeven hadden, dat zij herders van Israël waren. Hij ontwikkelt de volgende drie punten: 1. Hij komt binnen door de deur.
2. Hij is de deur.
3. Hij is de Herder van de schapen - de Goede Herder.

Hij komt door de deur binnen. Dat wil zeggen, dat Hij Zich onderwerpt aan alle voorwaarden die Hij die het huis gebouwd heeft stelt. Christus beantwoordt aan alles wat over de Messias geschreven staat, en volgt het pad van Gods wil als Hij Zich aan het volk voorstelt. Er is geen menselijke kracht en machtsvertoon die aantrekkelijk zijn voor de mensen en hun hartstochten aanwakkeren. Maar we zien hoe de gehoorzame Mens buigt voor de wil van Jahweh, de nederige plaats van een slaaf inneemt en leeft van alle woord dat door de mond van God uitgaat. Hij buigt Zich neer om in nederigheid de plaats in te nemen waarin Israël zich bevond door het oordeel van Jahweh. Al de Schriftplaatsen die de Heer aanhaalt als Hij verzocht wordt door de duivel zijn uit Deuteronomium. Daarom geeft Jahweh, die over de schapen waakt, die in Israël werkt door Zijn Geest en voorzienigheid en die allen dingen beschikt, Hem toegang tot de schapen, ondanks de farizeeën, de priesters en zoveel anderen. De uitverkorenen in Israël horen Zijn stem. Nu lag Israël onder het oordeel: daarom leidt Hij de schapen naar buiten, maar Hij gaat Zelf voor hen uit. Hij verlaat de oude schaapsstal, onder smaad ongetwijfeld, maar Hij gaat voor Zijn schapen uit, beschermt ze voor elk gevaar en wijst ze de weg. Dit alles doet Hij in gehoorzaamheid en in Gods kracht, zodat iedereen die in Hem geloofde de zekerheid had, dat dit de juiste weg was, en dat ze Hem moesten volgen, wat er ook zou gebeuren.

De schapen volgen Hem, want ze kennen Zijn stem. Er zijn veel andere stemmen, maar de schapen kennen die niet. Hun veiligheid bestaat niet hierin, dat ze al die vreemde stemmen kennen, maar in het feit dat ze weten dat het die ene stem is die voor hen het leven betekent - de stem van Jezus. Elke andere stem is de stem van een vreemde.

Hij is de deur van de schapen. Alleen op gezag van Hem gaan zij naar buiten, zoals zij ook door middel van Hem naar binnen gaan. Door naar binnen te gaan worden zij behouden. Ze gaan naar binnen en naar buiten. Ze hoeven niet meer het juk te dragen van inzettingen, dat hen wel beschermd tegen hen die buiten waren, maar dat hen tegelijk gevangen hield. De schapen van Christus zijn vrij: hun veiligheid ligt in de persoonlijke zorg van de Herder; en in deze vrijheid weiden zij in de goede vette weiden waarin Zijn liefde voorziet. Kortom: het is niet meer het Jodendom: het is de behoudenis en vrijheid en voedsel. De dief komt om voordeel te trekken van de schapen en hij slacht ze. Christus is gekomen opdat zij leven hebben en het overvloedig hebben. Overvloedig wil zeggen: in overeenstemming met de kracht van dit leven in Jezus, de Zoon van God. De kracht van dit leven berustte in Zijn Persoon en spoedig zou Hij dit leven bezitten in de opstanding aan de andere zijde van de dood.

Hij is de ware Herder van Israël, - ten minste van het overblijfsel van de schapen - Hij is de Deur, op Wiens gezag zij de Joodse stal verlaten en Die hun toegang verleent tot de voorrechten van God, doordat Hij hun het leven schenkt overeenkomstig de overvloed waarin Hij dat kon geven. Hij staat ook op bijzondere manier in verbinding met de schapen die Hij zo heeft afgezonderd; want Hij is het die als de Goede Herder Zijn leven geeft voor de schapen. Anderen dachten aan zichzelf, Hij denkt aan Zijn schapen. Hij kent hen, en zij kennen Hem, zoals de Vader Hem kent, en Hij de Vader kent. Kostbaar beginsel! Ze hadden het kunnen begrijpen van de zijde van de Messias op aarde, dat Hij kennis nam van en belangstelling had voor Zijn schapen hier. Maar al heeft Hij Zijn leven gegeven en al is Hij in de hemel, de Zoon kent de Zijnen, zoals de Vader Hem kende toen Hij op aarde was.

Zo legde Hij Zijn leven af voor de schapen; maar Hij had andere schapen die niet van deze stal waren. En in Zijn sterven trad Hij tussenbeide voor deze arme Volken. Hij zou ze roepen. Ongetwijfeld had Hij Zijn leven ook voor de Joden gegeven - voor al de schapen in 't algemeen - voor Zijn schapen (vs.11).

Maar Hij spreekt pas apart over de Volken wanneer Hij over Zijn dood gesproken heeft. Hij zou ook die toebrengen; er zou maar één kudde zijn en één Herder. Let er op dat er niet staat "één stal", er is nu geen stal voor de schapen.

Welnu, uit dit onderwijs van de Heer leren we: de verwerping van Israël; en dat de uitverkorenen onder dat volk geroepen worden om uit te gaan. (vs.3). Verder wordt ons daarin de dood van Jezus voorgesteld als het gevolg van Zijn liefde voor de Zijnen; horen we over Zijn Goddelijke kennis die Hij heeft van Zijn schapen als Hij van hen weg zal zijn en over de roeping van de Volken. De belangrijkheid van zulk onderwijs op dat ogenblik ligt voor de hand. Dank zij God! Het heeft niet opgehouden belangrijk te zijn door het grote tijdsverloop, en is niet beperkt tot het feit van een verandering van bedeling. We worden er door binnen geleid in de veelvoudige werkelijkheid van de genade die verbonden is met de Persoon van Christus. Maar de dood van Christus was meer dan liefde voor Zijn schapen. Zijn dood had in de ogen van de Vader waarde op zichzelf. "Daarom heeft de Vader mij lief, omdat Ik mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem." Hij zegt hier niet dat Hij Zijn leven aflegt voor de schapen - Zijn dood op zichzelf is de Vader welbehaaglijk. Wij hebben lief, omdat God ons eerst heeft liefgehad, maar Jezus, de Goddelijke Zoon, kan de Vader beweegredenen geven voor Zijn liefde tot Hem. Doordat Hij Zijn leven aflegde verheerlijkte Hij de Vader. De dood werd erkend als de rechtvaardige straf voor de zonde (maar tevens tenietgedaan evenals hij die de macht over de dood had, 2Tim.1:10; Hb.2:14) en eeuwig leven werd aangebracht als de vrucht van de verlossing - het leven uit God. Hier worden ook de rechten van de Persoon van Christus naar voren gebracht. Niemand neemt Zijn leven van Hem: Hij legt het Zelf af. Hij had de macht het af te leggen; een macht die niemand anders bezat, het geldt alleen voor Hem, Hij had dit Goddelijke recht. Hij had ook de macht, of het gezag, om het weer te nemen. Zelfs hierin week Hij evenwel niet af van het pad van de gehoorzaamheid. Hij had dit gebod van Zijn Vader ontvangen. Maar wie had dit kunnen volbrengen dan Hij, die kon zeggen: "Breek deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem oprichten".

(Liefde en gehoorzaamheid zijn de beginselen die het goddelijk leven beheersen. Dit wordt wat de gelovige betreft ontvouwd in de eerste brief van Johannes. Nog een kenmerk van het

goddelijk leven in het schepsel is afhankelijkheid. En die werd in volmaaktheid geopenbaard in Jezus als Mens.)

De Joden wisselen van gedachten over wat Hij heeft gezegd. Er waren er die in Hem slechts een waanzinnige zagen, en die Hem beledigden. Anderen waren getroffen door de macht van het wonder dat Hij verricht had en voelden dat Zijn woorden anders waren dan van een waanzinnige. Tot op zekere hoogte was hun geweten geraakt.

De Joden omringen Hem en vragen hoe lang Hij hen in spanning zal houden. Jezus antwoordt, dat Hij het hun al gezegd heeft en dat Zijn werken van Hem getuigen. Hij beroept Zich op de twee getuigenissen die in de voorafgaande hoofdstukken 8-9, aan ons voorgesteld zijn; namelijk Zijn woord en Zijn werken. Maar, voegt Hij er aan toe, zij behoren niet tot Zijn schapen. Dan gebruikt Hij de gelegenheid, zonder aandacht te schenken aan hun vooroordelen, om er enkele kostbare waarheden betreffende Zijn schapen aan toe te voegen. Ze horen Zijn stem; Hij kent ze; ze volgen Hem, Hij geeft hun het eeuwige leven; ze zullen nooit verloren gaan. Enerzijds, wat het leven in hen betreft, zullen ze niet verloren gaan. Anderzijds, geen kracht van buitenaf zal de macht te boven gaan die hen vasthoudt; niemand zal ze rukken uit de hand van de Heiland. Maar er is nog een oneindig kostbare waarheid die de Heer in Zijn liefde aan ons openbaart. De Vader heeft ons aan Jezus gegeven, en Hij is groter dan allen die ons uit Zijn hand trachten te rukken. En Jezus en de Vader zijn één. Kostbaar onderwijs! Hierin wordt de heerlijkheid van de Persoon van de Zoon van God vereenzelvigd met de veiligheid van Zijn schapen; onze veiligheid vereenzelvigt met de hoogte en diepte van die liefde waarvan wij de voorwerpen zijn! Hier krijgen we niet, zoals in hfdst. 8, een volkomen goddelijk getuigenis te horen over wat de mens is. Neen, hier zien we het werk en de sterke, doeltreffende liefde van de Zoon, en tevens de liefde van de Vader. Het is hier niet: "Ik ben", maar "Ik en de Vader zijn één." De Zoon heeft het werk volbracht, en Hij zorgt voor de schapen, en de Vader heeft ze aan Hem gegeven. De Christus verricht wel een goddelijk werk en geeft een beweegreden voor de liefde van de Vader, maar het was de Vader die Hem het werk te doen gaf. Hun liefde tot de schapen is één, zoals zij op wie die liefde rust één zijn.

Hfdst. 8 is dus de openbaring van God en het getuigenis, en als licht.

Hfdst. 9-10 tonen ons de kracht van de genade die schapen bijeen vergadert onder de hoede van de Zoon en de liefde van de Vader. Johannes spreekt over God als hij als onderwerp heeft: een heilige natuur, of de verantwoordelijkheid van de mens. Spreekt hij echter over de genade in verbinding met het volk van God dan staat er de Vader en de Zoon.

Let er op dat de wolf kan komen om de schapen te roven als de herder een huurling is. Maar hij kan ze niet roven uit de handen van de Heiland.

Vs.31. De Joden nemen opnieuw stenen op om Hem te stenigen, omdat Hij Zichzelf God gelijk maakt. De Heer doet evenwel geen poging om hen te overtuigen van de waarheid van wat Hij is. Hij toont echter wel aan dat zij in dit geval ongelijk hadden, volgens hun eigen beginselen en het getuigenis van de Schriften. Hij beroept Zich opnieuw op Zijn eigen woorden en werken, die het bewijs leverden dat de Vader in Hem was en Hij in de Vader. Opnieuw willen ze Hem grijpen, en nu verlaat Jezus hen voorgoed. Met Israël was alles voorbij.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 11

We zijn nu toe aan het getuigenis dat de Vader van Jezus geeft als antwoord op Zijn verwerping. In dit hoofdstuk worden de kracht van de opstanding en van het leven in Zijn eigen Persoon aan het geloof voorgesteld. Het is heel treffend om te zien, hoe de Heer, in de nederigheid van een gehoorzame Dienstknecht, het kwaad volledig z'n loop laat hebben in het falen van de mens (de dood) en de macht van Satan, totdat de wil van Zijn Vader Hem roept om aan de macht van Satan het hoofd te bieden. Dan is er geen gevaar dat voor Hem een verhindering vormt, en dan is Hij in Zijn Persoonlijke aanwezigheid de Opstanding en het Leven. En dan geeft Hij, die de Opstanding en het Leven is Zich voor ons over tot in de dood.

Maar in dit hoofdstuk gaat het er niet eenvoudig om dat Hij verworpen is: de mens wordt hier beschouwd als een dode man, en Israël ook. Want het is de mens in de persoon van Lazarus. Het was een gezegend gezin; zij ontvingen de Heer in hun midden. Lazarus wordt ziek. Vanzelfsprekend zou dit al de menselijke liefde van de Heer opwekken. Martha en Maria beseffen dit en zij sturen Hem de boodschap dat "die Hij liefhad" ziek was. Maar Jezus blijft waar Hij is. Hij had een woord kunnen spreken, zoals in het geval van de hoofdman en van de zoon van de hoveling in hfdst. 4. Maar Hij deed dit niet. Hij had in het midden van Israël Zijn macht en Zijn goedheid geopenbaard door de genezing van de mens zoals hij op aarde was, en door hem te verlossen van de vijand. Maar dit was nu Zijn doel niet, het was er ver vandaan, en het zou daartoe niet beperkt blijven wat Hij kwam doen. Het ging erom leven te geven, of weer op te wekken wat dood was voor God. In die toestand verkeerde Israël werkelijk; het was de toestand van de mens. Daarom laat Hij het toe, dat de toestand van de mens onder de zonde geheel doorwerkt en zichtbaar wordt in al de hevigheid van de gevolgen van de zonde hier beneden. En Hij staat de vijand toe zijn macht tot het einde toe uit te oefenen. Er bleef niets over dan het oordeel van God; en de dood die op zichzelf het bewijs was dat de mens schuldig was aan de zonde leidde de mens naar dat oordeel toe. Een zieke kan worden genezen, maar er is geen geneesmiddel voor de dood. Daarmee is alles voorbij voor de mens zoals hij hier op aarde is. Er blijft niets over dan het oordeel van God. Het is de mens beschikt éénmaal te sterven en daarna het oordeel. Daarom maakt de Heer in dit geval Lazarus niet beter. Hij laat het kwaad doorgaan tot het einde - tot de dood. Dat was de plaats die de mens werkelijk toekwam. Als Lazarus eenmaal ingeslapen is, gaat Hij er heen om hem op te wekken uit de slaap. De discipelen zijn bang voor de Joden, en daar was wel reden voor. Maar de Heer die gewacht heeft op de wil van de Vader is niet bang om die wil te doen. Voor Hem was het **dag**.

Ja, hoe groot Zijn liefde voor het volk ook was, Hij moest het laten sterven (trouwens, het was dood) en Hij zou wachten op de door God vastgestelde tijd om het weer op te wekken. Moet Hij dan Zelf sterven om dit te volbrengen dan vertrouwt Hij Zich toe aan Zijn Vader.

Maar laten we wat meer in bijzonderheden de diepten nagaan van wat ons hier wordt geleerd. De dood is in de wereld gekomen, en moet zijn uitwerking hebben.

Voor het aangezicht van God ligt de mens werkelijk in de dood; maar God komt in genade tussenbeide. Twee dingen worden ons voorgesteld in ons verhaal. Hij had Lazarus kunnen genezen. Het geloof en de hoop van Martha, Maria of de Joden ging niet verder. Alleen erkent Martha dat Hij als de Messias, in gunst bij God, alles zou krijgen wat Hij van God begeerde. Maar Hij had het niet verhinderd dat Lazarus stierf. Hij had dit vele keren gedaan, zelfs voor vreemden, voor ieder die het van Hem verlangde. In de tweede plaats: Martha wist, dat Lazarus zou opstaan op de laatste dag. Hoe waar dit echter ook was, deze waarheid baatte niets. Wie zou instaan voor de mens die dood is door het oordeel over de zonde? Weer opstaan en voor God verschijnen was geen antwoord op de dood die door de zonde in de wereld is gekomen. Deze twee dingen waren waar: Christus had dikwijls een sterfelijk mens verlost van zijn lijden in het vlees, en er zal een opstanding zijn op de laatste dag. Maar deze dingen hadden geen waarde in de tegenwoordigheid van de dood. Christus was echter daar, en Gode zij dank! Hij is de opstanding en het leven. Omdat de mens dood is, wordt de opstanding eerst genoemd. Maar Jezus is de opstanding en het leven in de kracht van een Goddelijk leven dat in Hem is. En het leven dat door opstanding komt verlost van alle/wat "de dood" inhoudt; dat leven laat het achter zich - met de zonde, de dood, en alles wat hoort bij het leven dat de mens verspeeld heeft. Daar Christus voor onze zonden is gestorven, hééft Hij de straf daarvoor gedragen - Hij heeft **de zonden** gedragen. **Hij is gestorven**. Al de macht van de vijand, de hele uitwerking van die macht op de sterfelijke mens, het hele oordeel van God - Hij heeft het alles gedragen. Maar Hij is daarna opgestaan in de kracht van een nieuw opstandingsleven dat Hij ons meedeelt. Zodoende zijn wij geestelijk levend, we zijn opgestaan uit de doden, zoals Hij levend is, opgestaan uit de doden. Hij werd tot zonde gemaakt, en Hij droeg onze zonden in Zijn lichaam op het hout. Zo heeft Hij de zonde, de dood, de macht van Satan en het oordeel van God doorgemaakt en achter Zich gelaten. En de mens verkeert nu in een heel nieuwe staat, in onvergankelijkheid. Wat ons lichaam betreft zal het voor ons Waar worden indien we sterven (want wij zullen niet allen ontslapen) of wanneer we zonder te hoeven sterven veranderd worden. Maar toen God ons deel gaf aan het leven van Hem die uit de doden is opgestaan, heeft Hij ons levend gemaakt met Hem en heeft ons alle misdaden vergeven.

Voordat we het hoofdstuk verder volgen nog eerst dit: Christus nam in genade en zonder zonde deel aan het menselijk leven; en in dit leven nam Hij de zonde op Zich. De zonde hoort, om zo te zeggen, bij dat leven waarin Christus geen zonde gekend heeft, maar tot zonde werd gemaakt voor ons. Maar Hij sterft, Hij verlaat dit leven. Hij is der zonde gestorven; Hij heeft met de zonde afgedaan doordat Hij heeft afgedaan met het leven, waarbij de zonde hoorde, weliswaar niet in Hem, maar in ons. Hij heeft afgedaan met het leven, waarin Hij als levend Mens voor ons tot zonde is gemaakt. Weer opgewekt door Gods kracht leeft Hij in een nieuwe toestand, waarin de zonde niet kan binnenkomen. Want de zonde is achtergebleven met het leven dat Hij verliet. Door het geloof worden wij door genade in die nieuwe toestand gebracht.

Men heeft beweerd dat deze gedachten het Goddelijke en eeuwige leven aantasten dat in Christus was. Maar dit is volstrekt zinloos en boos gevit. Waardoor men zonder het te bedoelen de verderfelijke vernietigingsleer onderschrijft. Want wat de Heer noemt "Zijn leven afleggen", of de dood, is het einde van het natuurlijk leven en niet een ophouden te bestaan. Ik wijs erop omdat deze dwaalleer heel gangbaar is tegenwoordig. Maar het is een verwerping van de hele inhoud van het Christendom. Zelfs in een onbekeerde zondaar

betekent sterven volstrekt niet dat hij, wat zijn innerlijk, menselijk leven betreft zou ophouden te bestaan. Voor God leven allen, en het Goddelijke leven in Christus kon nooit veranderen of ophouden te bestaan. Dat leven heeft Hij nooit afgelegd, maar in de kracht daarvan legde Hij Zijn leven af, zoals Hij dat hier als Mens bezat, om het aan de andere zijde van het graf, in de opstanding, op een heel nieuwe manier te hernemen. We moeten onderscheid maken tussen de Goddelijke levenskracht in Christus en het feit dat Hij als een gestorven mens uit het graf wordt opgewekt door God. Het zijn twee gezegende waarheden. In Efeze wordt Christus als mens door God opgewekt. In Johannes vinden we de Goddelijke en levendmakende kracht in Hemzelf.

We keren tot ons hoofdstuk terug. Jezus openbaarde hier Zijn eigen Goddelijke macht in de opstanding; de Zoon van God werd daardoor verheerlijkt, want we weten dat Hij nog niet voor de zonde gestorven was. Maar het was dezelfde kracht in Hem die geopenbaard werd. De gelovige zal weer opstaan en leven ook al is hij gestorven; en de levenden die in Hem geloven zullen niet sterven. Christus heeft de dood overwonnen; de kracht daartoe berustte in Zijn Persoon; en de Vader gaf Hem daarvan getuigenis. Zijn er ook van die Hem toebehoren in leven wanneer de Heer deze kracht in werking stelt? Ze zullen dan niet sterven - de dood bestaat niet meer in Zijn tegenwoordigheid. Zijn er van de Zijnen ontslapen voordat Hij Zijn opstandingskracht uitoefent? Ze zullen leven, - de dood kan geen standhouden voor Zijn aangezicht. Al de gevolgen van de zonde voor de mens worden volkomen tenietgedaan door de opstanding, gezien als de kracht van het leven in Christus.

Dit geldt natuurlijk voor de gelovigen, aan wie het leven is meegedeeld. Dezelfde Goddelijke kracht wordt vanzelfsprekend ook toegepast op de ongelovigen; maar het is duidelijk dat er dan geen sprake van is dat het leven uit Christus wordt meegedeeld of dat ze met Hem opgewekt worden.

De opstanding is tweeledig. **Ten eerste** is er Goddelijke kracht, die Christus kon uitoefenen en die Hij ook uitoefende wat Hemzelf betreft (hfdst. 2:19), en die Hij hier ten aanzien van Lazarus uitoefent. In deze beide gevallen zien we het bewijs van Zijn Goddelijk Zoonschap. Ten tweede is er de verlossing van een gestorven mens uit zijn doodstoestand. Zo wekte God Christus op uit de doden; en zo wekt Christus hier Lazarus op. In de opstanding van Christus waren beide verenigd in Zijn eigen Persoon. Hier waren ze, natuurlijk, gescheiden. Maar Christus heeft leven in Zichzelf en wel in Goddelijke kracht. In genade heeft Hij evenwel Zijn leven afgelegd. Wij zijn levend gemaakt met Hem staat er in Efeze. Maar wanneer het over Hem alleen gaat in hfdst. 1 schijnt de Schrift het te vermijden te zeggen dat Hij werd levend gemaakt.

Christus oefende deze kracht uit in gehoorzaamheid en in afhankelijkheid van Zijn Vader, omdat Hij mens was en voor het aangezicht van God wandelde om Zijn wil te doen. Maar **Hij** is de opstanding en het leven. Hij heeft de kracht van het Goddelijk leven midden in de dood gebracht, en de dood is daardoor tenietgedaan, want in het leven is de dood niet meer. De dood was het einde van het natuurlijke leven voor de zondige mens. De opstanding is het einde van de dood, die nu niets meer in ons heeft. Wij plukken er de vruchten van dat de dood aan z'n einde is gekomen, nadat hij alles gedaan heeft wat hij kon doen. Wij leven in het leven dat een eind heeft gemaakt aan de dood. Wij treden uit alles dat in verbinding kon staan roet een leven dat niet meer bestaat. Wat een verlossing! Christus is de kracht van die

verlossing. Mij is dat voor ons geworden in de opstanding: daar is het volkomen ontvouwd en daarin is de kracht uitgeoefend.

We gevoelen wat een besef de apostel had van dit leven, als hij zegt: "Opdat het sterfelijk door het leven verslonden wordt" . Met het oog hierop is de overdenking van de eerste vijf hoofdstukken van 2 Korinthe zeer aan te bevelen.

Martha heeft Hem lief en gelooft ook wel in Hem, maar ze begrijpt het niet. En dan roept ze Maria, omdat ze gevoelt dat haar zuster de Heer beter zal begrijpen. We zullen dadelijk nog iets over deze twee zusters zeggen. Maria wachtte tot de Heer haar Zelf bij Zich zou roepen; ze was zeer verdrietig maar in haar bescheidenheid laat ze het aan de Heer over de eerste stap te doen. Nu ze gelooft dat de Heer haar geroepen heeft, gaat ze rechtstreeks naar Hem toe. De Joden en Martha en Maria hadden allen wonderen en genezingen gezien die aan de macht van de dood een halt toeriepen. Dat is bij hen allen het onderwerp waarover ze spreken. Maar hier was het leven voorbij. Wat kon nu nog baten? Als Hij daar geweest was, hadden ze op Zijn liefde en macht kunnen rekenen. Maria valt wenend aan Zijn voeten. Met betrekking tot de opstandingskracht begreep zij niet meer dan Martha: maar haar hart is gebroken onder het gevoel van de dood in de tegenwoordigheid van Hem die het leven had. Haar woorden zijn veeleer de uitdrukking van nood en verdriet dan een klacht. De Joden wenen ook: de macht van de dood drukte terneer. Jezus in Zijn teder medegevoel deelt in hun verdriet. Hij werd heftig bewogen in de geest. Voor het aangezicht van God zucht Hij; met de mensen weent Hij. Maar Zijn tranen gaan over in een heftige bewogenheid, die Hij niet onder woorden brengt, maar waarin Hij met hen meevoelt wat een zware last de dood is voor de mens. Hij legt deze last voor God neer en de diepe ontroering van Zijn liefde die de waarheid volkomen beseft. Het was Zijn liefde voor hen die leden onder het kwaad waaraan Hij in Zijn heftige bewogenheid uitdrukking gaf.

In Zijn geest brengt Hij de dood, als de ellende waarin de mens verkeerde, voor Gods aangezicht; de dood, ook als het juk waarvan de mens zich niet kon verlossen. En Hij wordt verhoord. De menselijke nood maakt dat Zijn kracht werkzaam wordt. Hij ging nu niet geduldig aan Martha uiteenzetten wat Hij was. Hij gevoelt en gaat te werk volgens de nood waaraan Maria uitdrukking had gegeven toen de genade die in Hem was haar hart opende.

Een mens kan meegevoelen, meelevend zijn: het is het bewijs van zijn machteloosheid. Jezus verplaatst zich in de smart van de sterfelijke mens, neemt Zelf de last op Zich van de dood die op de mens drukt - en Hij doet dit in volmaaktheid zoals geen mens ooit kan - maar Hij neemt de last af en de oorzaak weg. Hij doet meer dan dit wegnemen; Hij brengt de kracht mee die hem weg kan nemen. Dit is de heerlijkheid van God. Wanneer Christus bij ons is en wij sterven, dan sterven wij niet voor de dood, maar voor het leven; wij sterven dan om te kunnen leven in het leven van God, in plaats van in het menselijke leven. En waarom? Opdat de Zoon van God er door verheerlijkt wordt. De dood is door de zonde in de wereld gekomen; en de mens ligt onder de macht van de dood. Maar dit is slechts aanleiding geweest om ons in het bezit te stellen van het leven volgens de laatste Adam, de Zoon van God, en niet volgens de eerste Adam, de zondige mens. Dit is genade. In dit werk van genade wordt God verheerlijkt, en het is de heerlijkheid van de Zoon van God die schittert en blinkt in dit Goddelijk werk. En let er op dat het hier gaat om de genade die in getuigenis aan de mens wordt aangeboden; het is hier de levenskracht die wordt uitgeoefend. Het verderf zelf

is voor God geen verhindering. Waartoe was Christus gekomen? Om aan de dode mens de woorden van eeuwig leven te brengen. Welnu, Maria voedde zich met die woorden. Martha diende, in haar hart door veel dingen in beslag genomen. Ze geloofde, ze had Jezus lief, ze ontving Hem in haar huis: de Heer had haar lief. Maria luisterde naar Hem; daarvoor was Hij gekomen, en Hij rechtvaardigde haar toen zij aan de voeten van Jezus zat en naar Zijn woord luisterde. Het goede deel, dat zij had gekozen zou niet van haar worden weggenomen.

Als de Heer naar Bethanië komt, gaat Martha Hem uit eigen beweging tegemoet. Wanneer Jezus tot haar spreekt over de kracht van het leven die daar aanwezig was trekt ze zich terug. Wij voelen ons niet op ons gemak als we, al zijn we Christenen, de betekenis niet kunnen vatten van de woorden die de Heer spreekt of die de Zijnen tot ons spreken. Martha had het gevoel dat hier Maria meer op haar plaats was dan zij. Ze gaat haar zuster roepen en zegt dat de Meester - (Hij die onderwees, let erop dat ze Hem zo noemt) daar is **en haar** roept. Haar eigen geweten was voor haar de stem van Christus. Maria staat meteen op en komt waar Jezus is. Ze begreep het evenmin als Martha. Ze stort de nood van haar hart uit aan de voeten van Jezus, waar ze Zijn woorden had gehoord en Zijn liefde en genade had leren kennen. Dan vraagt de Heer de weg naar het graf. Martha die altijd met de omstandigheden bezig is, merkt op dat haar broeder al kwalijk rook.

Naderhand, als Martha dient en Lazarus met Hem aanligt, zalft Maria de Heer; zij gevoelde instinctief wat er zou gebeuren; want ze beraadslaagden om Hem ter dood te brengen. Door de liefde tot de Heer onderwezen, voelde zij in haar hart de vijandschap van de Joden; en diepe dankbaarheid was voor haar genegenheid een aansporing te meer, om het kostbaarste dat ze bezat aan Hem te besteden. De aanwezigen berispten haar, Jezus neemt het opnieuw voor haar op. Het menselijk verstand vond het wel een verkwisting, maar zij had begrepen in welke toestand de Heer Jezus verkeerde. Wat een les! Wat een gezegend gezin was dat in Bethanië, waar het hart van Jezus (voor zover dit op aarde mogelijk was) troost en verkwikking vond die Zijn liefde van hen aannam. Met welk een liefde hebben wij te doen! Helaas! Met welk een haat ook, want we zien in dit evangelie de vreselijke tegenstand tussen de mens en God.

Er is hier nog iets belangwekkends waar we op willen letten alvorens verder te gaan. De Heilige Geest heeft een voorval op laten schrijven, waarbij de genade van de Heer het kortstondige, maar toch schuldige, ongeloof van Thomas bedekte. Het was nodig dit mee te delen, maar de Heilige Geest laat ons zien dat Thomas de Heer liefhad en van harte bereid was om met Hem te sterven.

We hebben nog meer zulke voorbeelden in de Schrift. Paulus zegt: "Neem Markus mee en breng hem hier, want hij is mij van veel nut voor de dienst." (2Tim.4:11). Arme Markus! Dit was noodzakelijk door wat er in Perge was voorgevallen. Ook Bar-nabas neemt dezelfde plaats in in de liefde en de herinnering van de apostel. Wij zijn zwak; God verbergt dat niet voor ons; maar Hij onthult de zwakste van Zijn dienaren de mantel van Zijn genade.

Maar we gaan door. Kajafas, als hogepriester de leider van de Joden, stelt voor om Jezus te doden, omdat Hij Lazarus weer levend had gemaakt. En van die dag af smeden zij een complot tegen hem. Jezus laat dit toe en onderwerpt Zich. Hij was gekomen om Zijn leven te geven tot een losprijs voor velen. Hij gaat door met de vervulling van het werk dat Zijn liefde

was begonnen in overeenstemming met de wil van de Vader; hoe groot ook de boosheid en de list van de mensen was. Het werk van het leven en dat van de dood, het werk van God en van Satan stonden tegenover elkaar. Maar de raadsbesluiten van God werden, ook op dat ogenblik in genade vervuld, wat ook de middelen daartoe zouden zijn. Jezus wijdt Zich aan het werk waardoor die raadsbesluiten in vervulling zouden gaan. Nadat Hij heeft bewezen dat de kracht van de Opstanding en het leven berust in Hem, bevindt Hij Zich, als de tijd daar is, opnieuw rustig op de plaats waarheen Zijn dienst Hem bracht. Maar Hij gaat niet meer op dezelfde manier als vroeger de tempelgebouwen binnen. Hij gaat daar wel heen; maar de zaak tussen God en mens was zedelijk al beslist. Zijn plaats is nu bij het overblijfsel, waar Zijn hart rust vond - in het huis te Bethanië.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 12

In het gezin te Bethanië, dat een beeld is van het ware overblijfsel van Israël, zien we op drie verschillende manieren welke plaats dat overblijfsel zal innemen voor God. Martha had geloof dat haar ongetwijfeld aan Christus verbond, maar dat toch niet verder ging dan nodig was voor het koninkrijk. Degenen die in de laatste dagen gespaard zullen blijven voor deze aarde zullen hetzelfde geloof bezitten. Hun geloof zal tenslotte Christus erkennen als de Zoon van God. Lazarus was er ook. Hij leefde door die kracht, die ook al de ontslapen heiligen op dezelfde manier had kunnen opwekken. (Ik bedoel alleen dat de nodige kracht er was om dit te bewerken; want in werkelijkheid was de verzoening nodig door de zondige toestand van ieder mens; Jood of uit de Volken. Er zouden ook geen heiligen uit de doden kunnen zijn opgewekt, als de genade van God niet had gewerkt in en met het oog op de verzoening. Ik bedoel hier alleen, dat in de Persoon van Christus de kracht was, die al de macht van de dood overwon. De dood stond machteloos tegenover de Zoon van God. Maar de toestand van de mens, die de dood van Christus nodig maakte, kwam duidelijk aan het licht toen men Hem verwierp. Dat was het bewijs dat er geen enkel middel bestond om de mens zoals hij was tot God terug te brengen.) Welnu, Lazarus leefde door die kracht, die op de laatste dag Israël door genade zedelijk zal opwekken uit hun doodstoestand. We vinden dus, om kort te gaan: het overblijfsel, dat niet zal sterven, maar door het geloof gespaard wordt (geloof in een levende Redder, die Israël zou verlossen) en hen die als uit de doden zullen worden teruggebracht, om te delen in de vreugde van het Koninkrijk. Martha diende; Jezus is in hun gezelschap; Lazarus ligt met Hem aan.

Maar er was ook nog een derde groep vertegenwoordigd. Maria, die gedronken had uit de bron van de waarheid, en dat levende water in haar hart had ontvangen, had begrepen dat er meer was dan de hoop en de zegen van Israël - namelijk: Jezus Zelf. Zij verricht een werk dat bij Jezus in Zijn verwerping paste; bij Hem die de opstanding is, voordat Hij ons leven is. In haar hart weet ze zich verbonden met het werk dat Hij doet, en ze zalft Hem voor Zijn begrafenis. Voor haar gaat het uitsluitend om Jezus Zelf - en wel om de verworpen Jezus. En het geloof neemt zijn plaats in, in wat het zaad van de gemeente was, nog wel verborgen in de bodem van Israël en van de wereld, maar dat in de opstanding op zou bloeien in al de schoonheid van het leven van God - van het eeuwige leven. Het is een geloof dat alles aan Hem besteedt, aan Zijn lichaam, waarin Hij weldra tot ons heil de straf voor de zonde zou dragen.

De zelfzucht van het ongelooft, dat z'n zonde verraadt in z'n minachting voor Christus en in z'n onverschilligheid, is voor de Heer aanleiding om aan deze daad van Zijn geliefde discipelin de juiste waarde toe te kennen. De zalving van Zijn voeten wordt ons hier meegedeeld om te laten zien dat alles wat van Christus was, wat Christus Zelf was, voor Maria zo'n hoge waarde had, dat ze zich nergens anders om kon bekommeren. Zo blijkt inderdaad dat iemand werkelijk prijs stelt op Christus. Het geloof dat Zijn liefde kent, die de kennis te bovengaat - zulk geloof is een heerlijke geur die het hele huis vult. En God zal het in Zijn genade nooit vergeten. Jezus begreep haar; dat was alles waar zij behoefte aan had. Hij rechtvaardigt

haar; wie zou een beschuldiging durven inbrengen? Hiermee eindigt de beschrijving van dit voorval te Bethanië en de loop van de gebeurtenissen wordt weer opgevat.

De Joden wilden in hun vijandschap ook Lazarus ombrengen. Helaas, hun vijandschap woont in ieder mensenhart dat aan zichzelf en daarom aan de vijand wordt overgelaten, die van natuur een moordenaar en de vijand van God is. Het is een vijand die geen mens ooit kan bedwingen. De mens is dan ook tot zulke dingen in staat; maar wat kan hij werkelijk uitrichten? Alles moet wijken voor zijn haat, die haat tegen God die Zich openbaart. Zonder die haat in het mensenhart zou het werkelijk onverklaarbaar zijn. Nu moeten ze óf in Jezus geloven óf Hem verwerpen; want Zijn macht was zo duidelijk dat ze of het één of het ander moeten doen. Er was een man die, in het bijzijn van een schare, na vier dagen uit de doden was opgewekt, en die zich nu als levend mens onder het volk bewoog; dit maakte het onmogelijk nog langer onbeslist te blijven. Jezus wist dit op een goddelijke wijze. Hij stelt Zich voor als de Koning van Israël die Zijn rechten laat gelden en aan het volk en Jeruzalem het heil en de beloofde heerlijkheid aanbiedt. De mensen begrijpen dit. De farizeeën begrepen dat ze goed moesten overleggen hoe ze Hem moesten verwerpen. Maar het uur was gekomen; en al konden zij niets doen, want de hele wereld liep Hem na, toch wordt Jezus ter dood gebracht, want "Hij gaf Zichzelf over." Het tweede getuigenis van God aan Christus is nu aan Hem gegeven; Hij is de ware Zoon van David. Er is van Hem getuigenis gegeven als de Zoon van God - bij de opwekking van Lazarus (hfdst. 11:4) en als Zoon van David bij Zijn intocht in Jeruzalem op een jonge ezel. Er was nog een titel die erkend moest worden. Als Zoon des mensen zal Hij al de koninkrijken van de aarde bezitten. Er komen enkele Grieken, (niet Hellenisten of Grieken, dat waren Grieks sprekende Joden uit vreemde landen, ze hoorden tot de verstrooiing. Hier waren het werkelijk Grieken) want het gerucht van Hem drong door in het buitenland, en zij willen Hem zien. Jezus zegt: "Het uur is gekomen, dat de Zoon des mensen verheerlijkt zal worden. "Maar nu denkt Hij terug aan hetgeen waaraan Maria met haar zalving voor Zijn hart uitdrukking had gegeven. Men had Hem als de Zoon van David horen aan te nemen; maar, nu Hij Zijn plaats inneemt als de Zoon des mensen, opent zich voor Hem noodzakelijk een heel ander verschieft. Hoe zou Hij gezien kunnen worden als Zoon des mensen, komende op de wolken van de hemel om alle dingen in bezit te nemen overeenkomstig de raadsbesluiten van God, zonder te sterven? Als Zijn dienst als mens op aarde voleindigd was, en Hij vrij was heengegaan, en desnoods twaalf legioenen engelen geroepen had, dan had niemand deel met Hem kunnen hebben; Hij zou alleen gebleven zijn. "Als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij alleen, maar als zij sterft, draagt zij veel vrucht." Indien Christus Zijn hemelse heerlijkheid neemt en daarin niet alleen wil zijn, sterft Hij om die heerlijkheid te verwerven en de zielen met Zich mee te voeren die God Hem gegeven heeft. Het uur was nu werkelijk gekomen, het kon niet langer uitblijven. Alles was nu klaar voor het einde van de proef die God genomen had met deze wereld, de mens en met Israël. En boven dit alles; de raadsbesluiten van God zouden in vervulling gaan.

Uiterlijk gezien was het een en al getuigenis van Zijn heerlijkheid. In triomf komt Hij Jeruzalem binnen - de schare roept Hem tot koning uit. Wat zouden de Romeinen doen? Ze zwegen voor het aangezicht van God (vgl. Zach.2:13). De Grieken kwamen en verlangden Hem te zien. Alles is gereed voor de heerlijkheid van de Zoon des mensen. Maar het hart van Jezus wist heel goed dat het noodzakelijk was dat Hij stierf voor die heerlijkheid, voor het tot stand brengen van het werk van God, om zelfs maar één mens bij Zich te hebben in de

heerlijkheid en om de schuur van God met tarwe te vullen overeenkomstig de raadsbesluiten van de genade. Er was voor schuldige zielen geen andere weg mogelijk om tot God te komen. Wat de liefde van Maria vooruit zag, weet Jezus naar waarheid; en Hij voelt het overeenkomstig Gods gedachten, en Hij onderwerpt Zich er aan. En op dit plechtige ogenblik antwoordt de Vader door er getuigenis van te geven op wat een heerlijke manier Jezus tot stand bracht, wat Zijn soevereine majesteit op dat ogenblik verlangde - Jezus verheerlijkte die majesteit volkomen door Zijn gehoorzaamheid. En wie kon dit behalve Hij, die door Zijn gehoorzaamheid de liefde en de kracht van God hier bracht? Want door die liefde en kracht van God volbracht Hij die verheerlijking.

De Heer brengt hier een belangrijk beginsel naar voren dat verbonden is met de waarheid van Zijn offer. Er was geen verbinding tussen het leven van de natuurlijke mens en God. In de Mens Christus Jezus was een leven dat in volmaakte harmonie was met God; maar Hij moet dit noodzakelijk afleggen met het oog op de toestand van de mens. Daar Hij van God was, kon Hij niet in verbinding blijven met de mens. De mens wilde het ook niet. Jezus wilde liever sterven, dan dat Hij Zijn dienst niet zou volbrengen door God te verheerlijken - dan dat Hij niet tot het einde toe gehoorzaam was. Maar iemand die zijn leven liefhad in deze wereld, zou het verliezen; want dat leven stond niet in verbinding met God. Als iemand door genade zijn leven haatte - zich van harte afzonderde van dit beginsel van vervreemding van God, en zijn leven aan Hem toewijdde - dan zou hij het bewaren en bezitten in de nieuwe en eeuwige toestand. Jezus te dienen was daarom: Hem te volgen; en waar Hij heenging, daar zou Zijn dienstknecht zijn. Als wij ons van harte verbinden aan Jezus hier beneden, zal dat zichtbaar zijn in ons volgen van de Meester. Het zal maken dat we deze wereld vaarwel zeggen (zoals Hij in werkelijkheid deze wereld verliet) en we zullen in plaats van hier Messiaanse zegeningen te ontvangen overgaan in de hemelse en eeuwige heerlijkheid van Christus. Als iemand Hem dient zal de Vader het gedenken en hem eren. Dit alles zegt de Heer met het oog op Zijn dood. De gedachte daaraan vervult Zijn geest en nu is Zijn ziel ontroerd. En zal Hij nu, in Zijn gerechtvaardigde vrees voor dat uur dat op zichzelf het oordeel van God is, en het einde van de mens zoals God hem hier op aarde geschapen heeft, God vragen Hem uit dat uur te verlossen? En, waarlijk, Hij was toen niet gekomen om Messias te zijn (al was Hij het), ook niet om het koninkrijk te nemen (al had Hij er recht op), maar Hij was juist voor dit uur gekomen - om stervend Zijn Vader te verheerlijken. Dat wil Hij doen, wat het ook voor Hem met zich meebrengt. "Vader, verheerlijk Uw naam!" is Zijn enige bede. Dit is volmaaktheid; Hij voelt wat de dood is; er zou geen offer geweest zijn als Hij dit niet had gevoeld. Maar terwijl Hij dit volmaakt gevoelde, is Zijn enige verlangen Zijn Vader te verheerlijken. Dit kostte Hem alles: het werk was in alles volmaakt.

Hij had het volmaakte verlangen om de Vader te verheerlijken, en wel tot in de dood en de Vader kon niet anders dan Hem antwoorden. Het lijkt mij toe dat de Vader in Zijn antwoord de opstanding aankondigt. Maar wat een genade en groot wonder dat het ons wordt toegestaan zulke mededelingen te horen. Het verbaast ons en vervult ons hart tegelijkertijd met aanbidding en genade als wij de volmaaktheid zien van Jezus, de Zoon van God, tot in de dood - zijn volstreekte volmaaktheid; en als wij zien hoe Hij, Zich volkomen bewust van wat de dood was, alleen de heerlijkheid van de Vader zoekt; en als wij horen hoe de Vader Hem antwoordt - een antwoord dat het offer van de Zoon en de heerlijkheid van de Vader Zelf zedelijk vereisten. Daarom zegt Hij: "Ik heb Hem verheerlijkt en Ik zal Hem opnieuw verheerlijken." Ik geloof dat Hij Hem verheerlijkt had in de opwekking van Lazarus en dat Hij

Hem opnieuw zou verheerlijken in de opstanding van Christus - een opstanding in heerlijkheid, die op zichzelf onze opstanding in zich sluit, zoals de Heer ook gezegd had zonder de Zijnen te noemen.

De opstanding vindt plaats in dezelfde toestand als waarin Christus is. Lazarus werd opgewekt terwijl Christus hier in het vlees leefde, en Lazarus wordt opgewekt tot het leven in het vlees. Wanneer Christus in heerlijkheid ons opwekt, zal Hij ons opwekken in heerlijkheid. En zelfs nu terwijl Christus verborgen is in God, is ons leven daar verborgen met Hem.

Laten we nu op de samenhang letten van de waarheden in dit opmerkelijke gedeelte. Het uur was gekomen dat de Zoon des mensen verheerlijkt zou worden.. Maar hiertoe was het nodig dat de kostbare tarwekorrel in de aarde viel en stierf; anders zou hij alleen blijven. Dit was het algemene beginsel. Het natuurlijke leven van deze wereld in ons heeft geen deel met God. Jezus moeten we volgen. Zodoende zullen we bij Hem zijn - en dan dienen we Hem. En zo zullen we ook door de Vader geëerd worden. Wat Hemzelf aangaat, ziet Christus de dood onder de ogen en voelt Hij alles wat sterven voor Hem zal betekenen. Toch wijdt Hij Zich aan één ding: de heerlijkheid van Zijn Vader. De Vader geeft Hem hierop antwoord. Zijn verlangen zou vervuld worden. Zijn volmaaktheid zou niet onbeantwoord blijven. De mensen horen dit als een stem van de Here God, zoals in de psalmen beschreven staat (Ps.29:3-4). In dit alles heeft Christus Zichzelf geheel terzijde gesteld en alleen gesproken over de eer van Zijn volgelingen en de heerlijkheid van Zijn Vader. En nu verklaart Hij dat deze stem terwille van die mensen kwam, opdat ze zouden begrijpen wat Hij voor hun heil betekende. Hij, die Zich zo terzijde heeft gesteld en Zich aan alles heeft onderworpen om Zijns Vaders wil, ziet dan voor Zich, niet de toekomstige heerlijkheid, maar de waarde, de betekenis, de heerlijkheid van het werk dat Hij ging volbrengen. Dat is het middelpunt van de ontwikkeling van de beginselen die we besproken hebben. In Zijn dood werd **de wereld** geoordeeld: Satan was de overste van de wereld en hij wordt buiten geworpen: schijnbaar gebeurde dit met Christus. Door de dood deed Hij zedelijk en als Rechter hem teniet die de macht van de dood had. Het was de totale en volslagen vernietiging van al de rechten van de vijand, over wie en wat ook, toen de Zoon van God en Zoon des mensen als Mens het oordeel van God droeg in gehoorzaamheid tot de dood. Al de rechten die Satan bezat door de ongehoorzaamheid van de mens en Gods oordeel daarover, bezat hij alleen ingevolge de aanspraken van God op de mens, en deze vallen nu terug aan Christus alleen. En tussen God en de wereld, verhoogd aan het kruis, waar Hij het loon van de zonde draagt, wordt Christus het Middelpunt dat alle mensen tot Zich trekt, opdat ze door Hem tot God kunnen naderen. Zolang Jezus op aarde leefde had men Hem moeten erkennen als de beloofde Messias. Van de aarde verhoogd, als een slachtoffer voor Gods aangezicht, is Hij niet meer van deze aarde, immers Hij leeft hier niet meer. Maar zo verhoogd, wordt Hij Degene die allen die op aarde leven tot God trekt. Zij waren vervreemd van God, zo als we al gezien hebben: maar nu Hij aan het kruis verhoogd is kunnen zij daar (door genade) tot Hem komen en het leven ontvangen door de dood van de Heiland. Jezus waarschuwt de mensen dat Hij, het licht van de wereld, nog maar korte tijd bij hen zou blijven. Ze moesten geloven nu het nog tijd was. Spoedig zou het donker worden en ze zouden niet weten waar ze heen gingen. We zien dat de liefde van Jezus nooit verkoelt, welke gedachten Zijn hart ook bezighouden. Hij denkt aan de mensen om Hem heen, aan de mensen in hun nood.

Toch geloofden zij niet, overeenkomstig het getuigenis dat de profeet had gegeven met het oog op Zijn vernedering tot de dood. Jesaja gaf dit getuigenis toen hij het visioen zag van Zijn goddelijke heerlijkheid, die over een weerspannig volk slechts het oordeel kon brengen (Js.53 en Js.6).

Niettemin zou Zijn vernedering hun heil worden, want zo is de genade! En in de heerlijkheid, die hen veroordeelde, zou God gedenken aan de raadsbesluiten van Zijn genade. Want deze raadsbesluiten zijn evenzeer vruchten van die heerlijkheid als het oordeel dat de driemaal heilige Here der heerscharen over het kwaad moest uitspreken. Dit oordeel werd wel in Zijn lankmoedigheid eeuwenlang uitgesteld, maar nu de laatste pogingen van Zijn barmhartigheid versmaad en verworpen werden, zou het vonnis worden voltrokken. Zij hadden de eer van de mensen meer lief dan de eer van God.

Tenslotte deelt Jezus hun ernstig mee wat Zijn komst werkelijk betekende: Zij die in Hem geloofden, in die Jezus die zij op aarde zagen, geloofden in feite in Zijn Vader, en zagen Zijn Vader. Hij was gekomen als het licht, en zij die geloofden zouden niet meer in de duisternis wandelen. Hij oordeelde niet; Hij was gekomen om te behouden; maar het woord dat Hij gesproken had zou hen die gehoord hadden oordelen, want het was het woord van de Vader, en het was eeuwig leven.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 13

De Heer neemt nu dan de plaats in van Hem die tot de Vader gaat. De tijd daarvoor was gekomen. Hij neemt Zijn plaats in in de hoge, overeenkomstig de raadsbesluiten van God, en staat niet langer in verbinding met een wereld die Hem verworpen had. Maar Hij heeft de Zijnen lief tot het einde. Twee dingen staan Hem voor ogen: enerzijds de zonde, die een voor Zijn hart zo uiterst pijnlijke vorm aanneemt; anderzijds het bewustzijn dat Hij als Mens alle heerlijkheid ontvangen heeft, en het bewustzijn van waar Hij was gekomen en waar Hij heen ging; dat wil zeggen, Wie Hij is in Zijn Persoon en als de Hemelse in betrekking tot God; en de heerlijkheid die Hij heeft ontvangen. Hij was van God uitgegaan en Hij ging tot God; en de Vader had Hem alles in de handen gegeven.

Maar noch Zijn binnegaan in de heerlijkheid, noch de harteloosheid van de zonde van de mens, kan maken dat Zijn hart niet bezig zou zijn met Zijn discipelen of zelfs met wat zij nodig hebben. Maar in Zijn liefde werkt Hij nu, om hen in verbinding te brengen met Zichzelf op de nieuwe plaats die Hij hun bereidde door Zelf zo de heerlijkheid in te gaan. Hij kon niet langer bij hen blijven op aarde, en als Hij hen verliet en achter moest laten, wilde Hij hen niet prijsgeven, maar hen geschikt maken om te zijn waar Hij was. Hij had hen lief met een door niets te stuiten liefde die doorging om de vruchten der liefde te volmaken. En Hij moest hen geschikt maken om bij Hem te zijn. Wat een heerlijke verandering bracht die liefde teweeg, vergeleken al met Zijn verblijf bij hen hier beneden! Zij zouden deel hebben met Hem die van God was uitgegaan en tot God heenging en Wie de Vader alle dingen in handen gegeven had, maar dan moesten zij geschikt zijn om daar bij Hem te zijn. Met dit doel is Hij daar toch nog hun Dienstknecht in de liefde, en nog meer dan dat het ooit het geval was geweest. Ongetwijfeld was Hij dit geweest in Zijn volmaakte genade, maar dat was zolang Hij onder hen inging en uitging. Zodoende vormden zij in zeker opzicht één gezelschap. Zij aten allen samen het avondmaal aan één tafel. Maar Hij geeft deze positie op doordat Hij tot God heengaat, zoals Hij ook Zijn persoonlijke verbinding met Zijn discipelen opgaf toen Hij ten hemel voer. Maar al doet Hij dit, Hij omgordt Zich toch om hen te dienen, en neemt water om hun voeten te wassen.

Hij wast met water. Hier is geen sprake van bloed. Stellig is het noodzakelijk dat men in Zijn bloed gewassen is. Hij is niet gekomen door het water alleen, maar door het water en het bloed. Hier gaat het evenwel in ieder opzicht om de wassing met water. Hij heeft ons eenmaal van onze zonden gewassen in Zijn eigen bloed, en dit wordt in geen enkel opzicht ooit herhaald. Dan had Christus dikwijls moeten lijden. Zie Hb.9-10. Wat betreft het feit of onze zonden ons toegerekend zullen worden, hebben wij geen geweten van zonden meer.

Toen de Heer mens werd, heeft Hij de gestalte van een slaaf aangenomen (Fp.2). Deze positie van slaaf geeft Hij nooit meer op. Men had kunnen denken dat Hij dit wel deed toen Hij de heerlijkheid binnenging, maar hier laat Hij ons zien, dat het niet het geval is. Nu zegt Hij zoals in Ex.21: Ik heb mijn meester lief, Ik heb mijn vrouw lief, Ik heb mijn kinderen lief, Ik wil niet vrij uit gaan; en wordt voor altijd slaaf zelfs al had Hij twaalf legioenen engelen

kunnen krijgen. Hier is Hij Die man om hun de voeten te wassen die verontreinigd zijn terwijl zij door deze wereld gaan. In Luk.12 zien we dat Hij deze plaats van Dienstknecht blijft innemen. Een heerlijke gedachte dat Hij Zelf daar om ons te verblijden ons bedient van de beste hemelse zegeningen.

Al is Hij in de hemel, Hij dient ons nog steeds. Het gevolg van deze dienst is, dat de Heilige Geest, door middel van het Woord, praktisch al de verontreinigingen wegneemt die wij oplopen doordat we wandelen in deze zondige wereld. Op onze weg komen wij in aanraking met deze wereld, die Christus heeft verworpen. Als onze Voorspraak in de hoge (vergelijk 1 Johannes 2), reinigt Hij ons van de verontreinigingen van deze wereld door de Heilige Geest en het Woord. Hij maakt ons rein met het oog op onze betrekking tot God, Zijn Vader. Hij heeft ons daarin gebracht, door Zelf als Mens in de hemel in die betrekking te treden.

Omdat Hij tot God heenging, was er een reinheid nodig die bij de tegenwoordigheid van God paste. Hier gaat het er echter om alleen de voeten te laten wassen. De priesters die God dienden in de tabernakel werden bij hun wijding geheel gewassen. Deze wassing werd niet herhaald. Zo geldt voor ons, dat als wij eenmaal geestelijk vernieuwd zijn door het Woord, dit niet herhaald wordt. "Wie geheel gewassen is, heeft alleen nodig de voeten te laten wassen." We hebben in deze tekst twee woorden voor wassen. Het eerste is het hele lichaam baden; het tweede wassen van handen of voeten. Het laatste hebben wij voortdurend nodig. Maar wanneer wij eenmaal door het Woord uit water geboren zijn worden we niet opnieuw nog eens geheel gewassen, evenmin als de eerste wijding van de priesters werd herhaald. De priesters wisten hun handen en voeten elke keer dat zij hun dienstwerk begonnen en tot God naderden. Onze Jezus herstelt de gemeenschap en vernieuwt de kracht om God te dienen, wanneer wij die zijn kwijtgeraakt. Hij doet dit, en met het oog op onze gemeenschap en dienst, want persoonlijk zijn wij geheel rein voor het aangezicht van God. Deze dienst was de dienst van Christus - Zijn liefdedienst. Hij droogde hun voeten af met de linnen doek waarmee Hij omgord was. Het omgord zijn spreekt van Dienstwerk. Het reinigingsmiddel was water -het Woord, toegepast door de Heilige Geest. Petrus deinst terug voor de idee dat Christus Zich zo zou vernederen; maar wij moeten ons onderwerpen aan de gedachte dat onze zonde zo erg is dat niets minder dan de vernedering van Christus ons er ooit van kan reinigen. Er is niets anders waardoor wij werkelijk de volmaakte en verblindende reinheid van God of de liefde en toewijding van Christus zullen leren kennen. En wanneer wij die reinheid en liefde in ons leven verwerklijken, is ons hart geheiligd voor de tegenwoordigheid van God.

Vs.9, Petrus dan wilde dat de Heer ook zijn handen en zijn hoofd waste. Maar dat is al gebeurd. Als we Hem toebehoren zijn we wederom geboren en gereinigd door het Woord dat Hij reeds op onze zielen heeft toegepast. We verontreinigen slechts onze voeten bij het wandelen. Volgens het voorbeeld van deze dienst die Christus in genade verricht, moeten wij te werk gaan ten opzichte van onze broeders.

Judas was niet rein; hij was niet wederom geboren, en hij was niet rein door het woord dat Jezus gesproken had. Toch was ook hij door de Heer uitgezonden, en wie hem ontvangen had, had Christus ontvangen. En dit geldt ook voor hen die Hij zendt door Zijn Geest. Deze gedachte brengt het verraad van Judas de Heer voor de aandacht; Zijn ziel is ontroerd bij die gedachte, en Hij ontlast Zijn hart door dit tegen Zijn discipelen te zeggen. Wat de Heer hier

zo bezighoudt is niet dat Hij wist wie Hem zou verraden, maar het feit dat **één van hen** dat zou doen, één van hen die voortdurend in Zijn gezelschap waren geweest.

Omdat de Heer dit zei, keken de discipelen elkaar aan. Nu was er één dicht bij Hem, de discipel die door Jezus geliefd werd; want in heel dit gedeelte van het Evangelie van Johannes staat het getuigenis van de genade tegenover de verschillende vormen van boosheid en slechtheid in de mens. Die liefde van Jezus had het hart van Johannes gevormd - zodat hij zijn ziel aan Hem toevertrouwde en de Heer bestendig liefhad. Daardoor was hij zonder enige bijbedoeling dicht genoeg bij Jezus om van Hem mededelingen te ontvangen. Niet om die te ontvangen nam hij zo dicht plaats bij Jezus; hij was daar omdat hij de Heer liefhad, wiens eigen liefde hem zo aan Zich verbonden had. Maar nu hij daar was, kon de Heer dingen meedelen. Op die manier kunnen ook wij nog door de Heer onderwezen worden.

Petrus had Hem lief: maar er was te veel van Petrus zelf bij, wat een belemmering was voor vertrouwelijke omgang; 't was geen belemmering evenwel om te dienen, als God hem daartoe riep, en dit heeft Hij in genade gedaan toen Hij hem helemaal gebroken had en hem zichzelf had doen kennen. Wie van de twaalven heeft getuigd als Petrus, in wie God machtig werkte onder de besnijdenis? Maar we vinden in zijn brieven niet wat we in die van Johannes aantreffen. (Anderzijds heeft Petrus zijn leven gegeven voor de Heer. Johannes mocht blijven om voor de gemeente te zorgen: er is geen bewijs dat hij martelaar is geworden). Bovendien heeft ieder zijn eigen plaats, die God in Zijn vrijmacht aanwijst. Petrus had Christus lief; en we vinden hem steeds samen met Johannes, want hun gemeenschappelijke liefde verbond hen aan elkaar. Zo zien we ook aan het eind van dit Evangelie dat Petrus graag wil weten wat het lot van Johannes zal zijn. Daarom geeft hij hier Johannes een wenk om aan de Heer te vragen,

wie van hen het was die Hem zou overleveren. Laten we het niet vergeten: als we dicht bij Jezus zijn, omdat we bij Hemzelf willen zijn, zullen we Zijn gedachten kennen wanneer bezorgde, onrustige gedachten bij ons opkomen. Jezus wijst Judas aan door middel van de bete die Hij ingedoopt had. Dit zou ieder ander belet hebben om op de boze weg verder te gaan, maar voor Judas bezegelde het zijn ondergang. In werkelijkheid is dit min of meer zo met iedere gunst die God bewijst en die het hart verwerpt. Na de bete vaart de satan in Judas. Hij was al een boze door zijn geldzucht en doordat hij telkens toegaf aan alledaagse verleidingen. Hoewel hij steeds bij Jezus was verhardde hij zijn hart voor het werk van de genade die hij altijd kon zien en die aan zijn zij was. De genade was hem in zeker opzicht ook bewezen. Maar hij gaf gehoor aan de influistering van de vijand, en stelde zich beschikbaar als werktuig van de overpriesters om de Heer te verraden. Hij wist wat zij wensten en hij gaat zich aanbieden. Doordat hij zo lange tijd vertrouwd was geweest met de genade en aanwezigheid van Jezus, terwijl hij zich onderhand aan de zonde overgaf, verloren die genade en de Persoon van Christus toen al hun invloed op hem. Zo raakte hij in een toestand waarin hij ongevoelig was voor wat het inhield Hem te verraden. De kennis die hij bezat van de macht van de Heer hielp hem slechts om zich aan het kwaad over te geven, en maakte de verzoeking van Satan nog sterker. Want het stond blijkbaar vast voor Judas dat Jezus er altijd in zou slagen Zich te bevrijden uit de handen van Zijn vijanden. En voor zover het om macht ging had Judas er gelijk in als hij dacht dat de Heer dat zou kunnen. Maar wat wist hij van de gedachten van God af? Zedelijk was alles duisternis in zijn ziel.

En nu, na dit laatste getuigenis, dat zowel een bewijs was van genade als van de ware toestand van zijn hart dat er ongevoelig voor was (zoals in de hierdoor vervulde Psalm staat) vaart de satan in hem. Satan neemt bezit van hem om hem ongevoelig te maken voor alles wat hem had kunnen doen beseffen hoe afschuwelijk het was wat hij deed; want zelfs zijn menselijk gevoel zou hem de kracht benomen hebben om dat kwaad te volbrengen. Maar de satan draagt er zorg voor dat noch zijn hart noch zijn geweten ontwaken zal als hij dit kwaad bedrijft. Een

vreselijke toestand! Satan heeft hem in zijn bezit, tot hij gedwongen wordt hem over te laten aan het oordeel waarvoor hij hem niet kan beveiligen, en dat hemzelf zal treffen op de door God vastgestelde tijd. Toen het kwaad gedaan was stond dat oordeel het geweten van Judas duidelijk voor ogen - maar toen was het te laat. Dat besef maakte hem wanhopig en des te meer wanhopig door zijn verbinding met Satan. Maar het dwingt hem om van Jezus te getuigen tegenover hen die van zijn zonde hadden geprofiteerd en die met zijn angst en ellende de spot dreven. Want wanhoop spreekt de waarheid; de sluier wordt weggezakt: er is geen zelfbedrog meer: het geweten wordt bloot gelegd voor het aangezicht van God, maar het staat voor Zijn gericht. Satan bedriegt daar niet meer; en men kent, niet de genade, maar de volmaaktheid van Christus. Judas getuigde van de onschuld van Jezus, zoals de moordenaar aan het kruis ook deed. Op die manier hebben het verderf en de dood het gerucht van Zijn wijsheid vernomen: maar alleen God kent haar (Job 28:22-23).

Jezus wist in welke toestand Judas verkeerde. Het was slechts het laatste dat verricht moest worden, voor wat Hij zou gaan doen, en dat gebeurde door middel van iemand voor wie geen enkele hoop meer was. "Wat gij doet, doe het spoedig", zegt Jezus. Maar wat een woorden zijn dat, als wij ze horen uit de mond van Hem die de liefde zelf was! Toch was de blik van Jezus nu niet op Zijn eigen dood gericht. Hij is alleen. Niemand, zelfs Zijn discipelen niet, hadden deel met Hem. Zij konden evenmin volgen waar Hij heenging, als de Joden zelf. Plechtig uur, maar vol heerlijkheid! Hij, een Mens, stond op het punt God te ontmoeten in wat de mens scheidde van God. Hij zou God ontmoeten in het gericht. Dit zegt Hij eigenlijk zodra Judas naar buiten is gegaan. De deur die achter Judas dicht ging, scheidde Christus van deze wereld.

Vs.31. Hij zegt: "Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt." Hij had dit gezegd toen de Grieken kwamen; maar toen ging het om de toekomstige heerlijkheid, dat wil zeggen, Zijn heerlijkheid als Hoofd van alle mensen, en in werkelijkheid Hoofd boven alles. Maar nu kon dat nog niet, en Hij zei: "Vader, verheerlijk Uw naam!" Jezus moest sterven. **Daardoor** werd de naam van God verheerlijkt in een wereld waar de zonde was. Het was de heerlijkheid van de Zoon des mensen om Gods naam te verheerlijken op de plaats waar al de macht van de vijand, de gevolgen van de zonde, en het oordeel van God over de zonde openbaar werden; op de plaats waar de zondekwesatie beslist werd; waar Satan en God elkaar ontmoetten. De Satan in zijn macht over de zondige mens, de mens onder de zonde en wel in haar volle ontwikkeling, in open vijandschap tegen God. En in deze ontmoeting met God was Satan niet zoals in het geval van Job een werktuig in Gods hand om tucht uit te oefenen maar gerechtigheid. Het ging er om wat God was tegen de zonde, maar waarin, doordat Christus Zichzelf gaf, al Gods eigenschappen werkzaam zouden zijn en verheerlijkt zouden worden. En in werkelijkheid zijn, door wat aan het kruis gebeurde, al de volmaaktheden van God verheerlijkt, daar ze openbaar gemaakt zijn door Jezus, of door middel van wat Jezus deed en leed.

De volmaaktheden van God waren in Hem rechtstreeks geopenbaard, voorzover het de genade betrof. Maar nu was er gelegenheid om al de volmaaktheden van God werkzaam te doen zijn. Daarom moest Hij een plaats innemen die Hem op de proef zou stellen in overeenstemming met de eigenschappen van God. Zo zou de goddelijke volmaaktheid van al die eigenschappen ontvouwd kunnen worden door middel van de mens, in Jezus, daar waar Hij de plaats van de mens innam. En toen Hij tot zonde werd gemaakt, Gode zij dank, voor de zondaar, is God in Hem verheerlijkt. Want wat zien wij in feite verenigd in het kruis? De volledige macht van Satan over alle mensen; alleen Jezus uitgezonderd; de mens in volkomen en open vijandschap tegen God in de verwerping van Zijn Zoon; God geopenbaard in genade. Vervolgens in Christus, als Mens, volmaakte liefde tot Zijn Vader, en volmaakte gehoorzaamheid, en wel daar waar de zonde was; dit wil zeggen: we zien Hem tot zonde gemaakt; want Zijn liefde tot de Vader en Zijn gehoorzaamheid bleken volmaakt toen Hij voor het aangezicht van God als zonde aan het kruis was. Verder zien we dat de majesteit van God wordt gehandhaafd en verheerlijkt (Hebr. 2:10); Zijn volmaakt, rechtvaardig oordeel als Heilige over de zonde; maar in dat oordeel zien we Zijn volmaakte liefde voor zondaars, in de overgave van Zijn eengeboren Zoon. Want hieraan hebben wij de liefde gekend (Jh.3:16). Samenvattend kunnen we zeggen dat wij aan het kruis zien: de mens in grenzeloos kwaad; de haat tegen dat wat goed was; de volkomen macht van satan over de wereld; de overste van deze wereld; de Mens in volmaakte goedheid, gehoorzaamheid en liefde tot de Vader ten koste van alles wat Hemzelf betreft; God in absolute, oneindige rechtvaardigheid tegen de zonde, en in oneindige goddelijke liefde tot de zondaar. De kwestie van goed en kwaad werd voorgoed, volkomen beslist; het heil werd bewerkt; en de grondslag voor de nieuwe hemel en de nieuwe aarde gelegd. Inderdaad kunnen we zeggen: "Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt." De eerste mens heeft God schandelijke oneer aangedaan; in de Tweede Mens is Hij oneindig meer verheerlijkt. En daarom laat God de Mens (Christus) plaats nemen in de heerlijkheid, en terstond; Hij wacht niet op het Koninkrijk. Maar dit alles kan ons nog duidelijker worden als we nagaan wat er plaats vond. Want het kruis is volgens God het middelpunt van het heelal; het is de grondslag van ons heil en onze heerlijkheid, en de schitterendste openbaring van Gods eigen heerlijkheid, het middelpunt van de geschiedenis van de eeuwigheid.

Toen de Grieken Hem wensten te zien, had de Heer gezegd: „Het uur is gekomen, dat de Zoon des mensen verheerlijkt zal worden." Hij sprak toen over Zijn heerlijkheid als Zoon des mensen; de heerlijkheid die Hij onder die titel zou aannemen. Hij gevoelde zeker dat Hij Zelf door de dood moest gaan om mensen in die heerlijkheid te brengen. Maar, één ding hield Hem geheel bezig en maakte Zijn gedachten los van de heerlijkheid en van het lijden: het verlangen, dat Zijn hart vervulde, dat Zijn Vader verheerlijkt zou worden. Alles was nu zover dat die verheerlijking zou plaats vinden, en het ogenblik brak aan toen Judas, (die de grenzen van Gods rechtvaardig en volmaakt geduld overschreed) naar buiten ging en zijn ongerechtigheid de vrije teugel gaf om de misdaad geheel uit te voeren, die tot de wonderlijke vervulling van Gods raadsbesluiten zou leiden. In Jezus aan het kruis is de Zoon des mensen nu verheerlijkt op een manier die nog veel meer bewondering afdwingt dan zelfs Zijn heerlijkheid die Hem als Zoon des mensen toekomt ooit zal doen. We weten dat Hij met die heerlijkheid bekleed zal zijn: maar aan het kruis droeg de Zoon des mensen alles wat nodig was om al de heerlijkheid van God volmaakt te ontvouwen. Het hele gewicht van die heerlijkheid kwam op Hem te rusten om Hem te beproeven, zodat men zou kunnen zien of

Hij daaronder kon staande blijven, en of Hij die heerlijkheid waar - en grootmaken kon. En wel door die heerlijkheid daar tentoon te spreiden waar, overigens, de zonde die heerlijkheid verborg en om zo te zeggen op een goddeloze manier logenstrafte. Was de Zoon des mensen in staat om zo'n plaats in te nemen, zo'n taak op Zich te nemen en te voltooien, en tot het einde toe onfeilbaar op Zijn plaats staande te blijven? Ja, dat heeft Jezus gedaan. De majesteit van God moest gehandhaafd worden tegenover de onbeschaamde opstand van Zijn schepsel. Zijn waarheid, die de mens met de dood had bedreigd, moest worden gehandhaafd. Zijn gerechtigheid - wie kan daarvoor bestaan? - moest haar loop hebben tegen de zonde. En tevens moest Zijn liefde volkomen blijken. Terwijl satan hier al de treurige rechten bezit, die hij door onze zonde had verkregen, heeft Christus God volkomen verheerlijkt. Dat deed Christus; als de volmaakte Mens, alleen, gescheiden van alle andere mensen, in gehoorzaamheid, en als mens slechts met één doel, namelijk de heerlijkheid van God; zodoende, goddelijk volmaakt, offert Hij **Zichzelf** op voor dat doel. God werd verheerlijkt **in Hem**. Zijn gerechtigheid, Zijn majesteit, Zijn waarheid, Zijn liefde - ze werden op het kruis alle waargemaakt zoals ze in Hemzelf zijn. En alleen daar werden ze geopenbaard; en wel met betrekking tot de zonde.

En nu is God vrij om te doen overeenkomstig hetgeen Hij in Zichzelf is; zonder dat ook maar één eigenschap een andere verbergt, verdoezelt of tegenspreekt. De waarheid veroordeelde de mens ter dood; de gerechtigheid veroordeelde de zondaar voor eeuwig, de majesteit eiste uitvoering van het vonnis. Waar bleef dan de liefde? Indien de liefde, zoals de mensen die opvatten, alles door de vingers zag, waar zou dan Zijn majesteit en Zijn gerechtigheid zijn? Bovendien, dit kon niet; het zou ook in werkelijkheid geen liefde zijn, maar onverschilligheid ten opzichte van het kwaad. Door middel van het kruis is Hij rechtvaardig en Hij rechtvaardigt in genade; is Hij liefde, en in die liefde schenkt Hij de mens Zijn gerechtigheid. Voor de gelovige komt de gerechtigheid van God in de plaats van zijn zonde. De zonde van de mens verdwijnt geheel voor het heldere licht dat de genade verspreidt, maar ook de gerechtigheid van de mens. Die donkere wolk doet in geen enkel opzicht de soevereine heerlijkheid vervagen van zulke genade jegens de mens, die werkelijk van God vervreemd was.

En wie heeft die tot stand gebracht? Wie heeft zo'n vaste grondslag gelegd voor al Gods heerlijkheid, wat de openbaring en handhaving ervan betreft waar die heerlijkheid praktisch door de zonde in gevaar was gebracht? Het is de Zoon des mensen. Daarom verheerlijkt God Hem met Zijn eigen heerlijkheid; want het was werkelijk die heerlijkheid die Hij heeft bevestigd en heerlijk gemaakt, toen ze voor de ogen van Zijn schepselen was uitgewist door de zonde - al kan Zijn heerlijkheid op zichzelf nooit uitgewist worden. En niet alleen legde Hij er een vaste grondslag voor, maar Gods heerlijkheid werd zodoende verwerkelijkt als door geen enkel ander middel mogelijk was geweest. Nooit bleek de liefde als in de gave van de Zoon van God voor zondaars; nooit werd de gerechtigheid (waarvoor de zonde onverdraaglijk is) zo openbaar als toen zij zelfs de Zoon zelf niet spaarde toen Hij de zonde op Zich nam; nooit was er een majesteit als die, welke de Zoon van God Zelf verantwoordelijk stelde voor de volle omvang van wat zij eiste (vgl. Hb.2); nooit was er waarheid als die welke niet bezweek voor de noodzaak van Jezus dood. Nu kennen wij God.

En daar God Verheerlijkt is in de Zoon des mensen, verheerlijkt Hij Hem in Zichzelf. Maar bijgevolg wacht Hij niet tot de dag van Zijn heerlijkheid bij de mensen, volgens de gedachte

die we in hfdst. 12 aantreffen. God roept Hem om plaats te nemen aan Zijn eigen rechterhand, en laat Hem daar terstond en alleen zitten. Wie kon daar zijn (tenzij in de geest) behalve Hij? Hier wordt Zijn heerlijkheid in verbinding gebracht met het werk dat Hij alleen kon doen - met wat Hij alleen had moeten doen; en waarvan Hij alleen met God de vruchten moest genieten; want Hij was God.

Andere heerlijkheden zullen volgen op hun tijd. Die zal Hij delen met ons, al neemt Hij in alle dingen de eerste plaats in. Hier is en moet Hij eeuwig alleen zijn, dat wil zeggen, in wat Hemzelf persoonlijk toekomt. Want wie deelde het kruis met Hem, waar Hij voor de zonde leed en de gerechtigheid vervulde? Wij delen het inderdaad met Hem voorzover we lijden terwille van de gerechtigheid, en uit liefde tot Hem en Zijn volk, misschien zelfs tot de dood. En zo zullen wij Zijn heerlijkheid ook delen. Maar het is duidelijk dat wij God niet konden verheerlijken met het oog op de zonde. Alleen Hij die geen zonde gekend heeft kon tot zonde worden gemaakt. Alleen de Zoon van God kon deze last dragen.

In het gevoel van deze dingen spreekt de Heer met liefde tot Zijn discipelen. Zijn hart heeft verlichting gevonden in het uitspreken van die heerlijke gedachten, die wonderbare raadsbesluiten. Nu zegt Hij hun, dat hun samenzijn met Hem hier beneden spoedig voorbij zou zijn, dat Hij ergens heen ging waar zij Hem niet konden volgen, evenmin als de ongelovige Joden. In bepaald opzicht zou de broederliefde Zijn plaats innemen. Zij moesten elkaar liefhebben zoals Hij hen had liefgehad, met een liefde die boven de vleselijke tekortkomingen in hun broeders stond, met broederliefde die in dit opzicht genadig was. Als nu de belangrijkste zuil werd weggenomen, waartegen velen in het rond leunden, moesten zij elkaar steunen, hoewel niet in eigen kracht. En op die manier zou men de discipelen van Christus kennen. Nu wil Simon Petrus indringen waar geen mens, behalve Jezus binnen kon gaan - in de tegenwoordigheid van God over het pad van de dood. Dit is vertrouwen in het vlees. In genade zegt de Heer hem dat dit nu nog niet kon. Hij moet de dood, die voor de mens peilloos diepe zee, in droog land veranderen, die Jordaan die geheel buiten zijn oevers was getreden. En daarna, als de dood niet meer het oordeel van God zou zijn, noch de macht die door Satan werd uitgeoefend (want in deze twee opzichten heeft Christus de macht van de dood voor de gelovige geheel teniet gedaan) dan zou Zijn arme discipel terwille van de gerechtigheid en terwille van Christus door de dood mogen gaan. Maar Petrus wilde Hem volgen in zijn eigen kracht, en hij zegt dat hij zelf juist datgene kon doen, wat de Heer voor hem ging doen. En toch, in werkelijkheid vervult de eerste beweging van de vijand hem met vrees, hij deinst terug voor de stem van een dienstmeisje, en verloochent zijn Meester die hij liefhad. In de dingen van God kan vleselijk vertrouwen ons alleen maar in een positie brengen waar we geen stand kunnen houden. Oprechtheid alleen kan niets utruchten tegen de vijand. We hebben de kracht van God nodig.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 14

De Heer begint nu een gesprek met Zijn discipelen met het oog op Zijn heengaan. Hij zou ergens heengaan waar zij niet konden komen. Voor zover de mensen zagen zouden zij alleen achterblijven op aarde. Met het oog op die schijnbare eenzaamheid waarin zij zouden verkeren, richt de Heer het woord tot hen. Hij maakt hun duidelijk dat Hij een Voorwerp van het geloof was, zoals God dat was. En daarbij ontvouwt Hij voor hen de hele waarheid met betrekking tot hun toestand. Zijn werk is hier niet het onderwerp waarover Hij spreekt, maar de positie die zij in de kracht van dat werk zouden innemen. Zijn Persoon had voor hen de sleutel moeten zijn om hun positie te begrijpen, en Hij zou dat nu zijn, want de Heilige Geest, de Trooster, zou komen en de kracht zijn waardoor zij van hun plaats zouden genieten, en nog meer dan dat.

Op de vraag die Petrus stelde: “Heer, waar gaat Gij heen?” had de Heer antwoord gegeven. Maar op het verlangen van het vlees om het pad te volgen dat Jezus toen zou gaan, kon de Heer slechts antwoorden dat de kracht van het vlees daar van geen nut was. Arme Petrus! Feitelijk stelde hij voor dat hij Christus in de dood zou volgen.

Maar wanneer de Heer de onmacht van het vlees aantoont en er voor ons zo het doodvonnis over uitsprekt, kan Hij, in hfdst. 14, openbaren wat na de dood voor het vlees het deel is van het geloof. Wat wij nu bezitten door Zijn dood, werpt zijn licht terug en leert ons wie Hij was hier op aarde en van eeuwigheid voordat de wereld er was. Wat de Heer aangaat: Hij keerde slechts, terug naar de plaats vanwaar Hij was gekomen. Maar Hij denkt eerst aan Zijn discipelen, op de plaats waar zij zich bevonden, en troost hen door uit te leggen op welke manier zij toch bij Hem zouden zijn, al waren ze niet waar Hij zou zijn. En in zeker opzicht zou het zo nog beter voor hen zijn dan toen zij Hem hier beneden volgden. Zij zagen God niet lichamelijk aanwezig bij zich; zij verheugden zich in Zijn aanwezigheid doordat zij in Hem geloofden. Nu zou het precies zo worden met betrekking tot Jezus. Zij moesten in Hem geloven. Hij liet hen niet in de steek nu Hij van hen wegging; Hij gaf hen niet prijs, alsof er alleen voor Hem plaats was in het huis van Zijn Vader, (een zinspeling op de tempel als beeld van de woonplaats van God). Er was plaats voor hen allen. Let er op dat de Heer in Zijn gedachten er steeds mee bezig is dat Hij daarheen gaat. We zien Hem hier niet als de Messias, maar in de verhoudingen waarin Hij volgens de eeuwige waarheden van God stond. Hij had steeds Zijn heengaan voor ogen: als er geen plaats was geweest voor hen, zou Hij het hun gezegd hebben. Hun plaats was bij Hem. Maar Hij ging een plaats voor hen bereiden. Zonder dat Hij de verlossing, en Zichzelf als de nieuwe mens overeenkomstig de kracht van die verlossing, in de hemel zou voorstellen, zou er daar geen plaats bereid kunnen worden. Hij gaat de hemel binnen in de kracht van dat leven, dat hen daar ook binnen zou voeren. Maar moesten zij dan alleen daarheen gaan om weer bij Hem te komen? Nee, en evenmin zou Hij Zich weer hier beneden bij hen voegen. Hij sprak nu over de hemel, niet over de aarde. Ook zou Hij niet eenvoudigweg anderen sturen om hen te halen, maar Hij zou Zelf komen om hen te halen die Hem zo dierbaar waren. Hij zou Zelf komen om hen tot Zich te nemen, opdat zij ook mochten zijn waar Hij was. Hij zou van de troon van de Vader

komen; vanzelfsprekend kunnen zij daar niet zitten, maar Hij zal hen daar ontvangen, waar Hij in heerlijkheid voor de Vader zal zijn. Zij hoorden daar bij Hem - een veel uitnemender plaats dan wanneer Hij hier beneden bij hen zou blijven, zelfs als Messias in heerlijkheid op aarde.

De Heer heeft dus gezegd waar Hij heenging, namelijk, tot Zijn Vader, en Hij heeft hierover gesproken overeenkomstig de uitwerking die Zijn dood voor hen zou hebben. Nu zegt Hij dat zij wisten waar Hij heen ging en dat zij ook de weg wisten. Want Hij ging naar de Vader, en toen zij Hem zagen hadden zij de Vader gezien; en doordat zij in Hem de Vader gezien hadden wisten zij de weg. Want door tot Hem te komen, kwamen zij tot de Vader, Die in Hem was zoals Hij in de Vader was. Hij was daarom Zelf de Weg. Hij maakt Filippus dan ook een verwijt dat hij Hem niet had gekend. Hij was zo'n lange tijd bij hen geweest als de openbaring van de Vader in Zijn eigen Persoon, en zij hadden Hem behoren te kennen en behoren te zien dat Hij in de Vader was en de Vader in Hem. Zodoende zouden ze geweten hebben waar Hij heenging, want naar de Vader ging Hij. Hij had de naam van de Vader verklaard; en als zij in Hem de Vader niet konden zien, of Zijn woorden hen er niet van konden overtuigen, dan hadden zij het behoren te weten uit Zijn werken. Want de Vader die in Hem bleef - Hij was het die de werken deed. Dit hing samen met Zijn eigen Persoon terwijl Hij nog in de wereld was; maar een treffend bewijs was verbonden met Zijn heengaan. Nadat Hij was heengegaan, zouden zij nog grotere werken doen dan Hij deed, omdat zij zouden handelen in verbinding met het feit, dat Hij veel dichterbij de Vader was. Zijn heerlijkheid eiste dit. Het was zelfs onbepaald, want het gold **alles** wat zij zouden bidden. Hij bracht hen door de kracht van Zijn werk en Zijn naam rechtstreeks in verbinding met de Vader; en alles wat zij de Vader zouden vragen in Zijn naam, zou Christus Zelf voor hen doen. De Vader zou hun verzoek horen en inwilligen - dit bewees hoe nabij Hij hen had gebracht - en Hij, Christus, zou alles doen waarom zij zouden vragen. Want de macht van de Zoon zal niet en kan niet te kort schieten wanneer de Vader het wil; de macht van de Zoon is onbegrensd. Maar dit leidde tot een ander onderwerp. Als zij Hem liefhadden moest dat niet blijken uit hun wenen en weklagen, maar uit het feit dat zij Zijn geboden bewaarden. Zij moesten in gehoorzaamheid wandelen. Dit kenmerkt het discipelschap tot op de huidige dag. De liefde verlangt er naar, om bij Hem te zijn, maar blijkt uit gehoorzaamheid aan Zijn geboden; want Christus heeft ook recht om te gebieden. Anderzijds zou Hij in de hoge het beste voor hen zoeken, en zij zouden nog een zegen ontvangen, namelijk de Heilige Geest Zelf. Deze zou nooit van hen heengaan, zoals Christus nu spoedig zou doen. De wereld kon Hem niet ontvangen. Christus, de Zoon, was in de wereld geweest zodat iedereen Hem kon zien, en men had Hem behoren aan te nemen. De Heilige Geest zou Zijn werk doen, terwijl Hij onzichtbaar was, Want door de verwerping van Christus was het voorgoed afgelopen met de wereld in haar verhouding tot God waarin de mens van natuur en door de schepping stond. Maar de discipelen zouden de Heilige Geest wel kennen; want Hij zou niet alleen bij hen blijven, wat Christus niet kon, maar Hij zou ook in hen zijn, niet zo bij hen als Christus. De wereld zou de Heilige Geest dus niet zien en niet kennen.

Tot zover had de Heer in Zijn gesprek met de discipelen hen er toe gebracht om Hem (in de geest) te volgen naar de hoge. Zij konden volgen, want doordat ze Zijn Persoon (in wie de Vader was geopenbaard) kenden, wisten zij waar Hij heenging en wisten zij de weg. Hij was Zelf **de Weg**, zoals we hebben gezien. Hij was **de Waarheid** zelf, in de openbaring (en de volmaakte openbaring) van God en van de betrekking van de ziel tot Hem. Ja, Hij maakte de

ware aard en toestand van alle dingen openbaar, doordat Hij het volmaakte licht van God liet schijnen in Zijn eigen Persoon die God openbaarde. Hij was **het Leven**, waarin men God en de waarheid zodoende kon kennen. Mensen kwamen tot de Vader door Hem (de Weg); ze vonden in Hem de Vader geopenbaard (de Waarheid); en zij ontvingen in Hem het Leven dat hen in staat stelde om zich in de Vader te verheugen en waardoor ze feitelijk, als ze het ontvingen, tot de Vader kwamen.

Maar nu richt de Heer hun blik niet langer op een voorwerp buiten hen. Hij wijst hen er niet op dat de Vader in Hem was (wat ze behoorden te weten) en Hij in de Vader zolang Hij hier beneden was. En Hij verheft hun gedachten ook niet door Hemzelf en in Hemzelf tot de Vader als Hij in de Vader in de hemel is. Hij stelt hun voor de aandacht wat zij hier beneden zouden ontvangen, de stroom van zegen die voor hen in deze wereld zou vloeien, krachtens wat Jezus in de hemel **was**, en voor **hen was**.

Als de Heer eenmaal over de Heilige Geest als gezonden heeft gesproken, zegt Hij; "Ik zal u geen wezen laten, Ik kom tot u." Zijn aanwezigheid in de Geest hier beneden is troost voor de Zijnen. Zij zouden Hem zien; en dit houdt veel meer in dan Hem te zien met vleselijke ogen. Ja, ze zouden werkelijker zien; ze zouden Hem op een veel werkelijker manier kennen, zelfs al hadden ze in Hem geloofd als de Christus, de Zoon van God. En bovendien staat dit geestelijk zien van Christus door het hart, door de aanwezigheid van de Heilige Geest, in verbinding met het leven. "Omdat Ik leef, zult ook gij leven." Wij zien Hem, doordat wij het leven hebben; en dit leven is in Hem, en Hij is in dit leven. "Dit leven is in zijn Zoon" (1Jh.5:11). Dat leven is even zeker als dat Hij blijft. Het vloeit uit Hem voort.

Omdat Hij leeft, zullen ook wij leven. Ons leven is in alles de openbaring van Hem die ons leven is. Zoals de apostel zegt: "Opdat ook het leven van Jezus openbaar wordt in ons sterfelijk vlees,, (2Ko.4:11). Helaas! het vlees verzet zich, maar dit is ons leven in Christus.

Maar dit is niet alles. Doordat de Heilige Geest in ons woont, weten wij dat we in Christus zijn. "In die dag zult gij erkennen dat Ik in mijn Vader ben, en gij in Mij en Ik in u." Hier zegt Hij niet: "Ik in de Vader en de Vader in Mij" (wat echter altijd waar is). Deze woorden, waarvan de laatste hier zijn weggelaten, spreken van de werkelijkheid van Zijn openbaring van de Vader hier op aarde. Hier spreekt de Heer er alleen over wat uitsluitend van toepassing is op Hem, daar Hij werkelijk en goddelijk één is met de Vader. "Ik ben in mijn Vader." De Heer spreekt hier alleen over dit, in de verzen 10-11 eerst genoemde gedeelte van de waarheid, al ligt het, als we het goed verstaan, ongetwijfeld in het andere deel opgesloten. Het zou volstrekt onmogelijk zijn, al kan het in de verbeelding van de mensen bestaan, dat er een openbaring van God zou bestaan in een mens, zonder dat die mens werkelijk God is, dat wil zeggen zonder dat hij zo waarachtig God is dat ook gezegd moet worden: Hij is in de Vader. De mensen dromen wel van zoiets en spreken dan van de openbaring van God in het vlees. Wij spreken over God geopenbaard in het vlees.

Maar hier is het niet voor tweeërlei uitleg vatbaar: Hij was in de Vader, en dat gedeelte van de waarheid wordt hier herhaald. Er wordt echter nog wat aan toegevoegd. Terwijl de discipelen in de kracht van de aanwezigheid van de Heilige Geest de Goddelijke Persoon van Jezus inderdaad zouden kennen, zouden zij bovendien weten dat zij zelf in Hem waren. Wie de Heer aanhangt, is één geest met Hem. De Heer zegt niet dat zij dit hadden behoren te

weten terwijl Hij bij hen was op aarde. Wel hadden ze moeten weten dat Hij in de Vader was en de Vader in Hem. Maar daarin was Hij alleen. Wanneer de discipelen echter eenmaal de Heilige Geest ontvangen zouden hebben, zouden zij weten dat zij zelf in Hem waren - een eenheid waarvan de Heilige Geest de kracht en de band is. Het leven van Christus stroomt uit Hem in ons. Hij in de Vader, wij in Hem, en Hij ook in ons, overeenkomstig de kracht van de aanwezigheid van de Heilige Geest.

Dit is het onderwerp van het gemeenschappelijk geloof, en geldt voor allen. Maar de Heer blijft ook de Opziener en degene die regeert, en Jezus openbaart Zich aan ons in verbinding met en op een manier die afhankelijk is van onze wandel. Wie acht geeft op de wil van de Heer bezit die wil en volgt die. Een lief kind gehoorzaamt niet alleen als het de wil van Zijn vader kent, maar hij leert die wil steeds beter kennen door er zorgvuldig op te letten. Dit is de geest van gehoorzaamheid in liefde. Als wij zo doen ten aanzien van Jezus, zal de Vader die rekening houdt met alles wat Zijn Zoon betreft ons liefhebben. Jezus zal ons ook liefhebben en Hij zal Zich aan ons openbaren. Judas, niet de Iskariot, begreep dit niet doordat hij niet verder zag dan een lichamelijke openbaring van Christus, die de wereld ook kan waarnemen. De Heer antwoordt hem en spreekt nu niet slechts over Zijn geboden maar over Zijn woord, dat is meer in geestelijke en algemene zin. De echt gehoorzame discipelen zouden de liefde van de Vader ondervinden, en de Vader en Hijzelf zouden komen en woning bij hen maken. Als er gehoorzaamheid is zolang wij nog wachten op de tijd om met Jezus in de tegenwoordigheid van de Vader te gaan wonen, dan wonen Hij en de Vader in ons. De Vader en de Zoon openbaren Zich in ons, in wie de Heilige Geest woont, zoals de Vader en de Heilige Geest aanwezig waren, toen de Zoon hier beneden was. Ongetwijfeld is dit op een andere manier, want Hij was de Zoon, en wij leven slechts door Hem, terwijl de Heilige Geest slechts in ons woont. Maar ten aanzien van die Persoon vol heerlijkheid, wordt de eenheid niet verbroken.

De Vader deed de werken in Christus; en Jezus wierp boze geesten uit door de Heilige Geest; toch was het de Zoon die werkte. - Als de Heilige Geest in ons is, komen de Vader en de Zoon woning bij ons maken. Let er alleen op dat de regering van God blijft. Wij zijn overeenkomstig het nieuwe leven geheiligd tot gehoorzaamheid. Het gaat hier niet om de liefde van God in soevereine genade voor een zondaar, maar over de manier waarop de Vader met Zijn kinderen handelt. Daarom vinden wij de openbaring van de liefde van de Vader en de liefde van Christus alleen op het pad van de gehoorzaamheid. Wij hebben onze kinderen lief ook als ze ondeugend zijn, maar we zullen ze dan niet liefkozen. Indien wij de Geest bedroeven, zal Hij in ons niet de kracht zijn waardoor de Vader en de Zoon Zich in gemeenschap aan onze ziel openbaren. Veeleer zal de Geest dan aan ons geweten werken om ons te overtuigen van schuld, al geeft Hij ons daarbij het gevoel van de genade. God kan ons herstellen door Zijn liefde, en door tot ons te spreken als we gedwaald hebben, maar gemeenschap genieten we in gehoorzaamheid. Tenslotte: zij moesten Jezus gehoorzamen; maar het was het woord van de Vader tot Jezus, en let hier op, zoals Hij hier beneden was. Zijn woorden waren de woorden van de Vader. De Heilige Geest getuigt zowel van wat Christus was als van Zijn heerlijkheid. Hij getuigt van de openbaring van het volmaakte leven van een Mens, van de openbaring van God in de Mens, van de Vader in de Zoon, - van de openbaring van de Vader door de Zoon die in de schoot van de Vader is. Zodanig waren de woorden van de Zoon hier beneden. En als wij over Zijn geboden spreken, moeten we niet alleen denken aan de openbaring van Zijn heerlijkheid door de Heilige Geest nu Hij in de

hoge is, met alle gevolgen van Zijn verheerlijking. Maar Zijn geboden sprak Hij hier beneden, toen Hij de woorden van God sprak; want Hij had de Heilige Geest niet met mate, zodat Zijn woorden gemengd zouden zijn geweest: deels volmaakt, deels onvolmaakt of in ieder geval niet goddelijk. Zeker was Hij waarachtig mens, en altijd mens; maar Hij was God geopenbaard in het vlees. Het oude gebod dat wij van het begin af hebben gehad is toch een nieuw gebod, in zoverre dat zelfde leven waar is in Hem en in ons. In Hem kwam het tot uitdrukking in Zijn geboden en in ons werkt het en het bezielt ons. (vgl. 1 Jh.2). Het zijn de geboden van de mens Christus, en toch zijn het de geboden van God en de woorden van de Vader, die overeenkomen met het leven dat in deze wereld in de Persoon van Christus is geopenbaard. In Hem gaven die geboden uitdrukking aan dat eeuwige leven dat bij de Vader was en aan ons is geopenbaard in de Mens, in Hem die de apostelen konden zien, horen en betasten. In ons vormen die geboden dat eeuwig leven en geven er richting aan; dat leven dat wij bezitten in Hem. Toch is de Heilige Geest aan ons gegeven om ons in de hele waarheid te leiden, in overeenstemming met dat zelfde hoofdstuk: "En gij hebt de zalving van de Heilige en gij weet alles" (Jh.2:20).

Dat de geboden richting geven aan het leven is iets anders dan dat wij alles weten. Deze twee dingen staan met elkaar in verband, want wanneer wij wandelen in overeenstemming met dat leven, bedroeven wij de Heilige Geest niet, en zijn we in het licht. Richting te geven aan het leven, waar dit aanwezig is, is niet hetzelfde als de mens in het vlees een wet op te leggen (wat ongetwijfeld rechtvaardig is) die hem het leven belooft als hij de geboden van die wet houdt. Hierin ligt het verschil tussen de geboden van Christus en de wet; het is geen verschil in gezag, want goddelijk gezag is op zichzelf altijd eender. Nee, het verschil is dat de wet leven aanbiedt; de wet spreekt tot de verantwoordelijke mens in het vlees en biedt hem het leven aan als het resultaat. De geboden van Christus daarentegen geven uitdrukking en richting aan het leven van iemand die door de Geest leeft, in verband met het feit dat hij in Christus is en Christus in hem. Niet alleen leert de Heilige Geest ons alles, maar Hij brengt ook de geboden van Christus in herinnering - alles wat Hij tot hen had gezegd. Precies zo is het nu door Zijn genade met iedere Christen persoonlijk.

Vs.27. Tenslotte liet de Heer, in het midden van deze wereld, vrede na aan Zijn discipelen door hun Zijn eigen vrede te geven. Nu Hij zou heengaan, en Hij God volkomen geopenbaard had, kon Hij dit zeggen. Hij bezat dus die vrede ondanks de wereld. Hij was door de dood heengegaan en had de beker gedronken; Hij had voor hen de zonde weggenomen en de macht van de vijand in de dood teniet gedaan; Hij had verzoening bewerkt door God volmaakt te verheerlijken. Hij had vrede gemaakt, vrede ten behoeve van hen voor het aangezicht van God; en alles voor hen verworven. Hij had hen gebracht in het licht - zoals God licht is, zodat deze vrede volmaakt was in het licht. En die vrede was ook volmaakt in de wereld, omdat zij er door zó met God in verbinding werden gebracht, dat de wereld de bron van hun vreugde niet kon bereiken of aantasten. Bovendien had Jezus dit zo voor hen volbracht en Hij schonk het hun op zo'n manier, dat Hij hun de vrede gaf die Hij zelf met de Vader had en waarin Hij, bijgevolg, in deze wereld wandelde. De wereld kan wel een gedeelte weggeven van wat ze bezit, maar ze geeft niet alles prijs. Wat ze geeft is ze echter kwijt en heeft ze niet meer. Christus nodigt ons uit om ons mee te verheugen in wat van Hem is - van Zijn eigen plaats voor het aangezicht van de Vader. Op zo'n manier kan de wereld niet geven. Hoe volmaakt moet die vrede zijn geweest die Hij genoot bij de Vader – zijn eigen vrede, die Hij ons geeft.

Het is gelukkig in ieder opzicht waar, dat wij mogen mee genieten van alles wat van Hem is, behalve natuurlijk Zijn wezenlijke Godheid en eenheid met de Vader: hierin blijft Hij goddelijk alleen. Maar alles wat Hij heeft als Mens, en als vleesgeworden Zoon, geeft Hij ons te genieten. "Mijn Vader en uw Vader. Mijn God en uw God." Hij geeft ons Zijn vrede, Zijn blijdschap; de woorden die de Vader Hem heeft gegeven; de heerlijkheid die Hij aan Hem heeft gegeven. De Vader heeft ons lief met de liefde waarmee Hij Hem heeft liefgehad. In Zijn raadsbesluiten voorzag God niet alleen in de verantwoordelijkheid die wij als kinderen van Adam hebben, maar Hij wilde ons voor 't oog van de wereld in dezelfde positie brengen als de Tweede Adam, Zijn eigen Zoon. En door het werk van Christus is het gerechtigheid als God zo doet.

Vs.28. Er blijft nog een kostbare gedachte over, een bewijs van de onuitsprekelijke genade die in Jezus is. Hij rekent zo op onze liefde, onze liefde tot Hemzelf Persoonlijk, dat Hij tot hen zegt: "Als gij Mij liefhad, zoudt gij u verblijden dat Ik tot de Vader ga." Hij vergunt het ons dat wij belang stellen in Zijn eigen heerlijkheid, in Zijn blijdschap en Hij wil dat we daarin onze eigen blijdschap vinden en onze eigen heerlijkheid. Goede en dierbare Heiland, we verblijden ons er inderdaad over dat Gij, die zo veel voor ons hebt geleden, nu alles volbracht hebt en rust bij Uw Vader, al blijft Uw liefde steeds werkzaam voor ons. Och dat we U beter kenden en meer liefhadden! Maar toch kunnen we van ganser harte zeggen: Kom spoedig, Heer! Sta nog eenmaal op van de troon van Uw rust en Uw persoonlijke heerlijkheid om ons tot U te komen nemen, opdat ook voor ons alles in vervulling gaat, en wij bij U zijn in het huis van Uw Vader en in het licht van Zijn aanschijn. Uw genade is onuitputtelijk, maar uw aanwezigheid en de vreugde van de Vader zal het rustpunt voor ons hart en onze eeuwige vreugde zijn. Hier besluit de Heer dit gedeelte van Zijn gesprek met de discipelen. Hij had hun in z'n geheel laten zien wat voor hen de gevolgen waren van Zijn heengaan en van Zijn dood. Let er op dat de heerlijkheid van Zijn Persoon hier steeds het onderwerp is; want zelfs met betrekking tot Zijn dood wordt er gezegd: "Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt."

Toch had Hij hen van te voren gewaarschuwd opdat het hun geloof zou versterken en niet verzwakken, want Hij zou niet veel meer met hen spreken. De wereld was in de macht van de vijand. En de vijand zou komen; niet omdat hij iets in Christus kon vinden - hij had niets in Hem - en daarom had hij zelfs niet de macht van de dood over Hem. Zijn dood was niet het gevolg van de macht van Satan over Hem, maar door Zijn dood bewees Hij aan de wereld dat Hij de Vader liefhad. Hij was gehoorzaam aan de Vader, wat het ook mocht kosten. En dit was de absolute volmaaktheid in een mens. Als Satan de overste van deze wereld was, probeerde Jezus niet Zijn heerlijkheid als Messias in die wereld te handhaven. Maar Hij toonde aan de wereld, waar de Satan heerste, de volheid van genade en volmaaktheid die in Zijn Persoon te vinden zijn, opdat de wereld, tenminste zij die oren hadden om te horen, als het ware zichzelf zou opgeven, om tot Hem te komen. Hier houdt de Heer op te spreken en Hij gaat vandaar. Hij zit niet langer aan met de Zijnen alsof Hij in deze wereld hoorde. Hij staat op en verlaat de wereld.

Met hfdst. 14 eindigt dus dit gedeelte van het gesprek. De hoofdgedachte is de persoonlijke verhouding van de Zoon tot de Vader, onze plaats in Hem die in deze betrekking is, en wij kennen onze plaats door de Heilige Geest die gegeven is. In hfdst. 15 zien we de plaats en

het standpunt dat Hij op aarde inneemt: de ware Wijnstok. En verder de heerlijkheid waarin Hij nu is, als uitermate Verhoogde, Die ons ook de Trooster zendt om Zijn heerlijkheid te openbaren.

Nog één opmerking naar aanleiding van vs.20. Doordat de Heilige Geest in ons woont, weten wij dat we in Christus zijn. Let er op dat dit persoonlijk is. Het gaat hier niet over de eenheid van de leden van het lichaam met Christus; eenheid met Hem is hier ook niet de juiste uitdrukking. Wij zijn in Hem. Dit is meer dan eenheid, maar niet hetzelfde.

Het gaat hier om Zijn natuur in Zijn leven en onze plaats in die natuur en dat leven. Toen Hij op aarde was en zij de Heilige Geest nog niet hadden, hadden zij toch moeten weten dat Hij in de Vader was en de Vader in Hem (14:10). Als Hij in de hemel zou zijn en zij de Heilige Geest zouden hebben, zouden zij erkennen dat zij in Hem waren en Hij in hen (14:20).

Wat wij gezegd hebben over de geboden die de Heer heeft gegeven tijdens Zijn verblijf hier beneden (een gedachte die in de volgende hoofdstukken op belangwekkende manier wordt ontwikkeld) kan ons veel helpen om het hele gesprek van de Heer te begrijpen van hier tot het eind van hfdst. 16. De inhoud valt uiteen in twee belangrijke delen:

1. De werkzaamheid van de Heilige Geest wanneer de Heer weg zou zijn.
2. De betrekking waarin de discipelen tot Hem stonden gedurende Zijn verblijf op aarde.

Eenzijds, wat voortvloeit uit Zijn verhoging aan de rechterhand van God (een plaats zo verheven dat er voor Hem geen sprake meer is van Joden en Volken). Anderzijds, wat samenhangt met Zijn aanwezigheid op aarde, waar Hij noodzakelijk in Zijn eigen Persoon het middelpunt is van al de beloften; en de verhoudingen waarin de zijnen staan tot Hem. We moeten Hem dan zien alsof Hij in verbinding staat met de aarde terwijl zij werkelijk op aarde zijn, ook al is Hij afwezig. Er waren bijgevolg twee soorten getuigenis:

1. Het getuigenis van de Heilige Geest, strikt genomen. Wat de Heilige Geest openbaarde aangaande Jezus die opgevaren is naar de hoge.
2. Het getuigenis van de discipelen zelf; als ooggetuigen van alles wat zij gezien hadden van de Heer Jezus op aarde (hfdst. 15:26, 27).

Niet dat zij voor dit doel het zonder de hulp van de Heilige Geest konden stellen; maar het laatstgenoemde was niet het nieuwe getuigenis betreffende de hemelse heerlijkheid, dat de Heilige Geest geeft die van de hemel gezonden is. Hij bracht hun in herinnering wat Jezus was geweest en wat Hij had gesproken terwijl Hij op aarde was. Daarom wordt in het gedeelte dat we gelezen hebben, Zijn werk aldus beschreven: hfdst. 14:26: "Die zal u alles leren en u in herinnering brengen alles wat Ik u gezegd heb." Vergelijk ook vs.25.

Het tweevoudige werk van de Heilige Geest wordt ons hier voorgesteld. Jezus had veel dingen tot hen gesproken. De Heilige Geest zou hen alles leren; bovendien zou Hij hun in herinnering brengen alles wat Jezus gezegd had. In hfdst. 16:12-13 zegt Jezus tot hen, dat Hij hun nog veel te zeggen had, maar dat zij het nu niet konden dragen. Naderhand zou de Geest van de waarheid hen in de hele waarheid leiden. Hij zou niet uit Zichzelf spreken, maar alles wat Hij gehoord zou hebben, zou Hij spreken. Hij was niet een op zichzelf staande geest, die uit en voor zichzelf spreekt. Hij is Eén met de Vader en de Zoon, en neergedaald om de heerlijkheid en raadsbesluiten van God te openbaren, zodat al Zijn mededelingen

gedaan worden in verbinding met de Vader en de Zoon, en de heerlijkheid openbaren van de ten hemel opgevaren Christus, -van Christus, aan Wie alles toebehoorde wat de Vader had. Hier is geen sprake van alles in herinnering brengen wat Jezus op aarde gezegd had: alles is hemels in verbinding met wat in de hoge is, en met de volmaakte heerlijkheid van Jezus, of het betreft de plannen van God voor de toekomst. We komen verderop op dit onderwerp terug. Ik heb deze opmerkingen hier reeds gemaakt ter verduidelijking van de verschillen waarop ik gewezen had.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 15

Het begin van dit hoofdstuk, en wat betrekking heeft op de wijnstok, hoort bij het aardse deel - bij wat Jezus op aarde was -bij de verhouding waarin Hij tot Zijn discipelen stond zo lang Hij op aarde was, en dit gedeelte gaat niet verder dan dit standpunt.

“Ik ben de ware Wijnstok.” Jahweh had een wijnstok uit Egypte uitgegraven en geplant (Ps.80:9). Dat was Israël naar het vlees; maar dat was niet de ware Wijnstok. De ware Wijnstok was Zijn Zoon, die Hij uit Egypte had gebracht in het land, - dat was Jezus. (Jezus wordt dus in de plaats gesteld van Israël. Vergelijk hiervoor ook Js.49. Hij begint de geschiedenis van Israël opnieuw, maar nu in zegen; zo doet Hij ook met de geschiedenis van de mens). De Heer Jezus stelt Zich zo als de ware Wijnstok aan Zijn discipelen voor. Hier gaat het er niet over wat Hij zal zijn na Zijn heengaan; Hij was de Wijnstok op aarde, en juist op aarde in tegenstelling tot de hemel. Er is geen sprake van wijnstokken planten in de hemel, en ook worden daar geen ranken gereinigd.

De discipelen zouden Hem beschouwd hebben als de uitnemendste rank van de wijnstok; maar dan zou Hij slechts een Israëliet geweest zijn. Hij was daarentegen Zelf de Drager en Bron van zegen overeenkomstig de beloften van God. De ware Wijnstok is dus niet Israël; precies het omgekeerde: het is Christus in tegenstelling tot Israël, maar Christus geplant op aarde, die de plaats van Israël inneemt, als de ware Wijnstok. De Vader verzorgt deze plant van zelfsprekend op aarde. In de hemel is geen landman nodig. Zij die aan Christus verbonden zijn, als het overblijfsel van Israël, de discipelen, hebben die verzorging nodig. De Landman zoekt vrucht hier op aarde. Daarom zegt de Heer tot hen: “Gij zijt al rein om het woord dat Ik tot u gesproken heb.”; “Gij zijt de ranken.” Misschien kunnen we zeggen van Judas, dat de landman hem wegnam, en zo ook van de discipelen die niet meer met Hem wandelden (hfdst. 6:66). De anderen zouden beproefd en gereinigd worden, opdat zij meer vrucht zouden dragen.

Ik twijfel er niet aan dat deze verhouding van de Wijnstok en de ranken nog steeds bestaat, in beginsel en als algemeen beeld. Zij die belijdenis afleggen, die zich aan Christus verbinden om Hem te volgen, zullen als er leven is gereinigd worden. Is er geen leven dan zal wat zij hebben van hen afgenomen worden. Let er hier daarom op, dat de Heer alleen over Zijn woord spreekt - het woord van de ware profeet - en over het oordeel, hetzij als tucht die wordt uitgeoefend of als afsnijding. Bijgevolg spreekt Hij niet over de macht van God, maar over de verantwoordelijkheid van de mens. Nu zal de mens beslist nooit aan die verantwoordelijkheid kunnen voldoen zonder genade; maar toch is persoonlijke verantwoordelijkheid hier kenmerkende.

Jezus was de bron van al hun kracht. Zij moesten in Hem blijven, en zodoende - want dat is de volgorde - zou Hij in hen blijven. We hebben dit al gezien in hfdst. 14. Daar spreekt Hij niet over soevereine liefde die ons heil bewerkt, maar over de regering van de Vader over Zijn kinderen, zodat de zegen afhankelijk is van de wandel (14:21,23). Hier zoekt de Landman

vrucht; maar in het onderwijs dat de Heer hier geeft wordt het zo voorgesteld, dat onze volkomen afhankelijkheid van de Wijnstok het middel is om vrucht te dragen.

En Hij laat de discipelen zien dat zij, zolang ze hier op aarde wandelen, door de Vader gereinigd zouden worden. In vs.6 verandert Hij dan zorgvuldig Zijn manier van spreken, want Hij kende de discipelen en had **hen** al rein verklaard, en zegt in plaats van **gij**, als **iemand** geen vrucht draagt zal hij afgesneden worden. Want het onderwerp is hier niet die betrekking tot Christus in de hemel, waarin de Heilige Geest ons heeft gebracht. Die betrekking kan nooit verbroken worden. Maar hier gaat het over die band die hier op aarde zelfs toen al bestond; en dit kon een levende, eeuwige band zijn, maar ook niet. Daarom zou vrucht het bewijs zijn.

In de eerste wijnstok was dit niet noodzakelijk. Door geboorte waren zij Joden, zij waren besneden, ze hielden de inzettingen en bleven als goede ranken in de wijnstok, zonder dat ze ook maar enige vrucht droegen. Iemand werd alleen uit Israël uitgeroeid als hij opzettelijk de wet brak. Maar hier is het geen betrekking tot Jahweh die berust op de omstandigheid dat men uit een bepaalde familie geboren is. Wat hier gevraagd wordt is de verheerlijking van de Vader, doordat men vrucht draagt. Daaruit zal blijken dat zij de discipelen zijn van Hem die zo veel vrucht heeft gedragen.

Christus was dus de Wijnstok; de Vader de Landman, de elven waren de ranken. Zij moesten in Hem blijven; en dit verwerklijken wij als we bedenken dat we volstrekt geen vrucht dragen dan alleen wanneer we in Hem zijn; als we allereerst op Hem zien. Eerst Christus, dan vrucht. We moeten afhankelijk zijn en als gewoonte hebben om van harte praktisch dicht bij Hem te zijn en op Hem vertrouwen; terwijl we ons door onze afhankelijkheid van Hem aan Hem hechten. Als het zo was zou Christus in hen een voortdurende bron van kracht en vruchten zijn. Gescheiden van Hem konden zij niets doen. Door in Hem te blijven, zouden zij de kracht bezitten die Zijn aanwezigheid geeft, en zo zouden zij veel vrucht dragen. Als echter **iemand** (Hij zegt niet "gij", want Hij wist dat zij ware ranken waren en rein) niet in Hem zou blijven, zou hij worden uitgeworpen om verbrand te worden. Maar als zij in Hem bleven, dat wil zeggen, als die voortdurende afhankelijkheid, van de rank tot de wijnstok als zijn levensbron, aanwezig was, en als de woorden van Christus in hen bleven die hart en gedachten besturen, zouden zij de beschikking hebben over de hulpbronnen van Gods kracht. Ze zouden vragen wat ze wilden en het zou gebeuren. Maar de Heer gaat nog verder. De Vader had de Zoon op goddelijke wijze liefgehad al de tijd dat Hij op aarde vertoefde. Jezus zou nu hetzelfde doen ten opzichte van hen. Zij moesten in Zijn liefde blijven.

(In de voorafgaande verzen was het; blijven in Hem; hier is het: blijven in Zijn liefde. Er zijn drie vermaningen. In vs.4: Blijft in Mij. In vs.7: Als gij in Mij blijft en Mijn woorden in u blijven, zult gij alles bidden wat gij wilt. In vs.9: Blijft in Mijn liefde.)

De Heer was in de liefde van Zijn Vader gebleven doordat Hij Zijn geboden bewaard had. Door de geboden van Jezus te bewaren, zouden zij in **Zijn liefde** blijven. De twee belangrijke beginselen voor het praktische leven hier beneden zijn afhankelijkheid en gehoorzaamheid. Afhankelijkheid sluit in dat wij vertrouwen en zien op Hem, omdat wij voor al onze kracht zijn aangewezen op Hem, zonder Wie we niets kunnen, zodat we ons aan Hem vastklampen. Afhankelijk en gehoorzaam heeft Jezus als mens gewandeld: Hij wist uit ervaring het ware

pad voor Zijn discipelen. De geboden van de Vader waren de uitdrukking van wat de Vader was. Doordat Hij ze in de geest van gehoorzaamheid had bewaard, had Jezus altijd gewandeld in de gemeenschap van Zijn liefde, en had Hij de gemeenschap met de Vader Zelf gehandhaafd. De geboden van Jezus, die Hij gaf toen Hij hier op aarde was, waren de uitdrukking van wat **Hij** was; goddelijk volmaakt op het pad van de mens. Door nu in Zijn geboden te wandelen, zouden Zijn discipelen in de gemeenschap van **Zijn** liefde zijn. De Heer sprak deze dingen tot Zijn discipelen, opdat Zijn blijdschap in hen zou zijn en hun blijdschap volkomen zou worden. Sommigen hebben wel eens de mening uitgesproken dat het hier de blijdschap van Christus is over de trouwe wandel van een discipel. Ik geloof niet dat dat hier bedoeld wordt. Het is de blijdschap die Hij hier beneden had; juist zo als Hij ons Zijn eigen vrede liet en ons Zijn eigen heerlijkheid zal schenken.

We zien wel, dat het onderwerp dat hier behandeld wordt, niet de behoudenis van een zondaar is, maar het pad van een discipel, opdat hij de liefde van Christus volkomen zal genieten, en opdat zijn hart met alle vrijmoedigheid kan vertoeven op de plaats waar de blijdschap gevonden wordt.

Evenmin gaat dit gedeelte over de vraag of een ware gelovige van God gescheiden kan worden, omdat de Heer gehoorzaamheid stelt als middel om in Zijn liefde te blijven. We stemmen toch zeker toe, dat Hij de gunst van Zijn Vader niet kon verliezen. Zou het mogelijk zijn dat Hij niet meer het voorwerp was van de liefde van de Vader? Nee, dat is uitgesloten. En toch zegt Hij: "Zoals Ik de geboden van Mijn Vader bewaard heb en in Zijn liefde blijf." Maar hiermee gaf Hij het goddelijk pad waarop Hij van die liefde genoot. Er wordt hier gesproken over de wandel en de kracht die een discipel nodig heeft om te wandelen, en niet over de manier waarop men behouden kan worden.

Bij vs.12 begint een nieuw gedeelte van het onderwerp. Het is de wil van de Heer (dit is Zijn gebod) dat zij elkaar liefhebben, zoals Hij hen heeft liefgehad. Even tevoren had Hij gesproken over de liefde van de Vader voor Hem, die liefde die uit de hemel stroomde in Zijn hart toen Hij hier beneden was. Hij zegt in vs.9 niet: Zoals de Vader Mij liefheeft, maar liefgehad heeft, want Hij spreekt niet zonder meer over de eeuwige liefde van de Vader voor de Zoon, maar over de liefde die de Vader bewees aan Hem toen Hij als mens op aarde was. Hij had hen op dezelfde manier liefgehad, maar Hij was in deze liefde voor hen ook een metgezel en dienaar geweest. Zo moesten de discipelen elkaar liefhebben met een liefde, die boven al de zwakheden van anderen stond, die tevens broederliefde was, en die hem die liefhad tot de dienaar van zijn broeder maakte. Dit ging zover dat men zijn leven inzette voor zijn vrienden. Welnu, voor Jezus was iemand die Hem gehoorzaamde Zijn vriend. Let er op, dat Hij niet zegt, dat Hij hun vriend zou zijn. Hij was **onze** Vriend toen Hij Zijn leven gaf voor zondaars: wij zijn Zijn vrienden wanneer we Zijn vertrouwen genieten, zoals Hij het hier uitdrukt: "Ik heb u bekend gemaakt alles wat Ik van Mijn Vader gehoord heb." Mensen bespreken hun zaken, naar dat de noodzaak daartoe zich voordoet, met degenen die er bij betrokken zijn. Aan iemand die mijn vriend is kan ik al mijn eigen gedachten meedelen. "Zou Ik voor Abraham verbergen wat Ik ga doen!" en Abraham werd een "vriend van God" genoemd. Nu waren het geen dingen die Abraham zelf betroffen waarover God met Abraham sprak. Hij had dit reeds gedaan als God. Maar hier waren het dingen die de wereld betroffen - Sodom. Zo doet God ook ten aanzien van de gemeente, en praktisch ten aanzien van de gehoorzame discipel. Aan zo iemand worden Zijn gedachten toevertrouwd.

Bovendien had de Heer Jezus hen daartoe uitverkoren. Het was niet zo dat zij Hem uit eigen wil uitgekozen hadden. Hij had hen uitgekozen en hen gesteld dat zij zouden heengaan en vrucht dragen, en wel vrucht die zou blijven. Degenen, die Christus zo voor het werk had uitgekozen, zouden daartoe alles van de Vader ontvangen wat zij vroegen. Want de Vader kon in dit geval hun gebed niet onverhoord laten. Hier komt de Heer tot de bron en zekerheid van de genade, opdat de praktische verantwoordelijkheid waaronder Hij hen stelt, voor hen niet het uitzicht belemmert op de goddelijke genade die voor hen handelde en hen daar plaatste.

Door hen uit te kiezen en apart te zetten om samen te genieten van die betrekking tot Hem buiten de wereld, had Hij hen in een positie gebracht die als natuurlijk gevolg had: wederkerige liefde. En in feite gaan het besef van die positie en liefde met elkaar gepaard.

Zij moesten elkaar dus liefhebben. Dat de wereld hen zou haten was slechts het natuurlijke gevolg van haar haat tegen Christus. Die haat bezegelde hun verbinding met Hem. De wereld heeft lief wat van de wereld is; dat is heel natuurlijk. De discipelen waren niet van de wereld, en bovendien had die Jezus, die door de wereld verworpen was, hen uitgekozen en van de wereld gescheiden. Omdat zij zo in genade uitverkoren waren zou de wereld hen haten. Bovendien was er nog de zedelijke oorzaak; namelijk, dat zij niet van de wereld waren. Maar hierdoor werden twee dingen bewezen: ten eerste de verhouding waarin zij stonden tot Christus; ten tweede: de soevereine rechten die Hij bezit, op grond waarvan Hij hen voor Zichzelf genomen had uit een opstandige wereld. Zij zouden hetzelfde deel ontvangen als hun Meester: het zou zijn terwille van Zijn naam, omdat de wereld -en Hij spreekt hier vooral over de Joden onder wie Hij gewerkt had - de Vader niet kende die Hem in liefde gezonden had. Het kwam de Joden heel goed van pas om zich te beroemen op Jahweh als **hun God**. Zij hadden de Messias ook wel willen aannemen op die grondslag. Maar de Vader te kennen, die in Zijn ware karakter door de Zoon is geopenbaard, is nog heel iets anders. Toch had de Zoon Hem geopenbaard, en zowel Zijn **woorden** als Zijn **werken** hadden aan het licht gebracht wie de Vader was en wat Zijn volmaaktheden waren. Let er op dat hier weer gesproken wordt over Zijn woord (vs.22) en Zijn werken (vs.24).

Vs.22. Als Christus niet was gekomen en tot hen had gesproken, zou God hen hun zonde niet ten laste hebben hoeven te leggen. Ze zouden dan nog altijd voort kunnen tobben, zelfs in hun ongereinigde toestand, zonder dat er een bewijs was dat zij niets van God wilden hebben en zich zelfs niet door Zijn barmhartigheid wilden laten terug brengen, ook al hadden zij als mensen en als volk onder de wet genoeg zonde en overtreding begaan. De vruchten van een gevallen natuur waren er zeker wel, maar niet het bewijs dat die natuur de zonde liever had dan God, toen God daar in barmhartigheid aanwezig was en hun hun overtredingen niet toerekende. In genade handelde God met hen terwijl Hij hun de zonde niet toerekende. Zijn barmhartigheid had hen als gevallen schepselen behandeld, niet als opzettelijk boze schepselen. God stelde Zich niet op het standpunt van de wet, die de overtreding wel toerekent, of van het oordeel, maar God nam de genade als grondslag in de openbaring van de Vader door de Zoon. Maar toen zij de woorden en de werken verwierpen van de Zoon die de Vader in genade openbaarde, was hun toestand hopeloos, (vgl. hfdst. 16:9). Anders zou God hun ware toestand niet volledig op de proef gesteld hebben; dan had Hij nog een ander middel kunnen aanwenden. Hij had Israël veel te lief om hen te veroordelen zolang er nog één middel onbepoefd was.

Vs.24. Indien de Heer onder hen niet de werken had gedaan, die niemand anders gedaan had, hadden zij kunnen blijven zoals zij waren, en hebben kunnen weigeren in Hem te geloven, zonder dat ze schuldig hadden gestaan tegenover God. Zij zouden toch altijd nog het voorwerp zijn geweest van de lankmoedigheid van Jahweh. Maar in werkelijkheid hadden zij nu de Vader en de Zoon gezien en gehaat. De Vader was volkomen geopenbaard in de Zoon - in Jezus. En als zij God verwierpen wanneer Hij Zich volkomen en in genade openbaarde, wat bleef er dan nog over dan hen in de zonde te laten, ver van God? Als Hij Zich slechts ten dele had geopenbaard, zouden zij een verontschuldiging gehad hebben. Ze hadden dan kunnen zeggen: "Ja, maar als Hij genade had bewezen, als wij Hem gekend hadden, zoals Hij is, dan zouden wij Hem niet verworpen hebben." Nu konden zij dit niet zeggen. Zij hadden in Jezus de Vader en de Zoon gezien, Helaas! Zij hadden gezien en gehaat.

Maar dit was slechts de vervulling van wat over hen voorzgd was in hun wet. Wat het getuigenis betreft van het volk voor God, en het getuigenis van een Messias die door hen was aangenomen - het was allemaal voorbij. Zij hadden Hem zonder oorzaak gehaat.

Nu begint de Heer te spreken over een ander onderwerp. De Heilige Geest zou komen om Zijn heerlijkheid hoog te houden die het volk met voeten getreden had. De Joden hadden de Vader, geopenbaard in de Zoon, niet gekend; nu zou de Heilige Geest komen van de Vader om van de Zoon te getuigen.

In hfdst. 14 zendt de Vader Hem in de naam van Jezus voor de persoonlijke verhouding van de discipelen tot Jezus. Hier zendt Jezus, naar de hemel opgevaren, Hem als de getuige van. Zijn verhoging en heerlijkheid, van Zijn hemelse plaats. Dit was het nieuwe getuigenis, dat zou gegeven worden van Jezus, de Zoon van God, opgevaren ten hemel. De discipelen zouden ook van Hem getuigen, omdat zij van het begin af bij Hem waren geweest. Zij moesten getuigen met de hulp van de Heilige Geest, als ooggetuigen van Zijn leven op aarde, van de openbaring van de Vader in Hem. De Heilige Geest, gezonden door Hemzelf, was de getuige van Zijn heerlijkheid bij de Vader, vanwaar Hij Zelf was gekomen.

Zodoende zien wij in dit hoofdstuk de discipelen in Christus, de ware Wijnstok; zij zijn de ranken, zij zijn al rein, terwijl Christus nog bij hen op aarde is. Na Zijn heengaan moesten zij deze praktische verbinding met Hem onderhouden. Zij zouden in verhouding staan tot Hem zoals Hij hier beneden tot de Vader. En zij moesten voor elkaar zijn zoals Hij voor hen was geweest. Hun plaats was buiten de wereld. Nu hadden de Joden zowel de Zoon als de Vader gehaat; de Heilige Geest zou getuigen van de Zoon als Degene die bij de Vader was, en in de Vader. En de discipelen zouden ook getuigen van wat Hij op aarde was geweest. De Heilige Geest, en in zekere zin de discipelen, nemen op aarde de plaats in van Jezus, en ook van de oude wijnstok. In wat volgt worden de aanwezigheid en het getuigenis van de Heilige Geest op aarde nader verklaard.

Het is goed om te letten op het verband tussen de onderwerpen die behandeld worden in de gedeelten die wij overdenken. In hfdst. 14 zien wij de Persoon van de Zoon, die de Vader openbaart, en de Heilige Geest die bekend maakt dat de Zoon in de Vader is en de discipelen in Jezus in de hoge. Dit was de persoonlijke toestand zowel van Christus als van de discipelen, en deze wordt als een geheel voorgesteld. Alleen zien we eerst de Vader, zolang

de Zoon hier beneden was; en vervolgens dat de Heilige Geest door de Vader wordt gezonden.

In de hoofdstukken 15 en 16 zien we de onderscheiden bedelingen. Christus de ware Wijnstok op aarde, en daarna de Trooster die op aarde komt, gezonden door de verhoogde Christus. In hfdst. 14 bidt Christus de Vader, die de Geest zendt in de naam van Christus.

In hfdst. 15 zendt de verhoogde Christus de Geest vanwege de Vader, als getuige van Zijn verhoging, terwijl de discipelen geleid door de Geest getuigen waren van Zijn leven in vernedering, maar toch van Zijn leven als de Zoon op aarde.

Toch is er behalve deze samenhang ook een ontwikkeling te volgen in de onderwerpen van deze hoofdstukken. In hfdst. 14 spreekt de Heer, hoewel Hij de aarde gaat verlaten, met het oog op wat Hij op aarde was. De Vader (niet Christus Zelf) zendt de Heilige Geest op Zijn verzoek. Hij gaat ten behoeve van hen als Middelaar van de aarde naar de hemel. Hij zou de Vader vragen, en de Vader zou hun een andere Trooster geven, die bij hen zou blijven en hen niet zou verlaten zoals Hij weldra zou doen. Hun verhouding tot de Vader hing af van Christus en daarom zou de Geest hun gezonden worden die in Christus geloven. De Geest werd niet gezonden tot de wereld; ook niet tot de Joden, als volk. De Vader zou Hem zenden **in Zijn Naam**. Bovendien zou de Heilige Geest Zelf hen onderwijzen, en Hij zou hun alles in herinnering brengen wat Jezus hun gezegd had, de geboden van Jezus. Want hfdst. 14 laat ons de hele positie zien die het gevolg was van de openbaring van de Zoon en van de openbaring van de Vader in Hem en van Zijn heengaan (dat wil zeggen de gevolgen die Zijn heengaan had voor de discipelen.) Welnu, in hfdst. 15 had de Heer het onderwerp besloten van Zijn geboden in verband met het leven dat hier beneden in Hemzelf is geopenbaard. Aan het einde van dit hoofdstuk beschouwt Hij Zichzelf als reeds opgevaren, en Hij voegt eraan toe: "Doch wanneer de Trooster gekomen is, die Ik u zenden zal van de Vader." Hij komt inderdaad van de Vader, want wij zijn en behoren te zijn, rechtstreeks in verbinding met de Vader. Die plaats heeft Christus ons gegeven. Maar in dit vs.(15:26) staat niet dat de Vader Hem zendt op de bede van de Heer Jezus en in Zijn naam (zoals in 14:16 en 26). Christus heeft nu Zijn plaats ingenomen in de heerlijkheid als Zoon des mensen, overeenkomstig de heerlijke vruchten van Zijn werk, en Hij zendt Hem. Bijgevolg getuigt de Heilige Geest van wat Christus in de hemel is. Ongetwijfeld maakt Hij ons ook duidelijk wat Jezus hier beneden was, waar Hij in oneindige genade de Vader openbaarde. En de Heilige Geest maakt dat wij dit veel duidelijker zien dan degenen, die bij Hem waren gedurende Zijn verblijf op aarde. Maar dit vinden we in hfdst. 14. Evenwel wordt de Heilige Geest door Christus van de hemel gezonden, en Hij openbaart aan ons de Zoon, die wij nu kennen als Degene die volmaakt en op goddelijke manier (zij het als Mens en temidden van zondige mensen) de Vader heeft geopenbaard. Wij kennen, ik zeg het nog eens, de Zoon als Degene die bij de Vader en in de Vader is. Van daar heeft Hij ons de Heilige Geest gezonden.

Voor we overgaan tot hfdst. 16 wil ik nog wijzen op de praktische ontwikkeling van het uiterst belangwekkende onderwerp van de openbaring van de Zoon en wat daaruit voortvloeit, in 1Jh.1-2. Het wordt daar ontwikkeld met betrekking tot het leven. Het eeuwige leven dat bij de Vader was, was geopenbaard, (want in Hem, in de Zoon, was leven. Hij was ook het Woord des levens, en God was licht. Vgl. Jh.1). Zij moesten Zijn geboden bewaren (1Jh.2:3-5). Het was een oud gebod, dat zij van het begin af gehad hadden - dat wil zeggen,

van Jezus op aarde, van Hem die hun handen betast hadden. Maar nu was dit gebod waar in Hem en in hen, dat wil zeggen, dit leven van liefde en gerechtigheid (en deze geboden waren de uitdrukking van die liefde) werd in hen tevoorschijn gebracht, krachtens hun vereniging met Hem, door middel van de Heilige Geest, overeenkomstig Jh.14:20. Zij bleven ook in Hem (1Jh.2:6). In Jh.1 vinden wij de Zoon die in de schoot van de Vader is, die Hem verklaart. Hij openbaart Hem zoals Hij de Vader op die manier gekend heeft -zoals de Vader was voor Hemzelf. En Hij heeft die liefde (waarvan Hij het Voorwerp was) hier beneden gebracht in de schoot van de mensheid, en ze een plaats gegeven in het hart van Zijn discipelen (zie Jh.17:26). En dit weten wij nu volkomen doordat God in ons woont, en Zijn liefde in ons volmaakt is, terwijl wij in de broederliefde blijven (1Jh.4:12; vg1. Jh.1:18). Het zal openbaar worden dat God ons zo heeft liefgehad wanneer wij in dezelfde heerlijkheid als Christus zullen verschijnen (Jh.17:22, 23). Christus openbaart deze liefde doordat Hij neerdaalt van de Vader. Zijn geboden leren het ons; het leven dat wij bezitten in Hem brengt het te voorschijn in ons. Zijn voorschriften geven aan dit leven vorm en leiding. Zodat wij veilig gaan over de wegen van het vlees en door de verzoeken temidden waarvan Hij, zonder zonde, leefde uithoofde van dit leven. De Heilige Geest is er de kracht van, want Hij is de sterke en levende band met Hem, en door de Heilige Geest weten wij bewust dat wij in Hem zijn en Hij in ons. (De vereniging van de gelovigen met Christus, zoals de eenheid van het lichaam en het Hoofd is iets anders en is nooit het onderwerp van het onderwijs dat Johannes geeft).

Uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, en wel genade op genade. Daarom behoren wij te wandelen, zoals Hij gewandeld heeft (er staat niet dat we moeten zijn wat Hij **was**); want wij behoren niet in het vlees te wandelen, al is het ook in ons en was het niet in Hem.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 16

In hfdst. 16 gaan we weer een stap verder in de openbaring van deze genade. De Heilige Geest wordt beschouwd als reeds hier beneden. In dit hoofdstuk zegt de Heer, dat Hij al Zijn onderwijs gegeven heeft met het oog op Zijn heengaan; zij zouden lijden in de wereld als plaatsvervangers van Hem; zij zouden zich er over verheugen, in dezelfde verhouding te staan tot Hem als waarin Hij stond tot de Vader toen Hij hier op aarde was; zij zouden weten dat Hij in de Vader was en Hij in hen; zij zouden de gave van de Heilige Geest ontvangen om hen klaar te maken voor alles wat er zou gebeuren wanneer Hij was heengegaan. Dit alles had Hij tot hen gesproken opdat zij niet geërgerd zouden worden. Want zij zouden uit de synagogen geworpen worden, en wie hen doodde zou menen, dat hij God daardoor diende. Dit zou het geval zijn met degenen die aan hun oude leerstellingen, als vorm, vasthielden en het Licht verwierpen. Zij zouden de vorm van de waarheid slechts gebruiken, om aan het vlees rechtzinnigheid toe te schrijven en het licht te weerstaan dat, in overeenstemming met de Geest, het vlees zou veroordelen. Zij zouden dit doen, omdat zij noch de Vader kenden noch Jezus, de Zoon van de Vader. Een nieuwe waarheid stelt de ziel en het geloof op de proef. Een oude waarheid, die algemeen aanvaard is, en die een groep mensen onderscheidt van anderen om hen heen, kan het vlees trots maken, zelfs als het de waarheid is, zoals het geval was met de Joden. Maar een nieuwe waarheid is een kwestie van geloof in de bron waaruit die waarheid voortkomt. Dan ontbreekt de steun van een groep mensen die algemeen erkend wordt; maar rest ons het kruis; men ondervindt vijandschap en komt alleen te staan. Zij meenden dat ze God dienden. Zij kenden de Vader en de Zoon niet.

Onze natuur houdt zich bezig met wat we kwijtraken. Het geloof blikte in de toekomst waar God ons heenleidt. Kostbare gedachte! De natuur was werkzaam in de discipelen: zij hadden Jezus lief; zij treurden over zijn heengaan. Dit kunnen wij begrijpen. Maar het geloof zou daarbij niet blijven staan! Als zij de noodzakelijke heerlijkheid van de Persoon van Jezus begrepen hadden; als hun liefde, door het geloof aangevuurd, aan Hem had gedacht en niet aan henzelf, zouden zij gevraagd hebben: "Waar gaat gij heen?" Maar toch verzekert Hij, die aan hen dacht, hun dat het nuttig voor hen was om zelfs Hem te missen. Wat een heerlijke vrucht van de wegen van God. Zij zouden er bij winnen omdat de Trooster hier op aarde zou komen, bij hen en in hen. Let er op, dat Jezus hier niet over de Vader spreekt. Hij sprak over de Trooster, die hier beneden in plaats van Hemzelf, het getuigenis van Zijn liefde voor de discipelen en Zijn verhouding tot hen zou handhaven. Christus zou heengaan; want als Hij niet heenging, zou de Trooster niet komen. Maar als Hij heenging, zou Hij Hem zenden. Wanneer de Trooster gekomen zou zijn, zou Hij het overtuigend bewijs leveren van de waarheid betreffende de wereld, die Christus had verworpen en Zijn discipelen vervolgd. En Hij zou zegen bewerken in de discipelen zelf.

Wat de wereld betrof, had de Trooster slechts één onderwerp waarvan Hij getuigde, om de wereld te overtuigen van de zonde. De wereld heeft niet geloofd in Jezus - in de Zoon. Stellig was er allerlei zonde, en, om zo te zeggen, niets dan zonde - zonde die het oordeel verdiende. En in het werk van de bekering maakt Hij dat de ziel van deze zonden overtuigd

wordt. Maar door de verwerping van Christus kwam de hele wereld onder één algemeen oordeel. Ongetwijfeld zal iedereen rekenschap moeten geven voor zijn eigen zonden, en de Heilige Geest maakt dat ik mijn zonden gevoel. Maar als een tegenover God verantwoordelijk systeem, had de wereld Zijn Zoon verworpen. Op grond hiervan handelde God nu met de wereld; hierdoor werd het hart van de mens openbaar. Het was het bewijs, dat de mens God niet wilde aannemen toen Hij Zich volkomen in liefde zoals Hij was openbaarde. Hij kwam en rekende hun hun overtredingen niet toe; maar zij verwierpen Hem. De aanwezigheid van Jezus hier, was niet de Zoon van God die Zich in Zijn heerlijkheid openbaarde. Dan zou de mens vol schrik zijn teruggedeinsd, al kon hij niet ontkomen. Neen, Hij openbaarde wat Hij zedelijk was, in Zijn natuur; in Zijn karakter. De mens haatte Hem; al het getuigenis dat was gegeven om de mens tot God te brengen was te vergeefs. Hoe duidelijker het getuigenis was, des te meer keerde de mens zich ervan af en des te meer verzette hij zich ertegen. Het overtuigend bewijs van de zonde van de wereld was, dat ze Christus verworpen had. Het is wel een verschrikkelijk getuigenis dat God in Zijn goedheid alleen de afkeer van de wereld opwekte doordat Hij volmaakt was en volmaakt goed! Zo is de mens. Het getuigenis van de Heilige Geest aan de wereld, zoals dat van God eenmaal tot Kaïn, zou luiden: Waar is Mijn Zoon? Het ging er niet om dat de mens **schuldig** was; dat was hij al toen Christus kwam. Maar hij was **verloren**, de boom was slecht. (De mens wordt geoordeeld om wat hij heeft gedaan; hij is verloren om wat hij is).

Maar dit was Gods weg, die tot iets heel anders leidde - namelijk tot het bewijs van de gerechtigheid, die hierin bestond, dat Christus naar Zijn Vader ging, en dat de wereld Hem niet meer zag. Dit was het gevolg van de verwerping van Christus. Menselijke gerechtigheid bestond niet. De verwerping van Christus bewees de zonde van de mens. Op het kruis werd het oordeel over de zonde wel uitgevoerd, en in dat opzicht was het kruis gerechtigheid. Maar in deze wereld betekende het kruis dat de enige Rechtvaardige veroordeeld was door de mens en verlaten door God; dat was niet de openbaring van de gerechtigheid. Het betekende voorgoed de scheiding tussen de mens en God (zie hfdst. 11 en hfdst. 12:31). Als Christus daar zou zijn verlost, en dan Koning van Israël was geworden, zou dit onvoldoende beantwoord hebben aan de wijze waarop Hij God verheerlijkt had. Nadat Hij God, Zijn Vader, verheerlijkt had, zou Hij gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge, zou Hij in God Zelf verheerlijkt worden, zou Hij gaan zitten op de troon van de Vader. Hem daar te laten plaats nemen, dat was goddelijke gerechtigheid (zie Jh.13:31-32; en 17:1,4,5). Deze zelfde gerechtigheid ontnam de wereld, zoals ze is, Jezus voor altijd. De mens zag Hem niet meer. Gerechtigheid ten gunste van de mens is in Christus aan de rechterhand van God - maar wat de wereld betreft is dit een oordeel, omdat zij Hem nu onherroepelijk en voorgoed moet missen.

Bovendien had Satan bewezen dat hij de overste van deze wereld was, doordat hij alle mensen aanvoerde tegen de Heer Jezus. Omdat Hij de plannen van God in genade in vervulling wil doen gaan, verzet Jezus Zich niet. Hij geeft Zich over om te sterven. Hij die de macht over de dood had stelde zich nu open voor het grootste gevaar; want hij wilde de ondergang van de mens en moest daarom alles wagen toen hij het opnam tegen de Vorst van het leven. Het gelukte hem hierin de hele wereld aan zich te verbinden, Joden en Volken, de priesters en het volk, stadhouder, soldaat en onderdaan. Op die plechtige dag stond daar de wereld aangetreden onder aanvoering van haar overste. De vijand zette alles op het spel, en de wereld was aan zijn kant. Maar Christus is opgestaan. Hij is opgevaren tot

Zijn Vader, en heeft de Heilige Geest neergezonden. Nu is gebleken, dat alle drijfveren die de wereld beheersen, en de macht waardoor de satan de mensen gevangen hield, van hem zijn; hij is geoordeeld. De kracht van de Heilige Geest geeft hiervan getuigenis en overtreft al de krachten van de vijand. De wereld is nog niet geoordeeld; dat wil zeggen, het vonnis is nog niet voltrokken - dat zal op een andere manier plaats hebben. Maar in zedelijk opzicht is de overste van de wereld geoordeeld. Alle wereldse drijfveren, godsdienstige en niet godsdienstige, hebben er toe geleid dat de wereld Christus verwierp en zich onder de macht van Satan stelde. Als zodanig, als haar overste, is hij geoordeeld; want hij voerde de wereld aan tegen Hem die, nadat Hij de macht van de satan in de dood had verbroken, bewezen heeft de Zoon van God te zijn door de aanwezigheid van de Heilige Geest hier beneden.

Dit alles gebeurde door de aanwezigheid hier op aarde van de Heilige Geest, die door Christus was neergezonden. Zijn aanwezigheid op zichzelf was het overtuigende bewijs van deze drie dingen. Want, als de Heilige Geest hier was, kwam dat, doordat de wereld de Zoon van God had verworpen. Dat Jezus aan de rechterhand van God is, getuigt van gerechtigheid en wordt bewezen door de aanwezigheid van de Heilige Geest op aarde. Verder blijkt de gerechtigheid uit het feit dat de wereld Hem verloren heeft en niet meer ziet. Het oordeel over de wereld die Hem heeft verworpen is nu nog niet voltrokken. Maar Satan heeft de wereld aangevoerd in de verwerping van de Zoon, die echter door de aanwezigheid van de Heilige Geest hier, het bewijs levert dat Hij de macht over de dood tenietgedaan heeft en die die macht bezat heeft geoordeeld. Satan heeft bewezen dat hij de vijand is van Hem die door de Vader erkend is. Maar de Heer bewijst dat zijn macht voorbij is en de overwinning toekomt aan de Laatste Adam nadat al de macht van Satan zich in slagorde stelde tegen de menselijke zwakheid van Hem die Zich in liefde aan die macht onderwierp. Maar Satan die zodoende geoordeeld is is de overste van deze wereld. De aanwezigheid van de Heilige Geest zou niet het bewijs zijn van de rechten die Christus als Messias bezit, hoe gegrond die ook zijn, maar van de waarheden die in betrekking staan tot de mens - tot de wereld, waarin Israël was opgegaan nu ze de beloften verworpen hadden, al zou God het volk voor Zichzelf bewaren.

Maar de Heilige Geest zou nog meer doen dan de toestand aan te tonen waarin de wereld verkeerde. Hij zou een werk tot stand brengen in de discipelen. Hij zou hen in de hele waarheid leiden, en Hij zou hun de toekomstige dingen laten zien. Want Jezus had nog veel dingen tot hen te zeggen die zij nu nog niet konden dragen. Wanneer de Heilige Geest in hen zou zijn, zou Hij zowel hun innerlijke kracht als hun Leraar zijn; en de discipelen zouden dan in een heel andere toestand verkeren. Hier wordt de Heilige Geest gezien als op aarde aanwezig in plaats van de Heer Jezus, en inwonend in de discipelen. Niet als een op zichzelf staande geest die uit zichzelf sprak, maar zoals Jezus ook zelf zei: "Naar wat Ik hoor, oordeel Ik" (5:30), met een volmaakt goddelijk en hemels oordeel. Zo zou de Heilige Geest, die in de discipelen werkte, spreken wat van boven kwam en over de toekomst, overeenkomstig Zijn Goddelijke kennis. Hij zou spreken over de hemel en de toekomst, door mee te delen wat hemels en van boven was, en Hij zou de gebeurtenissen die nog op aarde zullen plaats vinden openbaren. Een en ander bewees dat Hij de kennis bezit die God alleen bezit. Wat heerlijk dat wij ontvangen wat Hij te geven heeft.

Maar er is nog meer. De Heilige Geest neemt hier de plaats in van Christus. Jezus had op aarde de Vader verheerlijkt. De Heilige Geest zou Jezus verheerlijken, met betrekking tot de

heerlijkheid die Zijn Persoon en de plaats die Hij inneemt toekomt. Hij spreekt hier niet rechtstreeks over de heerlijkheid van de Vader. De discipelen hadden de heerlijkheid gezien van het leven van Christus op aarde; de Heilige Geest zou hun Zijn heerlijkheid tonen in wat Hij bezit als Degene die verheerlijkt is bij de Vader - datgene wat het Zijne is.

Zij zouden van Hem leren maar nog onvolkomen kennen. Want de mens kent slechts onvolkomen wanneer het over dingen van God gaat. Maar de Heer Zelf spreekt over de gehele omvang: "Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen. **Alles wat de Vader heeft**, is het mijne, daarom heb Ik gezegd dat Hij het uit het mijne neemt en het u zal verkondigen."

Zo zien we dus de gave van de Heilige Geest op verschillende manieren voorgesteld in verbinding met Christus.

In afhankelijkheid van Zijn Vader, en als de vertegenwoordiger van Zijn discipelen richt Hij Zich ten behoeve van hen tot de Vader. Hij is al van hen weggegaan naar de hoge en vraagt de Vader om de Heilige Geest te zenden (hfdst. 14:16). Daarna zien we dat Zijn eigen naam almachtig is. Alle zegen van de Vader komt in Zijn naam. Terwille van Hem, en in overeenstemming met de kracht van Zijn naam, van alles wat in Hem de Vader welbehaglijk is, komt ten goede tot ons. Zodoende lezen we: de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in Mijn naam (hfdst. 14:26).

En wanneer Christus verheerlijkt is in de hoge en Zijn plaats heeft ingenomen bij Zijn Vader, zendt Hijzelf van de Vader de Heilige Geest, die van de Vader uitgaat (hfdst. 15:26). Tenslotte: De Heilige Geest is hier beneden aanwezig in deze wereld, in en bij de discipelen, Hij verheerlijkt Jezus, en neemt uit het Zijne en openbaart het aan de Zijnen (hfdst. 16:13-15). Hier wordt ons al de heerlijkheid voorgesteld van de Persoon van Christus, en ook de rechten die Hij bezit in verband met de plaats die Hij heeft ingenomen. "Alles wat de Vader heeft" is van Hem. Hij heeft deze plaats ingenomen overeenkomstig de eeuwige raadsbesluiten van God, krachtens Zijn werk als de Zoon des mensen. Maar al is Hij als Zoon des mensen in bezit ervan gekomen, toch is alles wat Hij als Zoon des mensen bezit het Zijne, als de Zoon, (die één is met de Vader) aan wie alles wat de Vader heeft toekomt.

Daar bij de Vader zou Hij een korte tijd verborgen zijn: later zouden de discipelen Hem zien, want dit was slechts de vervulling van Gods wegen. Het was niet zo dat Hij hun als het ware door de dood ontviel. Hij ging tot Zijn Vader. Hier begrepen de discipelen niets van. De Heer legt het nader uit en zegt wat de gevolgen zijn, zonder dat Hij hun de hele strekking van Zijn woorden mededeelt. Hij spreekt erover wat het voor de mensen en in de loop van de gebeurtenissen zou betekenen. De wereld zou zich erover verblijden dat ze Hem kwijt waren. Een ellendige soort vreugde! De discipelen zouden weklagen, al was het voor hen werkelijk de bron van hun blijdschap. Maar hun droefheid zou tot blijdschap worden. Als getuigenis vond dit plaats toen Hij na Zijn opstanding Zich levend aan hen vertoonde. Het zal volledig in vervulling gaan wanneer Hij wederkomt en hen tot Zich zal nemen. Maar wanneer zij Hem zouden hebben teruggezien, zouden zij begrijpen in welke verhouding tot Zijn Vader Hij hen had gebracht: zij zouden zich daarover verheugen door de Heilige Geest. Het zou niet zijn alsof zij zelf niet tot de Vader konden naderen, en Christus wel. (Zoals Martha zei: "Ik weet, dat al wat Gij van God begeren zult, God het U geven zal." Zij mochten zelf

rechtstreeks tot de Vader gaan, die hen liefhad omdat zij in Jezus geloofd hadden en Hem aangenomen hadden toen Hij Zich in deze zondige wereld vernederde (in beginsel is dit altijd zo). En als zij in Zijn naam vroegen wat zij wilden, zouden zij het ontvangen, opdat hun blijdschap volkomen mocht zijn. Hun volkomen blijdschap, te weten wat een gezegende plaats zij hadden gekregen, zeker te zijn van Gods voortdurende gunst, en de waarde beseffen van alles wat hun eigendom was in Christus.

Toch zegt de Heer hun al wat de grondslag is van de waarheid: Hij was van de Vader uitgegaan, Hij ging heen tot de Vader. De discipelen menen dat zij begrijpen wat Hij zonder beeldspraak tot hen gesproken had. Zij gevoelen, dat Hij hun gedachten kende, want zij hadden ze niet tegenover Hem uitgesproken. Toch beseften zij in werkelijkheid niet de hoogte van wat Hij zei. Hij had hun gezegd, dat zij geloofd hadden, dat Hij **van God** was uitgegaan. Dit begrepen zij; en wat gebeurd was had hen bevestigd in dit geloof. Nu spreken zij uit dat zij van die waarheid overtuigd zijn. Maar zij begrijpen nog niets van wat het wil zeggen: “**van de Vader** uitgaan,” en **tot de Vader** heengaan. Zij verkeerden in de mening dat zij helemaal in het licht waren; maar zij hadden nog niets begrepen van wat hen kon verheffen boven het gevolg van Christus verwerping. En het geloof dat Hij van de Vader was gekomen en tot de Vader heenging zou hen daarboven verheven hebben. Daarom zegt Jezus hun dat Zijn dood hen zou verstrooien, en dat zij Hem alleen zouden laten. Zijn Vader zou bij Hem zijn; Hij zou niet alleen zijn. Toch had Hij hun al die dingen uitgelegd, opdat zij in Hem vrede zouden hebben. In de wereld die Hem verwierp zouden zij verdrukking ondervinden, maar Hij had de wereld overwonnen, zij konden goede moed hebben.

Hiermee eindigt het gesprek dat Jezus met Zijn discipelen op aarde heeft. In het volgende hoofdstuk spreekt Hij tot Zijn Vader: daarbij neemt Hij Zijn eigen plaats in als Degene die heengaat en geeft Hij Zijn discipelen hun plaats, ten opzichte van de Vader en van de wereld, nadat Hij bij Zijn Vader was om verheerlijkt te worden. Hun plaats was de plaats van Hemzelf. De hoofdinhoud van dit hoofdstuk is dat de discipelen op Zijn plaats gesteld worden, nadat Hij door Zijn eigen verheerlijking en werk er de grondslag voor heeft gelegd. Behalve de laatste verzen gaat het steeds over Zijn plaats op aarde. Zoals Hij op Goddelijke wijze in de Hemel was en daarmee in overeenstemming een Goddelijk, hemels karakter op aarde vertoonde, zo moesten zij (nu Hij als Mens verheerlijkt was in de hemel) die aan Hem verbonden waren, op hun beurt dat zelfde karakter openbaren. Hierom horen we eerst van de plaats die Hij persoonlijk inneemt en van het werk dat hun het recht geeft diezelfde plaats in te nemen.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 17

Dit hoofdstuk kunnen we als volgt verdelen. De verzen 1-5 gaan over Christus Zelf, hoe Hij Zijn plaats inneemt in de heerlijkheid; over Zijn werk, over de heerlijkheid die Hem Persoonlijk toekomt en die het resultaat van Zijn werk is. De verzen 1-3 stellen ons Zijn nieuwe plaats voor uit twee oogpunten bezien: “verheerlijk Uw Zoon”, en: macht over alle vlees, opdat Hij eeuwig leven geeft aan allen die Hem gegeven zijn. In de verzen 4-5: Zijn werk met de gevolgen.

De verzen 6-13: hier spreekt Hij over Zijn discipelen die in deze betrekking tot de Vader gebracht zijn doordat Hij aan hen de Naam van de Vader heeft geopenbaard. En vervolgens spreekt Hij erover dat Hij hun de woorden heeft gegeven, die Hijzelf ontvangen had, opdat zij ten volle zouden genieten hoe gezegend die betrekking is. Hij bidt ook voor hen, dat zij één zijn, zoals Hij en de Vader één zijn.

De verzen 14-21: Hier vinden we in welke betrekking zij bijgevolg staan tot de wereld. In de verzen 20-21 noemt Hij hen die door middel van de discipelen zouden geloven, ook zij mochten mee genieten van hun zegening.

De verzen 22-26. Hier lezen we wat het resultaat is voor hen, zowel in de toekomst als in deze wereld: zij bezitten de heerlijkheid die Christus Zelf van de Vader ontvangen heeft; zij zijn bij Hem en verheugen zich er in Zijn heerlijkheid te zien; de liefde van de Vader zou hier beneden met hen zijn zoals Christus Zelf er het voorwerp van was geweest; en Christus Zelf zou in hen zijn. De laatste drie verzen alleen verplaatsen de discipelen in de hemel, als een aanvullende waarheid.

Dit is een korte samenvatting van dit wonderheerlijke hoofdstuk. Hier mogen wij niet slechts meeluisteren naar een gesprek dat Christus met mensen voert, maar wij mogen horen welke verlangens in Zijn hart leven, wanneer Hij Zijn hart uitstort voor de Vader om zegen af te smeken voor de Zijnen. Een wonder van genade dat wij mogen horen wat Zijn wensen zijn, en dat wij al de voorrechten mogen begrijpen die ons deel zijn, omdat Hij zo voor ons zorgt, en wij het onderwerp zijn van het gesprek tussen de Vader en de Zoon, en het voorwerp van hun gemeenschappelijke liefde tot ons. Wat een genade te mogen horen hoe Christus Zijn eigen verlangens uitsprekt, wat Hem op het hart ligt en wat Hij als Zijn eigen persoonlijke wensen aan de Vader voorlegt. Enige verklaring kan helpen om de betekenis van bepaalde gedeelten te begrijpen in dit wonderlijke en kostbare hoofdstuk. Moge de Geest van God ons behulpzaam zijn.

De liefdevolle blik van de Heer had tot nu toe gerust op Zijn discipelen op aarde; nu heft Hij Zijn ogen op naar de hemel terwijl Hij Zich tot Zijn Vader richt. Het uur was gekomen om de Zoon te verheerlijken, opdat Hij van die heerlijkheid uit, de Vader zou verheerlijken. Dit is, in het algemeen gesproken, de nieuwe plaats. Zijn loopbaan hier was af, en Hij zou opvaren naar de hoge. Hiermee stonden twee dingen in verband: de macht over alle vlees, en de

gave van het eeuwige leven aan allen die de Vader aan Hem gegeven had. “Het hoofd **van iedere man** is Christus”. Zij die de Vader aan Hem gegeven heeft, ontvangen het eeuwige leven van Hem die opgevaren is naar de hoge. Eeuwig leven was de kennis van de Vader, de enige waarachtige God, en van Jezus Christus, die door Hem was gezonden. De Almachtige te kennen bood zekerheid aan de pelgrim van het geloof; Jahweh te kennen gaf de zekerheid van de vervulling van Gods beloften aan Israël. De Vader te kennen, die de Zoon, Jezus Christus, heeft gezonden (de Gezalvde Mens en de Heiland) die Zelf dat leven is, en Hem als zodanig nu aan te nemen (1Jh.1:1-4), is het eeuwige leven. Ware kennis is hier niet verbonden met bescherming tegen uiterlijke gevaren of toekomstverwachting, maar wil hier zeggen dat de ziel deel heeft gekregen, in het leven, aan de gemeenschap met Hem die hij zo kent; aan de gemeenschap met God Zelf die volkomen gekend wordt als de Vader en de Zoon. Hoewel alleen een Goddelijk Persoon zo'n plaats zou kunnen innemen en zo spreken, wordt hier toch niet de goddelijkheid van Zijn Persoon aan ons voorgesteld in Christus, maar de plaats die Hij heeft ingenomen om de raadsbesluiten van God te vervullen. Wat in dit hoofdstuk gezegd wordt van Jezus kan alleen gezegd worden van Eén die God is. Maar het gaat om de plaats die Hij inneemt in de raadsbesluiten van God en niet om de openbaring van Zijn natuur. Hij ontvangt alles van Zijn Vader - Hij wordt door Hem gezonden, Zijn Vader verheerlijkt Hem.

Dezelfde waarheid, van de mededeling van het eeuwige leven in verbinding met Zijn goddelijke natuur in Zijn één zijn met de Vader, vinden we in 1Jh.5:20. Hier vervult Hij de wil van de Vader en is afhankelijk van Hem op de plaats die Hij heeft ingenomen en die Hij weldra zal innemen, zelfs in de heerlijkheid, hoe heerlijk Zijn natuur ook is. Zo ook in hfdst. 5 van het Johannesevangelie: Hij maakt levend wie Hij wil. Hier zijn het degenen die de Vader Hem gegeven heeft. En het leven dat Hij geeft wordt verwerkelijkt in die kennis van de Vader en van Jezus Christus die Hij gezonden heeft.

Hoe meer wij het Evangelie naar Johannes onderzoeken, des te meer zullen we zien dat er iemand spreekt en handelt zoals alleen een goddelijk Persoon - één met de Vader - zou kunnen doen. Maar toch spreekt en handelt Hij altijd als iemand die de plaats van een dienstknecht heeft ingenomen, en niets voor Zich Zelf neemt, maar alles van Zijn Vader ontvangt. “Ik heb U verheerlijkt”; “ en nu, verheerlijk Mij.” Hoe spreekt dit van gelijkheid van natuur en liefde! Maar Hij zegt niet: en nu zal Ik Mijzelf verheerlijken. Hij heeft de plaats van een mens ingenomen om alles te **ontvangen**, zelfs al is het de heerlijkheid die Hij bij de Vader had voordat de wereld was. Dit is volmaakt schoon. De vijand in de woestijn probeerde tevergeefs of hij Hem kon verleiden die plaats te verlaten.

Nu spreekt Hij over de omstandigheden waaronder Hij die plaats in de hoge inneemt. Hij had de Vader op aarde volmaakt verheerlijkt. Zijn openbaring van wie God de Vader was, was volledig geweest hoe groot de moeilijkheden ook waren; de tegenspraak van de zondaars was voor Hem slechts aanleiding om het te openbaren. Maar juist dat maakt het verdriet voor hem oneindig groot. Toch had Jezus die heerlijkheid op aarde volbracht ondanks alle tegenstand die men bood. Zijn heerlijkheid bij de Vader in de hemel was slechts het rechtvaardige gevolg -het noodzakelijke gevolg, dat zuiver rechtvaardig was. Bovendien bezat Jezus die heerlijkheid al bij de Vader voordat de wereld was. Zijn werk en Zijn Persoon gaven Hem er evenzeer recht op. De Vader op aarde verheerlijkt door de Zoon; de Zoon in de hoge verheerlijkt bij de Vader; dat is de openbaring die deze verzen bevatten. Hij had

recht op de heerlijkheid op grond van Zijn Persoon als Zoon; maar Hij ging in die heerlijkheid binnen als Mens, omdat Hij als mens Zijn Vader volmaakt heeft verheerlijkt op aarde. Dit zijn de verzen die betrekking hebben op Christus. Bovendien geeft dit gedeelte de betrekking aan waarin Hij deze nieuwe plaats inneemt als Mens, Zijn Zoon, en het werk op grond waarvan Hij in gerechtigheid die plaats inneemt en waardoor Hij ons het recht geeft en ons geschikt maakt daar een plaats te hebben.

Vs.6-13. Nu spreekt Hij over de discipelen; hoe zij, in verband met de positie die Hijzelf innam, hun bijzondere plaats kregen, in die betrekking met Zijn Vader. Hij had de naam van de Vader geopenbaard aan degenen die de Vader Hem uit de wereld gegeven had. Zij behoorden de Vader toe en de Vader had ze aan Jezus gegeven. Zij hadden het woord van de Vader bewaard. Zij geloofden in de openbaring van de Vader door de Zoon. De woorden van de profeten zijn waar. De gelovigen hebben zich daarin verblijd, want ze ondersteunden hun geloof. Maar het woord van de Vader dat Jezus sprak, openbaarde de Vader Zelf in Hem die de Vader gezonden had, en gaf hem die deze woorden aannam de plaats van Christus Zelf, de plaats der liefde. En de Vader en de Zoon te kennen was eeuwig leven. Dit was iets heel anders dan de verwachtingen die verbonden waren met de Messias of wat Jahweh Hem had gegeven. Op deze manier worden de discipelen ook aan de Vader voorgesteld; en niet als degenen die Christus als de Messias aannamen en Hem eerden als degenen die op grond van die titel Zijn macht bezat. Zij hadden erkend dat alles wat Jezus had van de Vader was. Hij was dus de Zoon; zij erkenden Zijn verhouding tot de Vader. Hoe traag van begrip de discipelen ook waren, de Heer erkent hun geloof niet in overeenstemming met het inzicht dat zij hadden, maar overeenkomstig de waarde die Hij aan dat geloof hecht, of: overeenkomstig het Voorwerp van dat geloof, zoals Hij het kende. Dat is een kostbare waarheid (vergelijk hfdst. 14:7).

Zij erkenden Jezus dus als Degene die alles van **de Vader**, en niet als Messias van Jahweh had ontvangen. Want Jezus had hun al de woorden gegeven, die de Vader Hem gegeven had. Zodoende had Hij hen in hun eigen ziel bewust gemaakt van de verhouding tussen de Zoon en de Vader, en hen in volkomen gemeenschap gebracht in overeenstemming met de mededelingen die de Vader in die verhouding aan de Zoon deed. Hij spreekt van de positie die zij door het geloof bezaten, niet over het besef dat zij van die positie hadden. Zo hadden zij erkend dat Jezus van de Vader was uitgegaan, en dat Hij met het gezag van de Vader kwam - de Vader had Hem gezonden. Van daar was Hij uitgegaan en Hij kwam toegerust met het gezag van een zending van de Vader. Dit was hun positie door geloof.

Vs.9. En nu, terwijl de discipelen reeds deze positie innemen, brengt Hij hen in het gebed voor de Vader, overeenkomstig zijn eigen gedachten en verlangens. Hij bidt voor hen, en onderscheidt hen geheel en al van de wereld. De tijd zou komen, dat Hij volgens Psalm 2 de Vader met betrekking tot de wereld zou vragen; dat deed Hij nu niet. Nu bad Hij voor hen die de Vader Hem gegeven had uit de wereld. Want zij waren het eigendom van de Vader en alles van de Vader staat in wezen lijnrecht tegenover de wereld (vgl. 1Jh.2:16).

De Heer noemt de Vader twee beweegredenen waarom Hij dit vraagt. Ten eerste: Zij waren van de Vader, en zodoende zou de Vader ze bewaren tot Zijn eigen heerlijkheid en vanwege Zijn liefde voor wat van Hem is. Ten tweede: Jezus was in hen verheerlijkt; en als Jezus het Voorwerp was van de liefde van de Vader, zou de Vader hen ook daarom bewaren.

Bovendien waren de belangen van de Vader en de Zoon niet te scheiden. Indien zij van de Vader waren, dan waren zij, feitelijk, van de Zoon; en dit was slechts een voorbeeld van de algemeen geldende waarheid: alles wat van de Zoon is, is van de Vader, en alles wat van de Vader is, is van de Zoon. Wat een plaats voor ons! Wij zijn de voorwerpen van die wederzijdse liefde, van die gemeenschappelijke en onscheidbare belangen van de Vader en de Zoon.

Dit is het hoofdbeginsel - de belangrijkste grondslag waarop dit gebed van Christus berust. Hij bad voor Zijn discipelen tot de Vader, omdat zij de Vader toebehoorden; daarom moet Jezus wel een zegen over hen afsmeeken. De Vader zou hun belangen volkomen behartigen, want in hen zou de Zoon verheerlijkt worden.

Vs.11. Vervolgens spreekt Hij over de omstandigheden waarop Zijn gebed van toepassing was. Hij was Zelf niet meer in de wereld. Zij zouden Zijn persoonlijke zorg missen, die Hij hun gaf toen Hij bij hen was, en zij zouden in deze wereld zijn terwijl Hij tot de Vader kwam. Dit is de grondslag van Zijn verzoek met het oog op de positie waarin zij verkeerden. Hij brengt hen daarom in verbinding met de Heilige Vader - met al de volmaakte liefde van zo'n Vader - de Vader van Jezus en hun Vader, terwijl Hij (en dit betekende voor hen zegen) de heiligheid handhaaft die Zijn natuur eist, indien zij tot Hem in betrekking zouden staan. Hij stelt hen rechtstreeks onder Zijn hoede. De Vader zou hen die Hij aan Jezus gegeven had in Zijn eigen naam bewaren. Zo stonden ze in onmiddellijke verbinding met Hem. Jezus vertrouwde hen toe aan de Vader, en niet alleen als degenen die van de Vader waren, maar nu als **de Zijnen**, en wat een waarde gaf dat aan hen in de ogen van de Vader.

Het doel van Zijn zorg was hen in eenheid te bewaren, zoals de Vader en de Zoon één zijn. Eén enige goddelijke Geest was de band van die eenheid; in dit opzicht was de band werkelijk goddelijk. Voor zover zij met de Heilige Geest vervuld zouden zijn, hadden zij slechts één gezindheid, één mening, één doel. Dit is de eenheid waar hier over gesproken wordt. De Vader en de Zoon waren hun enige voorwerp; de vervulling van hun raadsbesluiten en plannen hun enig streven. Zij hadden slechts de gedachten van God, omdat God Zelf, de Heilige Geest, de bron van hun gedachten was. Het was één enige goddelijke kracht en natuur die hen verenigde - de Heilige Geest. Hun denken, streven, leven, hun hele zedelijke bestaan was bijgevolg één. De Heer spreekt noodzakelijkerwijs op het peil van Zijn eigen gedachten, wanneer Hij onder woorden brengt wat Hij voor hen verlangt. Als het gaat om de verwerkelijking hiervan, dan moeten we denken aan de mens; maar toch aan een kracht die in zwakheid volbracht wordt.

Wat de Heer verlangt komt hierop neer; zonen, heiligen onder de hoede van de Vader, die één zijn, niet door menselijke inspanning of overeenkomst, maar in overeenstemming met de kracht van God. Toen Hij hier was, had Hij hen bewaard in de naam van de Vader; Hij was trouw om alles te volbrengen wat de Vader Hem had toevertrouwd, en niemand te verliezen die van Hem waren. Wat Judas aangaat, dit was slechts de vervulling van het Woord. Maar de bewaring door Jezus die bij hen was in deze wereld kon niet langer voortduren. Maar Hij sprak deze dingen, terwijl Hij nog hier was en de discipelen ze hoorden, opdat zij zouden begrijpen dat zij voor het aangezicht van de Vader dezelfde plaats kregen die Christus had ingenomen. En als zij dit begrepen zouden zij, in diezelfde verhouding tot de Vader, in zichzelf die volkomen blijdschap hebben, die Christus had genoten. Wat een onuitsprekelijke

genade! Zij moesten Hem missen, wat het zichtbare betreft, maar nu kwamen zij (door Hem en in Hem) in Zijn eigen betrekking tot de Vader te staan, en genieten alles wat Hij hier beneden in gemeenschap met de Vader had genoten, daar zij in hun eigen verhouding tot de Vader Zijn plaats innamen. Daarom had Hij hun al de woorden meegedeeld die de Vader Hem had gegeven - de mededelingen van de liefde van de Vader aan Hem, toen Hij als Zoon op die plaats hier beneden wandelde. En in die bijzondere naam: Heilige Vader, waarmee de Zoon Zelf Zich van de aarde tot Hem richtte, zou de Vader hén bewaren die de Zoon hier gelaten had. Zodoende zouden zij Zijn blijdschap volkomen hebben in zichzelf. Dit was hun betrekking tot de Vader, wanneer Jezus was heengegaan.

Vs.14. Hij gaat nu spreken over de verhouding waarin zij tot de wereld stonden, als gevolg van wat de wereld was. Hij had Zijn discipelen het woord van Zijn Vader gegeven - niet de woorden om hen in gemeenschap met Zich te brengen, maar Zijn woord - het getuigenis van wat Hij was. En de wereld had hen gehaat zoals zij Jezus, de levende en persoonlijke Getuige van de Vader, en de Vader Zelf had gehaat. Nu zij zo in betrekking stonden tot de Vader, die hen uit de mensen van deze wereld had genomen, en nu zij het woord van de Vader hadden aangenomen (en in de kennis van dat woord het eeuwige leven hadden in de Zoon), waren zij niet van de wereld zoals Jezus van de wereld niet was. En daarom haatte de wereld hen. De Heer bidt evenwel niet of ze uit de wereld mochten worden weggenomen, maar Hij vraagt de Vader hen te bewaren voor de boze. De Heer gaat in op bijzonderheden van Zijn wensen in dit opzicht, en Hij baseert Zijn wensen daarop, dat zij niet van de wereld zijn. Hij herhaalt deze gedachte als de grondslag van hun positie hier beneden. "Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik van de wereld niet ben." Wat moeten zij dan wel zijn? Volgens welke regel, naar welk model, moesten zij worden gevormd? Door de waarheid, en het woord van de Vader is waarheid. Christus was altijd het Woord, maar het levende Woord onder de mensen. Wij bezitten het Woord, geschreven en bestendig in de schriften: zij openbaren Hem, getuigen van Hem. Op die manier zouden de discipelen geheiligd, dat wil zeggen afgezonderd worden. "Heilig hen door de waarheid: Uw woord is de waarheid." Daardoor zouden zij persoonlijk gevormd worden, door het woord van de Vader, zoals Hij in Jezus is geopenbaard. Vs.18. Dan volgt hun zending. Jezus zendt hen in de wereld, zoals de Vader Hem in de wereld had gezonden. In de wereld gezonden, maar in geen enkel opzicht van de wereld. Zij worden vanwege Christus gezonden in deze wereld; als zij van de wereld waren zou dat onmogelijk kunnen. Maar zij zouden niet alleen gevormd worden door het woord van de Vader, dat de waarheid is.

Doordat Christus die bij Zijn discipelen was aan hen het woord van de Vader meedeelde (over deze punten heeft de Heer vanaf vs.14 tot hier in vs.18 gesproken: "Ik heb hun Uw woord gegeven"): Hij heiligde Zichzelf. Hij zonderde Zich als een hemels Mens af boven de hemelen, een verheerlijkt Mens in de heerlijkheid, opdat de hele waarheid schitterend zichtbaar zou worden in Hem, in Zijn Persoon, opgewekt uit de doden door de heerlijkheid van de Vader. Alles wat de Vader is wordt ons zodoende getoond in Hem. Wij zien in Hem daar het getuigenis van goddelijke gerechtigheid, van goddelijke liefde, van goddelijke macht, die de leugen van Satan omvergeworpen heeft waardoor de mens was misleid en het bedrog in de wereld kwam. Wij zien in Hem het volmaakte voorbeeld van wat de mens is volgens de raadsbesluiten van God, en als de uitdrukking van Zijn macht in zedelijk opzicht en in heerlijkheid. We zien het beeld van de onzienlijke God: de Zoon, en Hij is in de heerlijkheid. Jezus zonderde Zich op die plaats af, opdat de discipelen geheiligd zouden

worden doordat aan hen werd meegedeeld wat Hij was; want die mededeling was de waarheid, en schiep hen naar het beeld van wat geopenbaard werd. Het was dus de heerlijkheid van de Vader, die Hij op aarde geopenbaard heeft, en de heerlijkheid waarin Hij als Mens is binnengegaan. Want dit is heel het einddoel, dat in de heerlijkheid gezien wordt hoe Hij Zich voor God had afgezonderd, maar ten behoeve van de Zijnen.

Zo worden dus niet alleen onze gedachten gevormd en bestuurd door het woord, waardoor wij zedelijk tot God worden afgezonderd, maar wij kennen die gezegende genegenheid en liefde die er uit voortvloeien, dat wij deze waarheid bezitten in de Persoon van Christus, terwijl ons hart in het gevoel van de genade met Hem verbonden is. Hiermee eindigt het tweede deel van wat betrekking heeft op de discipelen in hun gemeenschap en getuigenis. In vs.20 zegt Hij, dat Hij ook bidt voor hen die door middel van de discipelen in Hem zouden geloven. Hier verschilt de aard van de eenheid iets met die uit vs.11. Daar zegt Hij, sprekend over de discipelen: "één zijn, zoals wij". Want dat de Vader en de Zoon één zijn blijkt uit hun vaste voornemen, hun doel, liefde, werk, ja uit alles. Daarom moesten ook de discipelen op die manier één zijn. Hier in vs.21 is het iets anders: voor de gelovigen, die ontvingen wat werd meegedeeld en die daar deel aan hadden, lag hun eenheid in de kracht van de zegen die hun gegeven werd. Door één Geest (en zij konden nooit verenigd worden dan in één Geest) hadden zij een plaats in gemeenschap met de Vader en de Zoon. Het was de gemeenschap van de Vader en van de Zoon (Vgl. 1Jh.1:3; en hoeveel lijkt de taal van de apostel op die van Christus!). Daarom vraagt de Heer, dat zij één mogen zijn in Hem - de Vader en de Zoon. Dit was het middel om de wereld te doen geloven dat de Vader de Zoon gezonden heeft. Want hier waren er die het geloofd hadden en die, ondanks al hun tegenstrijdige belangen en gewoontes en de sterkste vooroordelen, toch één waren in de Vader en de Zoon, door deze machtige openbaring en door dit werk.

Hier eindigt zijn gebed, maar niet heel Zijn gesprek tot Zijn Vader. Hij geeft ons (en hier neemt Hij de getuigen en de gelovigen samen) de heerlijkheid die de Vader Hem gegeven heeft. Dit is de grondslag voor een derde soort eenheid. In de heerlijkheid delen allen inderdaad in deze volstreekte eenheid in gedachte, voorwerp en doel, die wordt gevonden in de eenheid van de Vader en de Zoon. Als het volmaakte gekomen zal zijn, is wat de Heilige Geest op geestelijke wijze heeft bewerkt het deel van allen in de heerlijkheid. Daar zal de kracht van de Heilige Geest ons geheel in beslag nemen en al het andere buitensluiten.

Maar bij het beginsel dat deze eenheid bestaat komt vanzelf nog iets dat die waarheid kenmerkt: het zichtbaar worden ervan, of in ieder geval, dat er een innerlijke bron is die maakt dat eenheid in hen zichtbaar wordt. Jezus zegt: "Ik ben in hen en Gij in Mij." Dit is niet de gewone, volmaakte eenheid uit vs.11; ook niet de onderlinge verhouding en gemeenschap uit vs.21. Maar het is: Christus in alle gelovigen, en de Vader in Christus, een eenheid die in de heerlijkheid zichtbaar wordt en niet slechts in de gemeenschap. Het is een eenheid waarin alles op volmaakte manier met de bron in verbinding staat. En Christus, die zij alleen moeten openbaren is in hen; en de Vader, die Christus volmaakt geopenbaard heeft, is in Hem. Dit zal in de duizendjarige heerlijkheid gebeuren en zichtbaar worden voor de wereld die dan zal **erkennen** (hier zegt de Heer niet: geloven) dat Jezus door de Vader is gezonden (want dit valt niet meer te ontkennen als ze Hem in heerlijkheid zien) en bovendien, dat de Vader de discipelen heeft liefgehad, zoals Hij Jezus Zelf heeft liefgehad. Het feit, dat zij dezelfde heerlijkheid bezitten als Christus zal er het bewijs van zijn.

Er is dus sprake van drie soorten eenheid. **Ten eerste:** de eenheid van de discipelen, vs. 11: “opdat zij één zijn, zoals Wij”; eenheid door de kracht van één Geest, in denken, voornemen, gezindheid, dienst; de Heilige Geest maakt dat zij hierin één zijn, dat zij hetzelfde pad bewandelen, dat Zijn gezindheid en kracht en niets anders tot uiting komen. **Ten tweede:** de eenheid van hen die door middel van de discipelen zouden geloven; eenheid in gemeenschap met de Vader en de Zoon.

Vs.21: “opdat zij ook één zijn in Ons”, dit is ook door de Heilige Geest, die hen in die gemeenschap brengt, als in 1Jh.1:3 zoals ik zoeven heb opgemerkt. **Ten derde** de eenheid in de heerlijkheid; vs.23: “opdat zij volmaakt zijn in één”, in 't openbaar zichtbaar en als openbaring die van boven komt; de Vader in de Zoon en de Zoon in hen allen. De tweede eenheid die genoemd wordt had als doel: opdat de wereld **gelooft**. De derde: opdat de wereld **erkent**. De eerste en de tweede zijn letterlijk in vervulling gegaan in overeenstemming met de woorden waarin er hier over gesproken wordt. In hoeverre gelovigen er sedertdien van afgeweken zijn, hoeft niet te worden gezegd.

Vs. 24. Maar er was nog meer. Er is iets dat de wereld niet zal zien, omdat zij daar niet in zal delen. “Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die Gij mij gegeven hebt”. Daar zullen wij niet alleen aan Christus gelijk zijn, (aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig, Rm.8:29; wij zullen het beeld van de hemelse dragen ten aanschouwen van de wereld, verg. 1Ko.15:49) maar we zullen **bij Hem** zijn waar Hij is. Het is het verlangen van de Heer Jezus dat wij Zijn heerlijkheid zullen zien. (Wij zien iets dat hiermee overeenkomt bij de verheerlijking op de berg: Mozes en Elia gingen de wolk in; en bovendien verschenen zij in dezelfde heerlijkheid als Christus toen zij met Hem op de berg stonden.) Wat een troost en bemoediging voor ons nadat wij Zijn smaadheid gedragen hebben. Maar het is nog dierbaarder voor ons, omdat wij zien, dat Hij die als mens oneer is aangedaan, en die mens werd ten behoeve van ons, juist daarom verheerlijkt zal worden met een heerlijkheid die elke andere heerlijkheid overtreft, behalve de heerlijkheid van Hem die Hem alle dingen onderworpen heeft. Want Hij spreekt hier over de Hem gegeven heerlijkheid. Dit maakt het voor ons zo kostbaar, omdat Hij die heerlijkheid verworven heeft door Zijn lijden voor ons. En toch kwam die heerlijkheid Hem volmaakt toe: het is de rechtvaardige beloning omdat Hij in het lijden de Vader volmaakt verheerlijkt heeft. Welnu, dit is een bijzondere soort blijdschap die geheel buiten het bereik van de wereld ligt. De wereld zal de heerlijkheid zien, die wij met Christus delen, en zij zal weten dat wij bemind zijn zoals Christus bemind werd. Maar voor hen die Hem liefhebben is er een geheim verbonden met Zijn Persoon en onze verbinding met Hem. De Vader heeft Hem liefgehad voordat de wereld er was - een liefde waarin geen sprake was van vergelijking met anderen, maar een oneindige, volmaakte liefde, die zo haar bevrediging vond in zichzelf. Wij zullen daarin delen, in die zin, dat wij onze Geliefde in die heerlijkheid zien, en bij Hem zijn, en de heerlijkheid aanschouwen die de Vader Hem gegeven heeft, overeenkomstig de liefde waarmee Hij Hem heeft liefgehad voordat de wereld ook maar enig deel had in de wegen van God. Tot aan vs.24 waren we in de wereld; hier zijn we in de hemel. Dit valt geheel buiten de aanspraken of het begrip van de wereld; immers we zien hier Christus die liefde genieten die de Vader voor Hem had voordat de wereld er was. Toen was Christus het welbehagen van de Vader. Wij zien hoe Hij als Mens voor eeuwig van die liefde geniet. Wij zullen daarin voor eeuwig bij Hem zijn, en ons verblijden dat Hij die liefde geniet - dat onze Jezus, onze Geliefde, in het genot van die

liefde is, en dat Hij is wat Hij is.

Tegelijkertijd was er rechtvaardigheid in de wegen van God met het oog op Zijn verwerping. De wereld had Hem niet gekend, maar Jezus had Hem gekend, en de discipelen hadden erkend dat de Vader Hem had gezonden.

Hij doet hier geen beroep op de heiligheid van de Vader om hen overeenkomstig die gezegende Naam te bewaren, maar op de gerechtigheid van de Vader om onderscheid te maken tussen de wereld enerzijds, en Jezus met de Zijnen anderzijds. Want daar was, behalve de onuitsprekelijke liefde van de Vader voor de Zoon een zedelijke reden voor. En Jezus wil dat het ons hier beneden al zal verblijden te weten dat het onderscheid door de mededelingen van de genade al gemaakt is, voordat het door het oordeel tot stand komt.

Hij had hun de naam van de Vader bekend gemaakt, en zou die bekend maken, zelfs wanneer Hij zou zijn opgevaren in de hoge, opdat de liefde waarmee de Vader Hem liefgehad had in hen mocht zijn (dat zij die liefde in hun hart mochten bezitten in deze wereld: wat een genade!) en opdat Jezus Zelf in hen zou zijn. Jezus Zelf, die deze liefde meedeelt, en de bron van kracht is om ze te genieten, die met die liefde, in al de volmaaktheid waarin Hij ze genoten heeft, in hun hart komt, waar Hij woont. Hijzelf is de kracht, het leven, de bekwaamheid, het recht, en het middel om die liefde op zo'n manier, en als zodanig, van harte te genieten. Want in de Zoon die ons deze liefde bekendmaakt, kennen wij de Naam van de Vader die Hij openbaart. Dat wil zeggen: Hij wil dat wij nu al genieten van die betrekking in de liefde, waarin wij Hem in de hemel zullen zien. De wereld zal weten, dat de Vader ons heeft liefgehad zoals Hij de Heer Jezus heeft liefgehad, wanneer wij in diezelfde heerlijkheid verschijnen met Hem; maar het is ons voorrecht het nu te weten, omdat Christus in ons is.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 18

De geschiedenis van de laatste ogenblikken van onze Heer begint na de woorden die Hij sprak tot Zijn Vader. Ook in dit deel van het Evangelie zullen we vinden, dat de gebeurtenissen de persoonlijke heerlijkheid van de Heer doen uitkomen. Zoals we al verschillende keren hebben gezien, kenmerkt dit de geschiedenissen in het Evangelie van Johannes.

De boosheid van de mens komt wel heel duidelijk uit, maar in de schildering van de gebeurtenissen wordt ons oog bovenal gericht op de Zoon van God; niet op de Zoon des mensen die lijdt onder het gewicht van wat over Hem zal komen. Wij vinden hier niet Zijn zielsangst in de hof van Gethsemane. We vinden in Johannes niet hoe Hij die woorden spreekt wanneer Hij gevoelt dat Hij van God verlaten is. Ook zien we hier weer dat de Joden geheel en al verworpen zijn.

De ongerechtigheid van Judas komt hier even duidelijk uit als in hfdst. 13. Hij kende de plaats goed, want Jezus was gewoon daar met Zijn discipelen heen te gaan. Wat een gedachte, dat hij zo'n plaats uitkoos om Hem daar te verraden! Wat een onbegrijpelijke hardheid van hart. Maar helaas, hij had zich als het ware aan Satan overgegeven om een werktuig van de vijand te zijn en om diens kracht en ware aard te laten zien.

Hoeveel dingen hadden plaats gevonden in die hof. Wat een woorden kwamen daar uit een hart dat vol was van de liefde van God Zelf, en hoe zocht die liefde door te dringen in de bekrompen en te ongevoelige harten van Zijn geliefde discipelen! Maar aan Judas was dit allemaal verspild. Nu komt hij, met hen die de overpriesters en farizeeën in hun boze plannen willen helpen, om de Persoon van Jezus gevangen te nemen. Maar Jezus is hun voor. Hij stelt Zich aan hen voor, Hij wist alles wat over Hem komen zou en treedt naar voren terwijl Hij vraagt: "Wie zoekt gij?" Het is de Heiland, de Zoon van God die Zichzelf aanbiedt. Zij antwoorden: "Jezus de Nazarener." Jezus zegt tot hen: "Ik ben het."

Judas stond er ook bij, hij kende Hem goed en ook die stem die hem zo lang bekend in de oren had geklonken. Niemand sloeg de hand aan Hem, maar zodra Zijn woord in hun hart weerklinkt, zodra zij dat goddelijke "Ik ben" vernemen, deinen zij terug en vallen op de grond. Wie zal Hem grijpen? Hij hoefde slechts weg te gaan en hen daar achter te laten. Maar daartoe was Hij niet gekomen, en de tijd om Zich over te geven was aangebroken. Hij vraagt hun dan opnieuw: "Wie zoekt gij?" Evenals de vorige keer zeggen zij: "Jezus de Nazarener." De eerste keer kon het niet anders of de goddelijke heerlijkheid van de Persoon van Christus moest zich openbaren; en nu wordt Zijn zorg voor de verlostten openbaar. "Als gij dan Mij zoekt", zegt de Heer, "laat dezen heengaan." - opdat het Woord vervuld zou worden: "Uit hen die Gij mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren". Hij stelt Zich voor als de Goede Herder die Zijn leven geeft voor de schapen. Hij gaat voor hen staan opdat zij kunnen ontkomen aan het gevaar dat hen bedreigt en opdat alles op Hemzelf neerkomt. Hij geeft Zich over. Het is hier alles Zijn eigen vrijwillige overgave.

Hij openbaarde Zijn goddelijke heerlijkheid en de genade van een Heiland die de Zijnen trouw was, maar hoe groot deze ook waren, toch handelt Hij in gehoorzaamheid. Hij handelt in de volmaakte "kalmte van een gehoorzaamheid die alle kosten met God berekend had en die alles aannam uit de hand van Zijn Vader. De vleselijke en onverstandige ijver van Petrus gebruikt geweld om Hem te verdedigen, Die als Hij wilde gewoon weg had kunnen gaan nadat één woord uit Zijn mond allen die Hem gevangen kwamen nemen ter aarde had geworpen. Immers het woord dat hun duidelijk maakte wie het was die zij zochten, ontnam hun alle kracht om Hem te grijpen. Wanneer Petrus dan de slaaf Malchus het rechteroor afslaat, neemt Jezus de plaats van gehoorzaamheid in en zegt: "De drinkbeker, die de Vader mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?" De goddelijke Persoon van Christus was geopenbaard; Hij had Zich vrijwillig opgeofferd, en wel om de zijnen te beschermen; en nu treedt tegelijkertijd Zijn volmaakte gehoorzaamheid aan het licht.

De boosheid van een verhard hart, en het gebrek aan inzicht van een vleselijk, hoewel oprecht hart zijn ons getoond. Jezus neemt een enige en afzonderlijke plaats in. Hij is de Heiland. Terwijl Hij Zich zo aan de mens onderwerpt om de raadsbesluiten van God te vervullen, laat Hij Zich door hen brengen waarheen zij willen. Hier wordt weinig meegedeeld van alles wat er plaats vond. Hoewel Jezus ondervraagd wordt, zegt Hij nauwelijks iets over Zichzelf. Zowel voor de hogepriester als voor Pontius Pilatus zien we de rustige, en toch zachtmoedige, meerderheid van Eén die Zichzelf gaf. Evenwel wordt Hij veroordeeld, alleen om het getuigenis dat Hij van Zichzelf gaf. Iedereen had al gehoord wat Hij leerde. Hij spreekt afkeurend over het gezag dat het onderzoek voortzet; Hij doet dit niet op een ambtelijke manier, maar vreedzaam en op een zedelijke wijze. En als Hij ten onrechte wordt geslagen, berispt Hij met waardigheid en volmaakte kalmte, terwijl Hij de belediging verdraagt. Maar Hij erkent de hogepriester in geen enkel opzicht; al verzet Hij Zich tegelijkertijd volstrekt niet tegen hem. Hij laat hem in zijn zedelijke onbevoegdheid en onbekwaamheid. De vleselijke zwakheid van Petrus blijkt nu, zoals eerder zijn vleselijke ijver.

Als Hij voor Pilatus wordt gebracht handelt de Heer met dezelfde kalmte en dezelfde onderworpenheid, al belijdt Hij terwille van de waarheid dat Hij koning is. Maar Hij ondervraagt Pilatus en onderwijst hem op zo'n manier dat Pilatus geen schuld in Hem kan vinden. Deze was zedelijk echter onbekwaam het hoge standpunt in te nemen van wat hem wordt voorgesteld; hij geraakt in verlegenheid in de aanwezigheid van de goddelijke beschuldigde en wilde Hem loslaten. Daartoe wilde hij gebruik maken van een gewoonte van de toenmalige regering om de Joden op het Pascha een gevangene los te laten. Zijn verontruste, onverschillige geweten, hoe verhard het ook was, boog voor de aanwezigheid van Hem die, zelfs terwijl Hij zo vernederd was, dat geweten wel moest treffen. Maar zo kon hij niet ontkomen aan de rusteloze boosheid van hen die het werk van de vijand deden. De Joden verklaren zich luid tegen het voorstel dat de verontruste stadhouder doet en kiezen een rover in plaats van Jezus.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 19

Pilatus geeft toe aan zijn gebruikelijke onmenselijkheid. In het verhaal zoals we dit in Johannes vinden, nemen de Joden echter de belangrijkste plaats in. Zij zijn het voor zover het de mens betreft, die de dood van de Heer tot stand brengen. Ze zijn vol ijver voor de reinheid die bij hun plechtigheden hoorde, maar onverschillig wat betreft het recht. Ze stellen zich er niet mee tevreden om Hem te veroordelen in overeenstemming met hun eigen wet, zij willen dat de Romeinen Hem ter dood brengen, want het hele raadsbesluit van God moet noodzakelijk in vervulling gaan.

Men zegt wel, dat de Joodse overleveringen hen verhinderden om iemand tijdens grote feesten ter dood te brengen. Mogelijk heeft dit invloed uitgeoefend op de Joden; maar hoe dit ook zij, de plannen van God gingen zo in vervulling. Bij andere gelegenheden onderwierpen de Joden zich niet zo gauw aan de eisen van de Romeinen die hun het recht niet toekenden over leven en dood.

Op de herhaalde eisen van de Joden levert Pilatus Jezus aan hen over. Pilatus was door en door schuldig toen hij dit deed, want hij had openlijk Zijn onschuld betuigd. Zijn geweten was duidelijk geraakt en verontrust door de onmiskenbare bewijzen dat hij een buitengewoon persoon voor zich had. Hij wil niet laten blijken dat hij getroffen is, maar hij is het wel (hfdst. 19:8). De goddelijke heerlijkheid, die door de vernedering van Christus heenstraalde, werkt op hem in en zet kracht bij aan de verklaring van de Joden dat Hij Zichzelf Gods Zoon had gemaakt. Pilatus had Hem gezeseld en Hem overgeleverd aan de beledigingen van de soldaten, en daar had hij het bij willen laten. Misschien hoopte hij ook dat de Joden hier tevreden mee zouden zijn en hij stelt Jezus aan hen voor met dorens gekroond. Misschien verwachtte hij, dat door hun ijver voor hun natie, deze hoon hen er toe zou brengen om Zijn vrijlating te vragen. Maar zij drijven meedogenloos hun boosaardig plan door en roepen: "Kruisig, kruisig hem!" Pilatus heeft er bezwaar tegen dit zelf te doen, maar tegelijkertijd geeft hij hun de vrijheid ertoe, met de verklaring dat hij geen schuld in Hem vindt. Nu beroepen zij zich op hun Joodse wet. Zij hebben hun eigen wet, zeggen ze, en naar die wet moet Hij sterven, omdat Hij Zichzelf Gods Zoon heeft gemaakt. Pilatus was al geraakt en innerlijk verontrust, maar nu wordt hij nog meer bevreesd. Hij gaat terug naar de zaal waar hij rechtsprak en ondervraagt Jezus. De Heer geeft geen antwoord. Dat prikkelt de trots van de stadhouder en hij vraagt of Jezus niet weet dat hij macht heeft om Hem te veroordelen of los te laten. In Zijn antwoord handhaaft de Heer de volle waardigheid van Zijn Persoon. Pilatus zou geen macht tegen Hem hebben, als dat niet de wil van God was - hieraan onderwierp de Heer zich. Het maakte de zonde van hen die Hem overgeleverd hadden nog erger, als ze veronderstellen dat de mens iets tegen Hem vermocht zonder dat daardoor de wil van God vervuld moest worden. De kennis van Zijn Persoon vormde de maatstaf van de zonde die men tegen Hem beging. Als men niet zag wie Hij was, werd daardoor alles verkeerd beoordeeld, en in het geval van Judas bewees men zedelijk volstrekt blind te zijn. Judas kende de macht van zijn Meester. Wat voor zin had het Hem aan mensen over te leveren, als Zijn uur nog niet gekomen was? Maar nu dit wel het geval was bevond de

verrader zich in een verschrikkelijke positie.

Maar Jezus spreekt altijd overeenkomstig de heerlijkheid van Zijn Persoon en als Eén die daardoor geheel boven de omstandigheden staat, die Hij in genade en in gehoorzaamheid aan de wil van Zijn Vader doormaakt. Pilatus raakt door het antwoord van de Heer in verwarring, maar zijn gevoel is niet zo sterk dat het op weegt tegen het motief waarmee de Joden hem onder druk zetten. Wel is dat gevoel zo sterk dat hij alles waarin de wil van de Joden tot uiting komt als zij Hem veroordelen op hen terugkaatst. Zodoende maakt hij dat zij volkomen schuldig staan aan de verwerping van de Heer.

Eerst probeerde Pilatus Hem aan de woede van de Joden te onttrekken. Tenslotte vreest hij, dat men hem van ontrouw tegenover de Keizer beschuldigt; dan keert hij zich met minachting tot de Joden en zegt: "Zie, uw koning". Hij was er zich niet van bewust, dat hij zodoende in Gods hand het middel was om die gedenkwaardige woorden over hun lippen te brengen: „Wij hebben geen koning dan de keizer.” Dat was hun eigen veroordeling en is tot op de huidige dag hun ellende; zij verloochenden hun Messias. Zij spraken het noodlottige woord uit dat Gods oordeel inriep. En Pilatus levert Jezus aan hen over. Jezus, vernederd en Zijn kruis dragend, neemt Zijn plaats in onder de overtreders. Hij die wilde dat alles vervuld zou worden, verordende evenwel dat getuigenis zou worden gegeven van Zijn waardigheid. En Pilatus (misschien om de Joden te kwetsen, maar zeker om de plannen van God te verwezenlijken) zet een opschrift op het kruis met de titel van de Heer: "Jezus de Nazarener, de Koning der Joden." Dit was de tweeledige waarheid, dat de verachte Nazarener de ware Messias is. Zoals we heel dit Evangelie door gezien hebben, zien we ook hier de Joden als door God verworpen.

Tevens toont de apostel ons hier, evenals elders, dat Jezus de ware Messias was, door de aanhaling van de profetieën die spreken over wat Hem in het algemeen zou overkomen met betrekking tot Zijn verwerping en Zijn lijden. Zo bewijzen juist de omstandigheden waaronder Hij door het volk verworpen werd, dat Hij de Messias is.

Na de geschiedenis van Zijn kruisiging, als de daad van de mens, hebben we het kenmerkende van de kruisiging met het oog op wat Jezus aan het kruis was. Het bloed en het water stromen uit Zijn doorboorde zijde.

De toewijding van de vrouwen die Hem volgden, was misschien niet zo belangrijk als men let wat er werd gedaan, maar komt toch prachtig uit in die volhardende liefde die hen dicht bij het kruis bracht. De meer verantwoordelijke plaats die de apostelen als mannen innamen, liet hun onder deze omstandigheden nauwelijks toe zo dicht bij het kruis te staan. Maar dit doet niets af van het voorrecht dat de genade een vrouw toekent als zij trouw is aan Jezus. Maar voor Christus was het de aanleiding om ons verder te onderwijzen. Want Hij toont ons Zichzelf zoals hij was, en stelt ons Zijn werk voor de aandacht. Hij was boven alle omstandigheden verheven, als gevolg en uitdrukking van een geestelijke kracht waardoor Hij, als Mens, Zich geheel aan God wijdde, en Zich ook door de eeuwige Geest aan God offerde. Zijn werk was volbracht. Hij had Zichzelf geofferd. Hij keert om zo te zeggen terug in Zijn persoonlijke verhoudingen. Wij zien de natuur in haar volmaaktheid in Zijn menselijke gevoelens. En tevens Zijn persoonlijke, goddelijke verhevenheid boven de omstandigheden die Hij als de gehoorzame Mens in genade doormaakte. De uitdrukking van Zijn gevoelens als

zoon tegenover Zijn moeder bewijst dat de toewijding aan God slechts de kracht van de Geest van God was. Die toewijding had Hem losgemaakt van al die genegenheden die voor de mens van nature zowel nodig als verplicht zijn, en dat was geen gebrek aan menselijk gevoel. Als Hij de vrouwen ziet, spreekt Hij hen niet meer aan als Leraar en Heiland, de Opstanding en het Leven. Het is Jezus, een Mens, in zijn menselijke verhouding.

“Vrouw”, zegt Hij, “zie uw zoon.” Daarmee draagt Hij Zijn moeder op aan de zorg van Johannes, de discipel die Hij liefhad. Tot de discipel zegt Hij: “Zie uw moeder”, en van dat uur af nam de discipel haar in zijn huis. Een heerlijke en kostbare opdracht! Er sprak vertrouwen uit dat alleen hij naar waarde kon schatten die zo door de Heer geliefd werd, omdat hij er rechtstreeks het voorwerp van was. Dit laat ons ook zien dat Zijn liefde voor Johannes het kenmerk droeg van menselijke gehechtheid en liefde. Wel in overeenstemming met God, maar niet wezenlijk Goddelijk, hoewel vol goddelijke genade. Die genade verleende die liefde al haar waarde, maar hulde zich in het kleed van een werkelijk menselijk hart. Dit was het blijkbaar wat Petrus en Johannes met elkaar verbond. Jezus was hun enige en gemeenschappelijke Voorwerp. Zij hadden een heel verschillend karakter - waren daarom des te meer één - en dachten maar aan één ding; onvoorwaardelijke toewijding aan Jezus is de sterkste band tussen mensen harten; ze ontdoet ons van ons eigen ik, en maakt dat we één ziel zijn in ons denken, onze plannen, en ons vaste voornemen, want we hebben maar één Voorwerp. Maar in Jezus was dit volmaakt, en het was genade. Er staat niet dat de discipel Jezus liefhad; dat zou geheel misplaatst geweest zijn, Dat zou Jezus Zijn plaats en Zijn waardigheid, Zijn persoonlijke heerlijkheid hebben ontnomen, en de waarde van Zijn liefde voor Johannes teniet gedaan hebben. Niettemin had Johannes Christus lief en bijgevolg waardeerde hij zo die liefde van Zijn Meester. En daar zijn hart door genade aan Hem gehecht was, wijdde hij zich aan de uitvoering van deze heerlijke opdracht, die hij ons hier met blijdschap verhaalt. Het is liefde die dit vertelt, al spreekt ze niet van zichzelf.

Ik geloof dat wij in het begin van de eerste brief van Johannes deze zelfde gevoelens terugvinden. De Geest van God gebruikte ze vanzelf sprekend niet als de grondslag van wat hij had gezien en wist, maar om aan de voorstelling ervan kleur bij te zetten.

We zien hier ook dat dit Evangelie ons Christus niet laat zien, gebukt onder het gewicht van al het lijden dat Hem overkwam. Hij handelt overeenkomstig de heerlijkheid van Zijn Persoon die boven alles staat en alle dingen in genade vervult. In volmaakte kalmte zorgt Hij voor Zijn moeder; en als Hij dit gedaan heeft, weet Hij dat nu alles volbracht is. Met menselijke woorden gezegd: Hij is volkomen kalm en meester over Zichzelf.

Nog één profetie moet in vervulling gaan. Hij zegt: “Mij dorst!”, en zoals God voorzegt had, geven zij Hem zure wijn. Nu weet Hij dat er geen enkele bijzonderheid meer over is van alles wat volbracht moest worden. Hij buigt het hoofd, en Hijzelf geeft Zijn geest over. Deze uitdrukking hier in Johannes is heel anders dan het woord vertaald met: Hij stierf. (N.B.G.: Hij gaf de geest). Uit Luk.23:46 lezen wij dat dit gebeurde toen Hij gezegd had: “Vader, in Uw handen bevel Ik mijn geest.” Maar in Johannes stelt de Heilige Geest zelf Zijn dood voor als het gevolg van een daad die Hij uit vrije wil verricht. Hij geeft Zijn geest over, en zegt niet aan wie Hij (als mens met een volkomen en volmaakt geloof) Zijn menselijke geest, Zijn ziel, toevertrouwt wanneer Hij sterft. Hier wordt Zijn goddelijke bevoegdheid getoond en niet Zijn vertrouwen in Zijn Vader. Behalve in Jh.19:30, waar het voor Christus gebruikt wordt,

komt dit woord nooit in deze betekenis voor, noch in het Nieuwe Testament, noch in de Griekse vertaling van het Oude Testament, de Septuaginta.

Wanneer zodoende het hele goddelijke werk volbracht is en de goddelijke Mens Zijn geest overgeeft, verlaat die geest het lichaam dat zijn werktuig en vat was geweest. De tijd was aangebroken om dit te doen; en door dit te doen waarborgt Hij de vervulling van een ander goddelijk woord: "Geen been van Hem zal gebroken worden." Maar alles werkte mee aan de vervulling van die woorden en aan de verwezenlijking van de plannen van Hem die ze tevoren gesproken had. Een soldaat doorsteekt Zijn zijde met een speer. Uit een gestorven Heiland stromen de tekenen van een eeuwige volmaakte verlossing - het water en het bloed. Het water om de zondaar te reinigen, het bloed om zijn zonde te verzoenen. De evangelist zag dit. Zijn liefde tot de Heer maakt dat Hij zich graag herinnert dat hij Hem zo tot het einde toe heeft gezien. Hij vertelt het opdat wij zouden geloven. Maar als wij in de geliefde discipel het vat zien dat de Heilige Geest gebruikt (en het is heerlijk en naar de wil van God om dat te zien) dan zien we heel duidelijk wie het is die van dit vat gebruik maakt. Van hoeveel dingen was Johannes getuige geweest, die hij toch niet vermeldt! De uitroep van de smart en van verlatenheid - de aardbeving - de belijdenis van de hoofdman - wat er gebeurde met de rover; al die dingen speelden zich af voor zijn ogen die gericht waren op Zijn Meester, en toch vermeldt hij ze niet. Hij spreekt erover wat zijn Geliefde temidden van dit alles was. De Heilige Geest maakt dat hij verhaalt, wat betrekking heeft op de persoonlijke heerlijkheid van Jezus. Zijn liefde maakt dit voor hem een heerlijke en lichte taak. De Heilige Geest gaf hem de toewijding voor dit werk, en gebruikte hem om die taak te volbrengen waarvoor hij juist zo geschikt was. Door genade leende het werktuig zich graag voor het werk waartoe de Heilige Geest het afzonderde. Zijn geheugen en zijn hart werden beheerst door de Geest van God en stonden onder Diens uitsluitende invloed. De Geest gebruikte ze bij Zijn werk. We voelen mee met het werktuig; we geloven in wat de Heilige Geest door middel van hem meedeelt, want de woorden zijn die van de Heilige Geest.

Er kan niets treffender zijn en voor ons meer belangwekkend dan dat goddelijke genade zich zo uitdrukt in menselijke teergevoeligheid en zich daarin gestalte geeft. Ze bezit de hele werkelijkheid van menselijke genegenheid en liefde, en tevens al de kracht en diepte van Gods genade. Het was goddelijke genade dat Jezus zulke genegenheid kende. Anderzijds kan niets verder verwijderd zijn van de waardering voor deze soevereine bron van goddelijke liefde, die stroomde door het volmaakte kanaal, dat zij door eigen krachten voor zichzelf vormde, dan de aanmatiging om onze liefde als wederkerig voor te stellen. Men zou integendeel, zodoende geheel en al tekortschieten in de waardering voor die liefde. Ware gelovigen onder de Hernhutters hebben Jezus "Broeder" genoemd; en anderen hebben hun lofliederen of die uitdrukking overgenomen. Maar het Woord spreekt nooit zo. "Hij schaamt Zich niet ons broeders te noemen"; maar het is iets heel anders als wij Hem zo noemen. De persoonlijke waardigheid van Christus gaat nooit verloren in de innigheid en de tederheid van Zijn liefde.

Maar de verworpen Heiland zou bij de rijke en aanzienlijke zijn in Zijn dood, hoe veracht Hij ook tevoren geweest mag zijn. En twee mannen, die Hem niet durfden belijden terwijl Hij leefde, ontwaken nu als het ware door de grote zonde die hun volk bedreven heeft, en door het gebeuren van Zijn sterven zelf. De genade van God die hen voor dit werk bestemde, deed hun dit alles gevoelen - en zij houden zich bezig met de zorg die Zijn dood lichaam

toekomst. Jozef, die zelf raadsheer was, komt Pilatus om het lichaam van Jezus vragen. Nicodémus voegt zich bij hem om de laatste eer te bewijzen aan Hem die zij gedurende Zijn leven nooit hadden gevolgd. We kunnen dit wel begrijpen. Jezus voortdurend onder smaad te volgen, en zichzelf voorgoed in opspraak te brengen terwille van Hem, is iets heel anders dan te handelen wanneer er iets heel buitengewoons gebeurt en er geen gelegenheid meer is om Hem zo te volgen en het kwaad zulke vormen aanneemt dat het ons tot afzondering ervan dwingt. Wanneer het goede wordt verworpen, omdat het een volmaakt getuigenis geeft, en in de verwerping volmaakt wordt, dwingt het ons, partij te kiezen, als wij door genade enig zedelijk gevoel hebben. Zo vervulde God Zijn woorden van waarheid. Jozef en Nicodémus leggen het lichaam van de Heer in een nieuw graf in een tuin dichtbij het kruis. Want wegens de voorbereiding van de Joden konden zij op dat ogenblik niet meer doen.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 20

In dit hoofdstuk vinden we, in een korte samenvatting, verschillende van de belangrijkste gebeurtenissen die plaats vonden na de opstanding van de Heer Jezus. We krijgen een schildering van al de gevolgen van dit machtige gebeuren, in onmiddellijk verband met de genade die ze teweegbracht en met de genegenheden die gezien behoren te worden in de gelovigen, wanneer ze opnieuw in betrekking zijn gebracht tot de Heer. Tegelijkertijd stelt dit hoofdstuk ons al Gods wegen voor tot de openbaring van Christus aan het overblijfsel voor het duizendjarig rijk. In hfdst. 21 wordt ons het duizendjarig rijk voorgesteld.

Als eerste zien we Maria Magdalena, van wie Hij zeven boze geesten had uitgeworpen - dit geeft op treffende wijze uitdrukking aan de wegen van God. Zij stelt ons, ongetwijfeld, het Joodse overblijfsel van die tijd voor; ze is persoonlijk aan de Heer gehecht, maar ze kent de kracht van de opstanding niet. Zij is alleen in haar liefde; juist de kracht van haar liefde maakt dat ze alleen staat. Zij was niet de enige verlost, maar ze komt alleen om Jezus te zoeken. Ze zocht op de verkeerde plaats, zal iemand zeggen. Maar zij zocht toch Jezus, nog voordat het licht van het getuigenis van Zijn opstanding schijnt in een duistere wereld. Want zij had Hemzelf lief. Zij komt vóór de andere vrouwen, terwijl het nog donker is. Het is een liefhebbend hart (we hebben het al gezien in de gelovige vrouwen) dat zich bezighoudt met Jezus, wanneer het openbaar getuigenis van de man nog geheel ontbreekt. En aan dat hart openbaart Jezus Zich het eerst als Hij is opgestaan. Haar hart wist evenwel waar het weerklink zou vinden. Zij gaat naar Petrus toe en naar de andere discipel dien Jezus liefhad, wanneer zij het lichaam van Christus niet vindt. Petrus en de andere discipel gaan op weg en vinden de bewijzen van een opstanding die, wat Jezus Zelf betreft, met al de rust had plaatsgevonden die de macht van God betaamde, hoe groot ook de onrust was die teweeggebracht was in het menselijk gemoed. Er was geen sprake geweest van haast; alles lag ordelijk; en Jezus was niet daar.

De twee discipelen worden echter niet door dezelfde liefde bewogen als die het hart vervulde van haar die het voorwerp was geweest van zo'n machtige verlossing van "zeven boze geesten". (Dit stelt ons voor dat deze arme vrouw volkomen bezeten was door de onreine geesten, waarvan zij een prooi was. Dit spreekt van de werkelijke toestand van het Joodse volk.) De twee discipelen zien, en ze geloven op gezag van deze zichtbare bewijzen. Het was geen geestelijk inzicht in Gods gedachten door middel van Zijn woord; zij **zagen** en geloofden. Er is hierin niets wat de discipelen tezamen brengt. Jezus was weg, Hij was opgestaan. Op dit punt hadden ze zich overtuigd en ze gingen **naar huis** toe. Maar Maria, die zich veeleer door haar liefde dan door haar inzicht laat leiden, stelt zich niet tevreden met de nuchtere erkenning van het feit dat Jezus was opgestaan. In haar gedachten was Hij nog steeds dood, omdat zij Hem niet bezat. Zijn dood, het feit dat zij Hem niet kon vinden, maakte haar liefde nog inniger, omdat Hijzelf het voorwerp was van haar liefde. Al de bewijzen van die liefde komen hier op de treffendste manier aan het licht. Zij veronderstelt dat de tuinman moet weten over wie het ging zonder dat zij het hem zegt. Want zij dacht maar aan één Persoon. Zoals iemand die vraagt naar een geliefd familielid, zonder hem te

noemen, zegt: Hoe is het met hem? Ze bukt zich voorover in het graf; als Hij dicht bij haar staat keert ze zich om; maar dan roept de Goede Herder, die uit de doden is opgestaan, Zijn schaap bij haar naam. En de bekende, geliefde stem, - die machtig is overeenkomstig de genade die haar zo riep - openbaart Hem terstond aan haar die Zijn stem hoort. Zij keert zich tot Hem, en antwoordt: "Rabboeni!" dat wil zeggen "Meester!"

Maar terwijl Hij Zich zo openbaart aan het geliefde overblijfsel, dat Hij verlost had, verandert alles in hun positie en in Zijn betrekking tot hen. Hij zou nu niet lichamelijk in het midden van Zijn volk op aarde wonen. Hij kwam niet terug om het koninkrijk in Israël weer op te richten. "Raak mij niet aan", zegt Hij tot Maria. Door Zijn verlossingswerk had Hij iets veel belangrijkers tot stand gebracht. Hij had hen in dezelfde positie gebracht, als waarin Hijzelf stond bij Zijn Vader en Zijn God. En Hij noemt hen: "Mijn broeders", iets wat Hij nog nooit had gedaan, en nooit eerder had kunnen doen. Tot aan Zijn dood bleef de tarwekorrel alleen. Hij, de Reine en Volmaakte, de Zoon van God, kon niet in dezelfde betrekking tot God staan als de zondaar. Maar in de heerlijke positie die Hij nu als Mens weer ging innemen, kon Hij op grond van de verlossing Zijn verlost met Zich verenigen, als gereinigden, wedergeborenen, en in Hem als kinderen aangenomen.

Hij laat hun de nieuwe plaats bekend maken die zij samen met Hem zouden delen. Hij zegt tot Maria: "Raak mij niet aan;.... maar ga heen naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God." De discipelen zijn in dezelfde positie gebracht als die Hij heeft voor de Vader door de wil van de Vader - en het werk van de Zoon. De wil van de Vader is vervuld door het heerlijke werk van de Zoon, die als Mens Zijn plaats heeft ingenomen, zonder zonde, bij Zijn God en Vader. En het werk van de Zoon is voor hen de bron van eeuwig leven.

Het getuigenis aangaande deze waarheid **vergadert de discipelen bijeen**. Zij komen samen met de deuren gesloten, zonder de bescherming nu van de zorg en de macht van de Heer Jezus, de Messias, Jahweh op aarde. Maar al hadden zij niet langer de beschermende aanwezigheid van de Messias, zij hebben Jezus in hun midden, die hun brengt wat zij voor Zijn dood niet konden hebben: - Vrede!

Maar Hij bracht hun deze zegen niet louter als wat nu hun deel was. Nadat Hij hun bewijzen heeft gegeven van Zijn opstanding, en dat Hij in Zijn lichaam dezelfde Jezus is, stelt Hij hen in die volmaakte vrede als het uitgangspunt van hun zending. De Vader, de eeuwige en oneindige bron van liefde, had de Zoon gezonden die in Zijn liefde bleef. Hij was de getuige van die liefde en van de vrede die de Vader om Zich heen verspreidde, waar de zonde niet bestond. Jezus was verworpen in Zijn zending en heeft toen - ten behoeve van een wereld waar de zonde wel bestond - vrede gemaakt voor allen die het getuigenis zouden aannemen van de genade die vrede had gemaakt. En nu stuurt Hij Zijn discipelen uit en als uitgangspunt geeft Hij die vrede. In die vrede had Hij hen gebracht, door de vergeving der zonde door middel van Zijn dood, om er in de wereld van te getuigen.

Opnieuw zegt Hij: "Vrede zij u", om hen uit te zenden in de wereld, bekleed met en vol van deze vrede waarmee hun voeten geschoeid zijn, zoals de Vader Hem gezonden had. Met dit doel geeft Hij hun de Heilige Geest, opdat ze overeenkomstig Zijn kracht de vergeving van zonden zouden kunnen brengen aan een wereld die gebukt gaat onder het juk van de zonde.

Historisch gesproken is de Geest hier onderscheiden van Hd.2; in zover Hij hier een adem is van het innerlijke leven, zoals God in de neusgaten van Adam een levensadem blies. Het is hier niet de Heilige Geest van de hemel gezonden. Zo deelt Christus, die een levendmakende Geest is, geestelijk leven aan hen mee overeenkomstig de kracht van de opstanding.

Vergelijk in verband hiermee Rm.4-8 en Kol.2-3. De opstanding was de kracht van het leven dat hen onder de heerschappij van de zonde uitbracht. De zonde vond haar einde in de dood, en werd geoordeeld in Jezus dood. En zij zijn nu aan de zonde gestorven, maar er niet door veroordeeld, omdat de zonde in Zijn dood geoordeeld is. Dit is niet een kwestie van onze schuld, maar van de staat waarin wij verkeren. God zij geprezen dat onze schuld ook is weggedaan. Maar hier sterven wij met Christus en de opstanding stelt ons levend voor God in een leven waarin Jezus - en wij door Hem - in Zijn tegenwoordigheid verschijnen overeenkomstig de volmaaktheid van de Goddelijke gerechtigheid. Maar dit veronderstelt ook Zijn werk.

Wat ons sterven met Christus betreft, belicht het aangehaalde gedeelte uit de Romeinen de kant van de dood; Kolosse voegt de opstanding erbij. In de Romeinen brief gaat het om het gestorven zijn aan de zonde, in Kolosse om het afgestorven zijn aan de wereld.

We keren terug tot Jh.20. Wat ons in het algemeen in dit gedeelte figuurlijk wordt voorgesteld, is dat de Geest aan de gelovigen wordt gegeven die vergaderd zijn door het getuigenis dat Hij is opgestaan en opvaart tot de Vader. Het hele toneel stelt ons de gemeente voor met haar huidige voorrechten. Zo zien we:

1. het overblijfsel dat door liefde aan Christus gehecht is;
2. gelovigen die individueel erkend worden als kinderen van God, en dezelfde plaats innemen voor Hem als Christus;
3. de gemeente gegrond op dit getuigenis, en samen vergaderd met Jezus in het midden, in het genot van vrede;
4. de leden van de gemeente, in verbinding met de vrede die Christus heeft gemaakt, persoonlijk aangesteld als getuigen voor de wereld van de vergeving der zonden - het schenken van die vergeving wordt aan hen toevertrouwd.

Thomas stelt de Joden voor in de laatste dagen, die zullen geloven wanneer zij zien. Zalig zijn zij die geloofd hebben zonder te zien. Maar het geloof van Thomas betreft niet de positie van het zoonschap. Hij erkent, zoals het overblijfsel zal doen, dat Jezus Zijn Heer en Zijn God is. Hij was niet bij hen toen zij voor 't eerst als gemeente vergaderd waren.

Door Zijn daden wijdt de Heer hier de eerste dag van de week als de dag waarop Hij met de Zijnen hier beneden in de geest samenkomt.

De evangelist heeft lang niet alles verteld wat er te zeggen was over de dingen die Jezus gedaan heeft. Het doel waarmee hij verteld heeft staat in verband met de mededeling van het eeuwige leven in Christus. Ten eerste, dat Jezus de Christus is, de Zoon van God; en ten tweede, opdat wij gelovende het leven hebben in Zijn naam. Daaraan is het Evangelie gewijd.

Het is mij onmogelijk, nu ik de hoofdbeginselen heb aangegeven tot hulp van hen die het

Woord onderzoeken, om uitvoerig in te gaan op alles wat zo diep treffend en hoogst belangwekkend is in dit twintigste hoofdstuk. Vaak heb ik dit hoofdstuk overdacht en, door genade, met steeds toenemende belangstelling. Deze openbaring van de Heer aan die arme vrouw, Maria Magdalena, die niet zonder haar Heiland kon is treffend mooi. Iedere bijzonderheid die vermeld wordt verhoogt de schoonheid. Maar er is een kant vanwaar we dit hoofdstuk kunnen bezien waarop ik nog heel graag de aandacht vestig. Er worden ons hier vier toestanden van de ziel voorgesteld, die tezamen heel leerzaam zijn, en elk afzonderlijk voorkomen bij een gelovige. **Ten eerste:** Johannes en Petrus, die zien en geloven, zijn werkelijk gelovigen. Maar zij zien in Christus niet het middelpunt van al Gods gedachten, voor Zijn heerlijkheid, voor de wereld en voor de zielen. Evenmin is Hij het middelpunt voor hun liefde, al zijn zij gelovigen. Als ze vastgesteld hebben dat Hij is opgestaan, stellen ze het zonder Hem. Maria, die dit wist dat Hij was opgestaan en zelfs door deze onwetendheid schuldig was, kon het evenwel niet zonder Jezus stellen. Zij moet Hemzelf hebben. Petrus en Johannes gaan naar huis; dat is, het middelpunt van hun belangstelling. Zij geloven wel, maar hebben genoeg aan zichzelf en aan hun huis.

Ten tweede: Thomas gelooft en erkent met een waar, rechtzinnig geloof, na onweerlegbare bewijzen, dat Jezus zijn Heer en zijn God is. Hij gelooft werkelijk voor zichzelf. Hij ontvangt niet de mededeling over de resultaten van het werk van de Heer, en over de betrekking tot Zijn Vader waarin Jezus de Zijnen, de gemeente, brengt. Hij heeft wellicht vrede, maar hij heeft de hele openbaring gemist betreffende de plaats van de gemeente. Hoeveel zielen - zelfs geredde zielen - verkeren in deze twee toestanden.

Ten derde: Maria Magdalena is uitermate onwetend. Ze weet niet dat Christus is opgestaan. Ze heeft er zo weinig juist begrip van dat Hij Heer en God is, dat ze meent dat iemand Zijn lichaam heeft weggenomen. Maar Christus is alles voor haar, haar ziel heeft Hem nodig, haar hart verlangt alleen naar Hem. Zonder Hem heeft zij geen huis, geen Heer, geen enkel ding. Welnu, Jezus geeft het antwoord op deze behoefte; dit wijst op het werk van de Heilige Geest. Hij roept Zijn schaap bij haar naam, vertoont Zich allereerst aan haar en leert haar dat Zijn aanwezigheid nu geen Joodse, lichamelijke terugkeer op aarde betekende. Hij leert haar dat Hij moest opvaren tot Zijn Vader, dat de discipelen nu Zijn broeders zijn en dat zij dezelfde plaats innemen bij Zijn God en Zijn Vader als Hijzelf - Hijzelf, de opgestane Mens, opgevaren tot Zijn God en Vader. De hele heerlijkheid van de nieuwe plaats die de gelovigen nu persoonlijk innemen wordt voor haar ontvouwd.

Ten vierde: Dit getuigenis brengt de discipelen bijeen. Dan brengt Jezus hun de vrede die Hij gemaakt heeft, en zij genieten de volkomen vreugde van een Heiland die bij hen is in hun die vrede brengt. Deze vrede die zij bezitten krachtens Zijn werk en Zijn overwinning, maakt Hij voor hen tot het uitgangspunt en zendt hen zoals de Vader Hem had gezonden. Hij deelt hun de Heilige Geest mee als de levensadem en levenskracht opdat zij die vrede tot anderen zouden kunnen brengen.

Dit zijn de mededelingen betreffende de resultaten van Zijn werk, terwijl Hij aan Maria de betrekking tot de Vader had meegedeeld die uit Zijn werk voortvloeide. Het geheel is het antwoord op de gehechtheid van Maria aan Christus, of wat daar het gevolg van was. Als er door genade liefde aanwezig is zal het antwoord daarop zeker gegeven worden. Dat antwoord is hier de waarheid die voortvloeit uit het werk van Christus. Geen andere

toestand dan die Christus hier voorstelt is in overeenstemming met wat Hij gedaan heeft, en met de liefde van de Vader. Hij kan ons door Zijn werk in geen enkele andere toestand plaatsen.

Verklaring over het Evangelie naar Johannes (Syn. deel VI)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 21

Dit hoofdstuk geeft een nieuw getuigenis van de opstanding van de Heer Jezus. Van vs.1-13 wordt ons een schildering gegeven van het werk van Christus in het duizendjarig rijk. Van vs.13 tot het einde zien we wat in het bijzonder Petrus en Johannes als hun deel kregen in verband met hun dienst voor Christus. De toepassing hiervan blijft beperkt tot de aarde, want zij hadden Jezus op aarde gekend. Paulus zal ons vertellen van de hemelse positie van Christus en de gemeente. Maar dat is hier niet op z'n plaats.

Petrus neemt het initiatief en verscheidene van de apostelen gaan met hem mee vissen. De Heer treft hen in dezelfde omstandigheden aan als waarin Hij hen in het begin vond, en Hij openbaart Zich aan hen op dezelfde manier. Johannes begrijpt meteen dat het de Heer is. Petrus werpt zich, met zijn gewone vurigheid, in de zee om bij Hem te komen.

Let er hier op, dat wij ons weer op het terrein van de geschiedkundige Evangeliën bevinden. Dit wil zeggen, dat het wonder van de visvangst vereenzelvigd wordt met het werk van Christus op aarde, en plaats vindt in de sfeer waar Hij vroeger in verbinding was met Zijn discipelen. We bevinden ons in Galilea, niet in Bethanië. Dit gedeelte vertoont niet het algemene kenmerk van de leer van het Evangelie van Johannes dat de Goddelijke Persoon van Jezus voorstelt hier beneden, buiten alle bedelingen om. Het Evangelie van Johannes verheft onze gedachten boven al zulke onderwerpen. Hier, aan het einde van het Evangelie en na de schets die hij ons in hfdst. 20 heeft gegeven van het gevolg van de openbaring van Zijn Goddelijke Persoon en van Zijn werk, komt de evangelist voor de eerste maal op het terrein van de eerste drie Evangeliën, wanneer hij spreekt over de openbaring en de toekomstige vruchten van de verbinding van Christus met de aarde. De toepassing van dit gedeelte op de betrekking van Christus tot de aarde wordt dus alleen door het verhaal zelf aan de hand gedaan, maar berust op het algemene onderwijs van het Woord.

Toch is er een belangrijk verschil tussen wat plaats vond in het begin en hier. In het eerste geval begonnen de schepen te zinken en scheurden de netten. Hier niet, en de Heilige Geest wijst op dit verschil in de omstandigheden omdat het kenmerkend is: het werk van Christus in het duizendjarig rijk wordt niet bedorven. Hier zien wij Hem na Zijn opstanding, en het werk dat Hij verricht bewust op zich genomen, niet op menselijke verantwoordelijkheid wat de resultaten hier beneden aangaat: het net scheurt niet. Bovendien heeft de Heer, wanneer de discipelen van de vissen brengen die zij gevangen hebben, al vis daar liggen. Zo zal het aan het einde op aarde zijn. Voordat Hij Zich openbaart zal Hij voor Zichzelf al een overblijfsel op aarde bereid hebben. Maar na Zijn openbaring zal Hij ook een menigte verzamelen uit de zee van de volken.

Nog een ander denkbeeld komt hier voor onze gedachte. Christus is opnieuw als in het gezelschap van Zijn discipelen. Hij zegt: "Komt hier en eet!" Er is geen sprake van hemelse dingen, maar van de hernieuwing van Zijn verbinding met Zijn volk in het koninkrijk. Dit alles behoort niet rechtstreeks tot het onderwerp van dit Evangelie, want dat voert ons hoger.

Daarom wordt het hier op een verborgen en symbolische manier ter sprake gebracht. Deze verschijning van Christus wordt in vs.14 aangeduid als Zijn derde openbaring. Ik betwijfel of Zijn openbaring op aarde voor Zijn sterven in dit getal begrepen is. Ik zou deze drie openbaringen liever als volgt indelen: **de eerste**, die na Zijn opstanding aanleiding gaf tot het samenkomen van de gelovigen als gemeente; **de tweede**, toen Hij Zich openbaarde aan de joden op een manier zoals in het Hooglied wordt voorgesteld; **de derde** vinden we hier waar Hij in het openbaar Zijn macht ten toon spreidt, terwijl Hij het overblijfsel al heeft vergaderd. Zijn verschijning “zoals de bliksem flitst” staat buiten dit alles. Geschiedkundig waren het deze drie verschijningen: de eerste op de dag van Zijn opstanding, de tweede na acht dagen, op de volgende eerste dag van de week, en de derde Zijn verschijning aan de zee van Galilea.

Vs.15. Nu volgt een gedeelte van onuitsprekelijke genade, waarin de Heer de zorg over Zijn schapen aan Petrus toevertrouwt. Dit zijn ongetwijfeld Zijn Joodse schapen, want Petrus is de apostel van de besnijdenis. Johannes laat Hij een onbepaalde tijd op aarde blijven. Zijn woorden zijn meer van toepassing op hun dienst dan op hun persoon, met uitzondering van een vers dat op Petrus betrekking heeft. Maar laten we hier wat nader op ingaan.

De Heer begint met het volkomen herstel van Petrus ziel. Hij maakt hem geen verwijt over zijn fout, maar oordeelt de bron waaruit het kwaad voortkwam: zelfvertrouwen. Petrus had gezegd: “Al zouden allen aan u geërgerd worden, ik zal nooit geërgerd worden” en “ik zal u geenszins verloochenen.” Daarom vraagt de Heer hem: “Hebt gij Mij meer lief dan dezen?” en nu moet Petrus erkennen dat het de alwetendheid van God vereiste om te weten of hij werkelijk wel liefde voor Hem had, hij die gepocht had dat hij meer liefde voor Jezus had dan alle anderen. En de driemaal herhaalde vraag moet wel de diepste schuilhoeken van zijn hart doorzocht hebben. Ook pas de derde keer zegt hij: “Heer, gij weet alle dingen; gij weet dat ik U liefheb.” Jezus liet zijn geweten niet los voordat hij zover gekomen was. Evenwel, de genade die dit tot het welzijn van Petrus deed is hier ook volmaakt; die genade was hem ondanks alles gevolgd, en had voor hem gebeden voordat hij het gevaar beseft of de fout begaan had* Want op het ogenblik dat wij zouden menen dat hij door de goddelijke vergeving hoogstens zijn plaats zou terugkrijgen, geeft de genade hem op overvloedige wijze het krachtigste getuigenis. Wanneer hij door zijn val vernederd is, en tot volkomen afhankelijkheid van de genade is gebracht, dan toont de genade hoe rijk en overvloedig zij is. Wat Hem het liefste is vertrouwt de Heer hem toe - de schapen die Hij pas heeft verlost. Hij vertrouwt ze toe aan de zorg van Petrus. Dit is de genade die alles wat de mens is overwint, die boven alles staat wat de mens is. Die genade wekt dan ook geen vertrouwen in onszelf, maar in God op Wiens genade wij altijd kunnen vertrouwen. Hij is vol genade en volmaakt in die genade die boven alles uitgaat, en altijd zichzelf blijft. Die genade maakt ons bekwaam om het werk van de genade te doen aan wie? - aan de mensen die de genade nodig hebben. Deze genade wekt het vertrouwen in evenredigheid met de mate waarin zij werkt.

Ik denk, dat de woorden van de Heer betrekking hebben op de schapen die Petrus al kende, en met wie alleen Jezus dagelijks in verbinding was geweest. Dezen stonden Hem vanzelfsprekend voor de aandacht, als we denken aan het toneel dat dit hoofdstuk ons voorstelt: de schapen van het huis Israël. Het lijkt mij dat de woorden die de Heer tot Petrus richt telkens in kracht toenemen. Hij vraagt: “Hebt gij mij meer lief dan dezen?” Petrus zegt: “Ja Heer, Gij weet, dat ik U liefheb.” Simon gebruikt in zijn antwoord een ander woord voor

liefhebben, het is meer “houden van” en heeft meer de betekenis van gehechtheid. De Heer antwoordt hem: “Weid mijn lammeren.” De tweede keer vraagt Hij alleen: “Hebt gij Mij lief?” en laat de vergelijking tussen Petrus en de overigen weg, zodat Hij niet meer over zijn vroegere aanmatiging spreekt. Petrus herhaalt zijn verklaring dat hij van de Heer houdt, of aan Hem gehecht is. Nu zegt de Heer tot hem: “Hoed mijn schapen.” De derde keer vraagt de Heer, terwijl Hij het woord dat Petrus gebruikte overneemt: Simon, zoon van Jona, ben je aan Mij gehecht? En wanneer Petrus dan antwoord geeft, zoals we al gezien hebben, en toont te begrijpen waarom de Heer zijn woorden gebruikt, zegt de Heer: “Weid mijn schapen.” De band tussen Petrus en Christus zoals hij Hem op aarde gekend had, maakte hem bekwaam om de kudde van het Joodse overblijfsel te weiden. Hij zou de lammeren voedsel kunnen geven door hun de Messias te tonen zoals Hij geweest was. Hij zou het werk van herder kunnen doen, door de meer gevorderden te leiden en hen van voedsel te voorzien.

Maar de genade van de liefhebbende Heiland laat het hier niet bij. Wellicht voelde Petrus toch nog het verdriet, dat hij zo'n gelegenheid voorbij had laten gaan om op het kritieke ogenblik de Heer te belijden. De Heer geeft hem de verzekering, dat als hij door zijn eigen wil had gefaald om dit te doen, hij het zou mogen doen door de wil van God. En zoals hij zichzelf gordde toen hij jong was, zo zouden anderen hem gorden wanneer hij oud zou zijn en hem brengen waarheen hij niet wilde. Het zou hem door de wil van God gegeven worden om voor de Heer te sterven, zoals hij zich vroeger bereid had verklaard om dit in eigen kracht te doen. En nu Petrus zich verootmoedigd heeft en geheel onder de genade is gebracht, nu hij weet, dat hij geen kracht bezit, nu hij zijn afhankelijkheid van de Heer gevoelt, en inziet dat hij niets goeds kan uitrichten als hij op zijn eigen kracht vertrouwt - nu roept de Heer Petrus om Hem te volgen. Eenmaal had hij beweerd dat hij de Heer zou volgen, en toen had de Heer hem gezegd dat hij het niet kon. Maar zijn hart verlangde ernaar Hem te volgen. Petrus zou diegenen weiden die Jezus was blijven weiden tot Zijn dood toe. Hij zou zien hoe Israël alles verwierp zoals ook Christus hen had zien doen. Hij zou zijn eigen werk zien eindigen, zoals ook Christus Zijn werk had zien eindigen: (het oordeel op het punt om voltrokken te worden en beginnend bij het huis van God). Tenslotte, wat hij beweerd had te zullen doen maar niet kon, zou hij nu doen - hij zou Christus volgen in de gevangenis en in de dood.

Daarna komt de geschiedenis van de discipel die door Jezus geliefd werd. Johannes, die ongetwijfeld hoorde dat de Heer Petrus riep om Hem te volgen, volgt zelf ook. En Petrus, die zoals we gezien hebben aan Johannes verbonden was door hun gemeenschappelijk liefde tot de Heer, vraagt wat er met Johannes gebeuren zou. Het antwoord van de Heer maakt bekend wat het deel van Johannes en wat zijn dienst zou zijn, naar het mij toeschijnt, in verbinding met de aarde. Maar de raadselachtige uitdrukking die de Heer gebruikt is toch even merkwaardig als belangrijk: „Als Ik wil dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan?” Zij meenden daarom, dat Johannes niet zou sterven. De Heer had dat niet gezegd - en dit houdt voor ons een waarschuwing in om geen betekenis toe te schrijven aan Zijn woorden, maar om er een van Hem te ontvangen. Tevens blijkt hoezeer wij de hulp van de Heilige Geest nodig hebben, want letterlijk genomen konden de woorden zo opgevat worden. Ik wil zelf deze waarschuwing in acht nemen en zeggen wat naar mijn gedachten de bedoeling is van de woorden van de Heer. Ik twijfel niet aan de juistheid van die bedoeling, die voor ons als een sleutel kan dienen voor vele andere soortgelijke uitdrukkingen.

In het verhaal in Jh.21 zijn we in verbinding met de aarde; dat wil zeggen, het gaat over de verbinding van Jezus met de aarde. De gemeente werd op aarde in Jeruzalem gevestigd en nam, als het huis van God, de plaats in van het huis van Jeho-vah in Jeruzalem. De gemeente wordt uitdrukkelijk als zodanig erkend. De geschiedenis van de gemeente, als middelpunt op aarde dat nadrukkelijk zo was opgericht, is geëindigd met de verwoesting van Jeruzalem.

Het overblijfsel dat door de Messias verlost was, zou voortaan niet meer in verbinding staan met Jeruzalem, het middelpunt waarom de Volken vergaderd werden. In deze zin was de verwoesting van Jeruzalem het oordeel dat een eind maakte aan het nieuwe stelsel van God op aarde: een stelsel dat Petrus in Hd.5 bekend heeft gemaakt. Met het oog daarop verweet Stefanus de Joden hun tegenstand tegen de Heilige Geest, en hij werd als het ware als een bode Hem achterna gestuurd die was weg gereisd om het koninkrijk te ontvangen en dan terug te keren. Paulus wordt dan uitverkoren uit deze vijanden van het evangelie dat de Heilige Geest na de dood van Christus nog steeds tot de Joden richt; hij wordt afgezonderd van Joden en Volken om tot de Volken gezonden te worden. Paulus nu verricht een nieuw werk, dat voor de profeten van de oude dag verborgen was, namelijk, bij een vergadering van een hemelse gemeente zonder onderscheid te maken tussen Jood of Volken.

De verwoesting van Jeruzalem maakte een eind aan één van deze twee stelsels, en aan het bestaan van het Jodendom in overeenstemming met de wet en de beloften. Zo bleef alleen de hemelse gemeente over. Als laatste van de twaalf bleef Johannes tot dit tijdperk leven. Hij leefde nog na Paulus, om te waken over de gemeente zoals ze op die grondslag gevestigd was, dat wil zeggen, als het tot één lichaam verenigde en aardse samenstel (als zodanig verantwoordelijk) dat het getuigenis van God heeft en het voorwerp is van Zijn regering op aarde. Maar dit is niet alles. In zijn dienst ging Johannes door tot het einde, tot de komst van Christus ten oordeel over de aarde. En hij verbindt het oordeel over de gemeente, als de verantwoordelijke getuige op aarde, aan het oordeel over de wereld, wanneer God Zijn verbinding met de aarde in Zijn regering zal hernemen. Het getuigenis van de gemeente is dan al geëindigd, en zij is opgenomen, in overeenstemming met haar eigenlijke karakter, om bij de Heer in de hemel te zijn.

Zo stelt de Openbaring ons het oordeel voor over de gemeente op aarde, als de uitdrukkelijke getuige voor de waarheid (Op.2-3). Vervolgens zien we hoe God de regering over de aarde weer opvat, met het oog op het feit dat het Lam op de troon zal zitten en de macht van het kwaad terzijde zal zijn gesteld. Het hemelse karakter van de gemeente wordt in Openbaring alleen gevonden wanneer ons getoond wordt hoe de leden van de gemeente als koningen én priesters op tronen zitten (Op.4-5), en wanneer de bruiloft van het Lam plaats vindt in de hemel (Op.19). Na het tijdvak van de zeven gemeenten is er op aarde geen hemels getuigenis meer. Het is ook niet het onderwerp hetzij in de zeven gemeenten, of in het eigenlijke zo genoemde profetische gedeelte. Wanneer we de gemeenten als zodanig beschouwen in die dagen, zien we daar niet de gemeente volgens Paulus. Beschouwen we de gemeenten als afbeeldingen van de gemeente, het voorwerp van Gods regering op aarde, dan vinden we die tot de uiteindelijke verwerping. De geschiedenis van de zeven gemeenten vormt dan een doorlopend geheel, en het profetische deel is direct verbonden met het einde van de gemeente; alleen vinden we, in dat deel de wereld en dan de Joden in plaats van de gemeente. We kunnen terloops nog opmerken dat wij zodoende in het dienstwerk en onderwijs van” Petrus en Johannes de hele godsdienstige geschiedenis van de aarde zien van

begin tot eind. Ze begint met de Joden als voortzetting van de betrekkingen van Christus tot hen, doorloopt het hele christelijke tijdvak, en komt, na het slot van de geschiedenis van de gemeente op aarde weer terug op het terrein van de betrekkingen van God met de wereld.(met inbegrip van het Joodse overblijfsel) met het op het inbrengen van de Eerstgeborene in de wereld. Deze laatste heerlijke gebeurtenis vormt het besluit van de geschiedenis die met Zijn verwerping begon.

Paulus neemt een heel ander standpunt in. Hij ziet de gemeente, als het lichaam van Christus, met Hem verenigd in de hemel.

De komst van Christus dus, waarvan sprake is in Jh.21:22, is Zijn openbaring op aarde. En Johannes die persoonlijk leefde tot het einde van alles wat de Heer had ingevoerd in betrekking tot Jeruzalem, blijft hier in zijn dienst, tot de openbaring van Christus aan de wereld.

In Johannes hebben we dus twee dingen. Enerzijds zijn dienst: voorzover deze in verbinding staat met de bedelingen en wegen van God, gaat die niet boven de aardse dingen uit; de komst van Christus is Zijn verschijning om de wegen van God te voleinden en de regering van God te vestigen. Anderzijds verbindt hij ons aan de Persoon van Jezus, die boven en buiten alle bedelingen en alle wegen van God staat, behalve dat Hij de openbaring van God Zelf is. Johannes betreedt niet het terrein van de gemeente zoals Paulus die voorstelt. Het is óf Jezus persoonlijk, óf de betrekkingen van God tot de aarde.

Zijn brief **5** spreekt over het leven van Christus weergegeven in ons, dat ons bewaart voor alle aanmatigheden van dwaalleraars. Zelfs wanneer alles wat het hele getuigenis betreft zou falen, hebben wij in deze twee delen van de waarheid een heerlijke steun voor het geloof ontvangen: Jezus, persoonlijk het Voorwerp van het geloof, in Wie wij God kennen; het leven van God dat in ons wordt weergegeven, daar we levend gemaakt zijn door Christus. Dit blijft eeuwig waar, en dit is het eeuwige leven, al zouden we ons zonder de gemeente alleen op aarde bevinden. En het voert ons over de puinhopen van de gemeente heen, terwijl wij in het bezit zijn van wat wezenlijk belangrijk is en wat eeuwig zal blijven. De regering van God zal al het overige beslissen; het is slechts ons voorrecht en onze plicht om Paulus deel van Gods getuigenis te handhaven, zolang wij door genade kunnen.

Let er ook op dat het werk van Petrus en Paulus bestaat in bijeenvergaderen, hetzij uit de besnijdenis of de Volken. Johannes is behoudend en handhaaft wat wezenlijk tot het eeuwige leven behoort. Hij deelt het oordeel van God mee in verbinding met de wereld, maar als een onderwerp dat buiten zijn eigen betrekkingen tot God staat. De laatste geeft als inleiding een woord vooraf in de Openbaring. Hij volgt Christus wanneer Petrus wordt geroepen. Want al hield Petrus zich bezig met de roeping van de Joden, zoals Christus Zelf ook gedaan had, Johannes volgt Hem op hetzelfde terrein zonder dat hij tot datzelfde werk geroepen is. Zoals we gezien hebben verklaart de Heer dit.

De verzen 24-25 vormen een soort opdracht van het Boek. Johannes heeft niet alles verhaald wat Jezus heeft gedaan, maar dat wat Hem als het eeuwige leven openbaarde. Wat Zijn werken betreft, ze zijn niet te tellen.

Hiermee zijn de hoofdbeginselen van deze vier kostbare boeken meegedeeld, voorzover God

mij daartoe in staat heeft gesteld. De overdenking van de inhoud van de Evangelien in bijzonderheden moet ik overlaten aan elke gelovige persoonlijk, bijgestaan door de machtige werking van de Heilige Geest. Want zou men de Evangelien in alle bijzonderheden willen bestuderen, dan kon men wel bijna met de apostel zeggen dat de wereld zelf de geschreven boeken niet zou kunnen bevatten. Moge God in Zijn genade Zijn kinderen ertoe brengen om te genieten van de onuitputtelijke stromen van genade en waarheid in Jezus die deze boeken bevatten.

⁵ Johannes stelt ons de Vader voor geopenbaard in de Zoon, God verklaard door de Zoon die in de schoot van de Vader is, en wel, bovendien, als het eeuwige leven - God voorgesteld aan ons, en het leven. De taak van Paulus is om ons bekend te maken hoe wij in Christus aan God worden voorgesteld. Al zinspeelt elk van hen in 't voorbijgaan op het andere punt, toch kenmerkt de een zich door het feit dat God aan ons wordt voorgesteld, en wij het eeuwige leven ontvangen hebben; en de ander door het feit dat wij aan God voorgesteld worden.

EINDE EVANGELIE NAAR JOHANNES